

Aprilynne Pike

CẢNH TIỀN

“TÁC PHẨM ĐẦU TAY KHIẾN HÀNG TRIỆU ĐỘC GIẢ BẤT NGỜ”

- Stephenie Meyer, tác giả bộ truyện lừng danh Chạng vạng.

ImOne

THUẬT SÂN TỰA SỰ

Thông tin sách

Tên sách: **Cánh tiên**
Nguyên tác: **Wings (Wings #1)**
Tác giả: **Aprilynne Pike**
Người dịch: **Diệu Hằng**
Công ty phát hành: **Alphabooks**
Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**
Trọng lượng vận chuyển: **420 grams**
Kích thước: **13 x 20.5 cm**
Số trang: **352**
Ngày xuất bản: **08/2010**
Giá bìa: **69.000^d**
Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn - Huyền bí**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>
Type+Làm ebook: **thanhbt**
Ngày hoàn thành: **10/11/2014**

Dự án ebook #189 thuộc Tủ sách BOOKBT

*Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!
Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!*

Giới thiệu

Được cùng xếp vào dòng những tiểu thuyết huyền ảo, về nên một thế giới riêng trong sáng lại đầy huyền bí và hấp dẫn như **Harry Potter** và **Chạng vạng, Cánh tiên** ngay trong tuần ra mắt vào giữa năm 2009 đã vượt lên đứng đầu trong top các best seller viết cho tuổi teen, theo bình chọn của New York Times.

Cánh tiên của Aprilynne Pike là cuốn tiểu thuyết từng được dịch sang 20 ngôn ngữ khác nhau trên toàn thế giới, đồng thời cũng được hãng phim nổi tiếng Walt Disney chuyển thể thành film với sự tham gia diễn xuất của ngôi sao loạt phim truyền hình nổi tiếng Hanna Montana - Miley Cyrus trong vai Laurel.

Bộ truyện của nhà văn Aprilynne Pile, là tác phẩm có tính chất phiêu lưu và lãng mạn giữa thế giới ma thuật và thế giới các nữ sinh trung học. Laurel là một thiếu nữ rất đặc biệt: cô chỉ ăn hoa quả, làn da mỏng manh, không bao giờ thấy lạnh và rất thích ở ngoài trời. Mười lăm tuổi, cô theo cha mẹ nuôi chuyển đến Los Angeles. Ngay từ hôm đầu tiên ở trường, cô gặp và cảm mến David - chàng trai có nụ cười ấm áp thân thiện, lúc nào cũng ở bên cạnh, giúp Laurel hòa đồng với bạn bè và chia sẻ mọi khó khăn...

Một ngày, Laurel bỗng thấy sau lưng mình nổi lên một nốt sừng nhỏ. Rồi, cô kinh hãi khi thấy nó ngày càng to hơn - để cuối cùng, từ đó mọc lên một bông hoa khổng lồ màu xanh nhạt đẹp mê hồn. Được chia sẻ, David cũng vô cùng sửng sốt và khẳng định đó là những tế bào thực vật, sau khi xem xét cánh hoa dưới kính hiển vi.

Khi trở về thăm lại ngôi nhà cũ ở Orick, Laurel gặp một chàng trai lạ mặt có tên gọi Tamani xuất hiện ngay trên mảnh đất nhà mình. Anh tiết lộ một bí mật: giống như anh, Laurel là một tiên cây. Có nghĩa, cô không phải con người, mà là một loài tiên thực vật. Tamani khuyên cô phải thuyết phục bố mẹ giữ lại mảnh đất này không được bán, bởi đó là mảnh đất trọng yếu của loài tiên.

Trong lúc Laurel còn rất hoang mang, những giấy tờ bán đất của cha mẹ cô với một gã đàn ông thô kệch xấu xí sắp hoàn thành. Nghi ngờ, Laurel cùng David lần tìm đến địa chỉ được ghi trên danh thiếp của kẻ lạ mặt. Họ tiếp cận với bí mật về cuộc chiến thế kỷ giữa loài tiên và loài quỷ khổng lồ, đồng thời bắt đầu tiếp cận với những mối đe dọa kinh hoàng nhất. Nhưng, ở bên cạnh Laurel luôn có hai người bạn: David, chàng trai nơi trần thế và chàng tiên cây cực kỳ quyến rũ Tamani.

Mục lục

1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9 - 10 - 11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 - 17 - 18 - 19 - 20 - 21 - 22 - 23 - 24 -
25

Laurel bước đi nhún nhảy dù tâm trạng cô nàng đang khá u ám. Khi cô đi ngang qua những dãy hành lang của trường Del Norte, mọi người đều nhìn theo với ánh mắt tò mò.

Chẳng có gì tồi tệ hơn khi phải ở chính cái nơi mà bạn không hề muốn có mặt. Đối với Laurel, việc học tại gia vẫn rất ổn trong suốt mười năm qua. Cô nàng không thấy có lý do gì phải thay đổi phương thức học hành đó cả. Nhưng bố mẹ cô lại quyết tâm làm mọi điều đúng đắn cho đứa con duy nhất của mình. Khi Laurel lên năm, điều đó có nghĩa là được giáo dục tại gia trong một thị trấn bé tí xiu. Còn hiện giờ cô đã mười lăm tuổi, điều đó nghĩa là học tại một trường công lập ở một thị trấn đỡ bé tí xiu hơn đôi chút.

Sau khi kiểm tra lại hai lần thời khóa biểu, Laurel tìm thấy phòng thí nghiệm môn Sinh học và vội vàng chiếm một chỗ ngồi gần cửa sổ. Nếu phải ở trong phòng kín, thì cô nàng muốn ít nhất cũng phải thấy được khung cảnh ngoài trời. Những học sinh còn lại lục tục kéo vào lớp. Một cậu con trai mỉm cười trực diện với Laurel khi cậu ta đi lên trước lớp và cô nàng cố nặn ra một nụ cười đáp lại, hy vọng cậu bạn đó không nghĩ đây là một điệu bộ nhăn nhó khó coi.

Một người đàn ông cao lênh khênh tự giới thiệu là thầy James và bắt đầu phát những quyển sách giáo khoa. Laurel ngay lập tức lật giở lướt qua cuốn sách của mình. Phần đầu cuốn sách có vẽ khá đúng chuẩn - các phân loại về thực vật và động vật, cô đã biết những cái đó rồi - còn phần sau bắt đầu chuyển sang giải phẫu cơ bản về người. Dù cái đó trông khá quen thuộc, nhưng mẹ cô rõ ràng là một nhà thực vật học chứ không phải là một nhà sinh vật học, nên Laurel chắc hẳn thể nào mình cũng tụt hậu một chút so với lớp học này. Ở trang tám mươi, phần chữ in bắt đầu rồi rầm chằng khác nào tiếng ngược ngoài. Laurel khẽ làm bầm. Đây sẽ là một học kỳ dài đây!

Khi thầy James điểm danh một vòng, Laurel nhận ra một vài cái tên cũng có mặt ở hai lớp học trước trong sáng hôm đó, nhưng mất một lúc lâu sau cô mới ghép được khoảng một nửa số tên ấy với những khuôn mặt xung quanh mình. Cô cảm thấy hoang mang giữa một biển toàn những người xa lạ.

Mẹ đã quả quyết với cô rằng *mọi* học sinh năm hai đều sẽ cảm thấy như thế - dù sao đó cũng là ngày đầu tiên của họ ở trường trung học - nhưng chẳng có ai khác trông hoang mang hay sợ hãi cả. Có thể họ đã quen với cảm giác ấy khi đã học nhiều năm ở trường công lập.

Cả lớp trở nên yên ắng và Laurel chột đứng bật dậy khi thầy giáo nhắc lại tên cô nàng. “Em ạ,” cô nàng nói nhanh.

Tiếng phì cười khẽ vang lên quanh phòng và Laurel ngồi phịch xuống ghế, chờ đợi lượt điểm danh tiếp tục.

Nhưng không như cô nàng mong đợi.

“Laurel Sewell?” Thầy James hỏi. “Con gái của Jacob Sewell à?”

“Không ạ. Tên bố em là Mark. Nhà em mới chuyển tới đây.”

Cô chột lúng túng khi thấy thầy James ngó mình qua vành kính. Cuối cùng thầy cũng chuyển sang cái tên tiếp theo.

Laurel thở phào nhẹ nhõm và lôi ra cuốn vở, cố gắng thu hút càng ít sự chú ý đến mình càng tốt.

Cô nàng cố gắng lắng nghe thầy giáo giải thích về chương trình học nhưng lại bị lãng đi vì các học sinh khác. Cô quan sát họ kỹ càng, cố gắng nhớ mặt từng người một. Ánh mắt cô lang thang tới cậu chàng đã cười với mình lúc nãy và cô đã phải cố nhịn cười khi nhận thấy cậu ta cũng đang len lén liếc nhìn mình.

Khi thầy James cho cả lớp nghỉ ăn trưa, Laurel vui sướng thả cuốn sách của mình vào túi.

“Chào cậu.”

Laurel nhìn lên. Đó là cậu bạn trai đã len nhìn cô. Đôi mắt cậu ta làm cô chú ý đến đầu tiên. Một đôi mắt màu xanh dương sáng tương phản với làn da màu olive sẫm chắc. Một màu không phù hợp lắm, nhưng cũng không tệ. Kiểu con lai. Mái tóc nâu nhạt hơi gợn sóng, phần mái dài vắt ngang qua trán tạo thành một đường vòng cung mềm mại.

“Cậu là Laurel phải không?” Cùng với đôi mắt ấy là một nụ cười ấm áp tự nhiên không kiểu cách và hàm răng đều tăm tắp. *Có lẽ là muốn bắt cặp đây*, Laurel nghĩ, trong khi vô thức cô nàng đưa lưỡi lướt qua hàm răng cũng khá đều của mình.

“Ừ.” Giọng nói nghẹn trong họng khiến cô nàng phát ho và cảm thấy thật ngu ngốc.

“Mình là David. David Lawson. Mình... mình muốn nói lời chào ý mà. Và chào mừng bạn đến với thành phố Crescent.”

Laurel gượng cười. “Cảm ơn,” cô đáp.

“Có muốn ăn trưa cùng với mình và các bạn mình không?”

Cậu ta có vẻ tử tế, nhưng Laurel đã quá mệt mỏi vì bị nhốt trong nhà mãi rồi. “Thực ra, mình sắp ra ngoài để tìm một chỗ.” Cô nàng ngừng ngang. “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

“Mình cũng thích ra ngoài trời. Mình đi cùng cậu nhé?”

“Thật à?”

“Uh, mình có bữa trưa trong ba lô đây, vì thế mình thu xếp được. Hơn nữa,” cậu bạn vừa nói, vừa khoác cái ba lô lên một bên vai, “cậu không nên ngồi một mình vào ngày đầu tiên.”

“Cảm ơn”, Laurel đáp sau đôi chút do dự. “Thế cũng được.”

Cả hai cùng đi ra bãi cỏ phía sau và tìm thấy một điểm cỏ mọc dày nhưng khá là khô ráo. Laurel trải áo khoác của mình lên đất và ngồi lên; David thì vẫn mặc áo khoác. “Cậu không lạnh à?” Cậu hỏi, hoài nghi nhìn vào chiếc quần jean lửng và cái áo ba lỗ của cô bạn.

Laurel tuột giày và thọc những ngón chân vào trong đám cỏ mát rượi. “Mình không hay bị cảm lạnh - ít nhất thì không phải ở đây. Nếu chúng mình tới chỗ nào đây có tuyết thì chắc mình sẽ khổ sở lắm. Nhưng thời tiết này thì là hoàn hảo đối với mình.” Cô nàng cười ngượng ngịu. “Mẹ mình vẫn trêu mình là kẻ máu lạnh.”

“Cậu may mắn thật đấy. Mình từ Los Angeles chuyển đến đây năm năm trước, thế mà mình vẫn chẳng quen được với cái nhiệt độ này.”

“Nó không lạnh *đến thế* mà.”

“Ừ.” David đáp với vẻ nhăn nhó, “nhưng nó cũng chẳng ấm đến thế. Sau năm học đầu tiên ở đây mình đã kiểm tra các ghi chép về thời tiết; cậu có biết sự chênh lệch giữa nhiệt độ trung bình tháng Bảy và tháng Mười Hai chỉ có mười bốn độ thôi hay không? Giờ thì *đó* là rắc rối đấy.” David lôi ra một cái bánh kẹp và vài lát khoai tây chiên; Laurel lấy ra một lon Sprite và một hộp sa lát trộn.

Hai đứa yên lặng khi David ăn chiếc bánh kẹp còn Laurel thì bày nắp hộp sa lát bằng một cái đĩa.

“Mẹ mình có gói thêm cho mình một cái bánh nướng nhỏ”, David nói, phá vỡ khoảng yên lặng. “Cậu có muốn thử nó không?” Cậu đưa ra một cái bánh nướng xinh xắn phủ kem màu xanh da trời. “Đồ nhà làm đấy.”

“Không đâu, cảm ơn.”

David nhìn món sa lát của cô bạn vẻ hoài nghi, rồi quay lại với cái bánh nướng. “Ồ, được thôi.”

Laurel nhận ra điều David đang ngẫm nghĩ và thở dài. Tại sao mọi người luôn nhảy vào cái kết luận đầu tiên ấy nhỉ? Chắc chắn cô không phải là người duy nhất trên thế giới này chỉ thích mỗi rau quả thôi. Laurel gõ nhẹ móng tay lên lon Sprite. “Đó không phải là ăn kiêng.”

“Mình không có ý...”

“Mình là người ăn chay”, Laurel ngắt ngang. “Ăn chay trường đấy!”

“Ồ, thế à?”

Cô nàng gật đầu và gượng gạo cười. “Không thể ăn quá nhiều rau đúng không?”

“Mình nghĩ là không.”

Khi sự im lặng bắt đầu trở nên hơi khó xử, David hắng giọng hỏi: “Vậy cậu chuyển đến đây từ khi nào thế?”

“Tháng Năm.”

“Ồ, vậy là cậu đã ở đây suốt cả mùa hè à? Sao mình không trông thấy cậu quanh vùng này nhỉ?”

Laurel nhún vai. “Mình toàn làm việc ở cửa hiệu của bố mình. Ông mở một hiệu sách ở dưới phố ấy.”

“Thật hả?” David hỏi. “Mình đã đến đó vào tuần trước đấy. Hiệu sách rất tuyệt. Nhưng mình có trông thấy cậu ở đó đâu nhỉ?”

“Đây là tại mẹ mình. Cả tuần vừa rồi bà đã kéo mình đi một vòng để mua sắm đồ dùng học tập.”

David cười lớn. “Mình đã không làm thế từ lâu rồi, kể từ hồi học cấp hai.”

“Đây là năm đầu tiên mình không học ở nhà nữa, và mẹ đã làm mình tin là mình không có đủ đồ dùng học tập.”

“Học tại gia á?”

“Ừ. Bố mẹ mình đang bắt mình phải hòa nhập xã hội từ năm nay.”

Anh chàng cười toe toét, giọng trêu chọc, nhưng vẫn có nét nghiêm túc. “Ồ, mình vui mừng vì họ đã làm thế.” Chàng ta nhìn xuống miếng bánh kẹp của mình vài giây rồi hỏi: “Cậu có nhớ thị trấn cũ của cậu không?”

“Thỉnh thoảng.” Cô nàng khẽ mỉm cười. “Nhưng ở đây cũng tốt.”

“Cậu có nhiều bạn chứ?”

“Không nhiều. Orick là một nơi thực sự nhỏ bé. Nhỏ như thể chỉ có khoảng năm trăm người thôi ấy.”

“Chà.” Anh chàng tủm tỉm cười. “Los Angeles cũng chỉ lớn hơn thế tí chút thôi mà.”

Cô bật cười và ho sặc sụa soda.

David như định hỏi thêm một điều gì khác nữa, nhưng chuông vào lớp vang lên và chàng ta mỉm cười: “Ngày mai chúng mình lại ăn trưa cùng nhau nữa nhé?” Anh chàng do dự vài giây rồi nói thêm: “Và cùng với các bạn của mình nữa, được không?”

Phản xạ bản năng đầu tiên của Laurel là chuẩn bị nói không, nhưng cô nàng lại thấy thích thú khi được bầu bạn cùng David. Hơn nữa, giao tế xã hội nhiều hơn cũng là một lý do khác mà mẹ cô nhất quyết muốn cô học ở trường công lập. “Được thôi,” cô đáp trước khi có thể đánh mất tinh thần. “Thế thì vui quá!”

“Vui kinh khủng.” David đứng lên và đưa tay ra. Chàng ta kéo cô đứng dậy và nhe răng cười đến cả phút đồng hồ. “Thế thì, mình sẽ... gặp cậu sau nhé.”

Laurel nhìn anh chàng bước đi. Chiếc áo khoác và cái quần jean tụt của cậu ta trông chẳng khác gì mọi người, nhưng có một vẻ chắc chắn, vững vàng trong cách bước đi của cậu khiến cậu luôn nổi bật trong đám đông. Laurel thấy ghen tỵ với những sai chân tự tin đó.

Có lẽ một ngày nào đấy.

Laurel ném ba lô lên quầy bếp và ngồi phịch xuống ghế. Mẹ cô rời mắt khỏi bột làm bánh bà đang nhào, liếc nhìn lên. “Trường học thế nào con?”

“Nản.”

Bà dừng tay. “Ngôn từ, Laurel.”

“Thì nó thế mà. Chẳng có lời nào tốt đẹp hơn để miêu tả nó cả.”

“Con phải cho nó thêm thời gian, cưng à.”

“Mọi người nhìn con chằm chằm cứ như thể con là kẻ lập dị ấy.”

“Họ nhìn vì con là người mới tới.”

“Con trông không giống mọi người khác.”

Mẹ cô cười thích thú. “Con muốn thế à?”

Laurel định chống chế nhưng đành phải thừa nhận là mẹ cô đã thắng. Cô có thể được học tại gia và hơi khép kín, nhưng cô biết mình trông giống như hầu hết các bạn tuổi teen trên báo chí và truyền hình.

Và cô nàng thích điều đó.

Thời kỳ dậy thì đã thật tử tế. Làn da trắng gần như trong mờ của Laurel không phải chịu đựng hậu quả của mụn trứng cá và mái tóc vàng của cô chưa bao giờ bị nhờn dầu. Cô là một thiếu nữ mười lăm tuổi nhỏ nhắn và yếu điệu với gương mặt trái xoan hoàn hảo cùng đôi mắt sáng màu xanh lá. Cô luôn luôn mảnh mai nhưng không quá gầy, thậm chí vài năm gần đây người cô còn phát triển vài đường cong mềm mại nữa. Đôi chân dài và thon thả, cô bước đi với vẻ duyên dáng của một vũ công, cho dù chưa từng tham gia một lớp dạy nhảy nào.

“Ý con là con *ăn mặc* khác lạ.”

“Con có thể ăn mặc giống mọi người nếu con muốn mà.”

“Đúng, nhưng bọn họ toàn đi những đôi giày phát ra tiếng kêu ầm ỉ, quần jean bó sát và cứ như có đến ba cái áo sơ mi được xếp tầng xếp lớp ở trên người bọn họ vậy.”

“Thế nên?”

“Con không thích quần áo bó sát. Chúng ngứa ngáy, dẫm người và làm con phát khiếp lên được. Và thực sự, ai lại *muốn* đi những đôi giày phát ra tiếng kêu ầm ỉ đó chứ? Khiếp quá!”

“Vậy hãy mặc những gì con muốn. Nếu quần áo của con mà đủ khiến cho những kẻ sẽ là bạn con tránh xa thì họ không phải là những người bạn tử tế mà con mong muốn đâu.”

Lời khuyên bảo kiểu các bà mẹ. Dịu dàng, chân thành, và hoàn toàn vô dụng. “Nhưng ở trường ồn ào lắm.”

Mẹ ngừng nhào bột và đưa tay vuốt mấy sợi tóc xòa trước trán, để lại một vết bột trên má. “Cung à, con không thể mong toàn bộ trường học cũng yên tĩnh như khi hai mẹ con mình ở riêng bên nhau được. Phải biết điều chứ.”

“Con biết chứ. Con không nói về những âm thanh cần thiết; mà nói về sự ồn ào khi bọn họ cứ chạy quanh hết như lũ khỉ hoang. Họ la hét inh ỏi, rồi cười đùa, than vãn hết công suất hai buồng phổi. *Và* họ còn diễn tiếp ở chỗ tử để đồ nữa.”

Mẹ cô chống một tay lên hông. “Còn gì khác nữa?”

“Còn, các hành lang thì tối như hũ nút.”

“Chúng không tối”, mẹ cô nói, giọng hơi quở trách. “Mẹ đã đi một vòng toàn bộ trường học cùng con vào tuần trước rồi, tất cả các bức tường đều trắng tinh mà.”

“Nhưng không có cửa sổ, chỉ có mấy cái bóng đèn huỳnh quang khủng khiếp đó. Chúng quá giả tạo và

chẳng mang đến tí ánh sáng thực sự nào cho các lối hành lang đó cả. Chúng thật... tối tăm. Con nhớ Orick.”

Mẹ cô bắt đầu vắt bột cho vào các khuôn nướng. “Hãy kể cho mẹ nghe điều gì đó tốt đẹp trong ngày hôm nay đi.”

Laurel đi thơ thẩn ra chỗ cái tủ lạnh.

“Không,” mẹ cô nói, giơ một tay lên ngăn cô con gái lại. “Cái gì đó tốt đẹp, vui vẻ trước.”

“Ừm... con gặp một cậu bạn tốt,” cô nàng vừa nói vừa bước vòng qua cánh tay mẹ và chộp lấy một lon soda. “David... David gì đó.”

Đến lượt mẹ cô tròn mắt. “Dĩ nhiên rồi. Chúng ta chuyển đến một thị trấn mới và mẹ bắt đầu cho con học trong một ngôi trường mới toanh và người đầu tiên con đeo đuổi là một anh chàng cơ đấy.”

“Không phải thế mà.”

“Mẹ đùa đấy.”

Laurel đứng lặng yên, lắng nghe tiếng khối bột nhào đập bẹp bẹp trên quầy bếp.

“Mẹ à?”

“Gì hử?”

Laurel hít một hơi thật sâu. “Con có thực sự cần phải tiếp tục không?”

Mẹ cô chà tay lên hai bên thái dương. “Laurel, chúng ta mới thông qua vấn đề này rồi đấy thôi.”

“Nhưng...”

“Không. Mẹ con mình sẽ không tranh cãi về nó lần nào nữa.” Bà tựa vào quầy bếp, hơi cúi xuống gần sát với Laurel. “Mẹ cảm thấy mình không đủ khả năng dạy con học ở nhà nữa. Nói thật, đáng lẽ mẹ nên đưa con đến trường từ cấp hai. Chỉ mất một đoạn đường dài lái xe đi từ Orick, bố con lúc đó vẫn lái xe đi làm, và... dù sao đi nữa, cũng đến lúc rồi.”

“Nhưng mẹ có thể đặt một trong những chương trình giáo dục tại gia đó mà. Con đã tra cứu về mấy chương trình đó trên mạng,” Laurel nói vội trước khi mẹ cô bắt đầu cất tiếng. “Mẹ thực sự không cần đích thân dạy con học đâu. Tài liệu đó có đủ mọi thứ.”

“Và giá của nó là bao nhiêu?” Bà Sarah nói, giọng khê khàng, nhưng một bên lông mày thì nhướng lên đầy châm chọc.

Laurel im lặng.

“Nghe này,” bà nói tiếp sau khi ngừng một lát, “trong vài tháng tới chúng ta có thể cân nhắc nếu con vẫn ghét trường học. Nhưng khi nhà ta chưa bán được phần bất động sản ở Orick, chúng ta sẽ không có tiền chi cho bất cứ thứ gì phát sinh thêm cả. Con biết điều đó mà.”

Laurel nhìn xuống quầy bếp, đôi vai cô ủ rũ.

Lý do chính yếu cả gia đình cô chuyển đến thành phố Crescent này, đầu tiên là vì bố cô đã mua một hiệu sách ở dưới phố Washington. Mới đầu năm nay, ông lái xe đi ngang qua và trông thấy tấm biển *Bán cửa hiệu* ở một hiệu sách vẫn đang kinh doanh. Bố mẹ cô đã nói chuyện hàng tuần trời về việc họ có thể làm gì để mua được cửa hiệu ấy - một giấc mơ chung mà cả hai vẫn cùng chia sẻ từ khi mới cưới - nhưng số tiền thì chẳng bao giờ có đủ.

Thế rồi, vào cuối tháng Tư, một người đàn ông tên Jeremiah Barnes đã bắt chuyện với bố Laurel ở Eureka nơi ông đang làm việc, tỏ vẻ quan tâm tới phần đất đai của họ ở Orick. Hôm đó, bố cô đã về nhà trong trạng thái tràn đầy hứng khởi. Phần còn lại diễn ra như một cơn gió lốc khiến Laurel khó lòng nhớ rõ cái gì xảy đến trước. Bố mẹ cô đã bỏ hẵn vài ngày để đến ngân hàng ở Brookings và đầu tháng Năm cửa hiệu sách đã là của họ. Thế rồi cả nhà cô chuyển từ một căn nhà gỗ nhỏ ở Orick đến sống tại một ngôi nhà thậm chí còn bé hơn nữa ở thành phố Crescent.

Nhưng mấy tháng trời ấy trôi qua như rùa bò và những thỏa thuận với ông Barnes vẫn chưa đi đến hồi kết. Cho tới khi tiền của họ eo hẹp dần, bố cô đã phải làm việc ở cửa hiệu cả ngày trời và Laurel thì bị kẹt cứng ở trường cấp ba.

Mẹ đặt một bàn tay lên tay cô, ấm áp và dễ chịu. “Laurel, bên cạnh vấn đề tiền nong đó, con cũng cần phải học cách chinh phục những điều mới mẻ. Điều này sẽ rất tốt cho con. Năm tới con có thể vào các lớp AP và tham gia vào một nhóm hay câu lạc bộ nào đó. Tất cả những thứ đó sẽ rất có lợi cho hồ sơ đăng ký đại học đấy.”

“Con biết. Nhưng...”

“Mẹ là một người mẹ,” bà nở một nụ cười thật tươi làm giọng nói cứng rắn trở nên nhẹ nhàng. “Và mẹ nói: trường học!”

Laurel hừm một tiếng và bắt đầu lần ngón tay dọc theo mạch võ giữa những miếng đá lát trên mặt quầy bếp.

Đồng hồ kêu tích tắc thật lớn khi mẹ cô thả những khuôn bánh vào lò và hẹn giờ.

“Mẹ à, mình có ít đào đóng hộp nào không? Con đói quá.”

Bà nhìn Laurel chăm chú. “Con đói à?”

Laurel lén ngón tay theo những vệt hơi nước ngưng tụ trên lon soda, tránh cái nhìn chăm chú của mẹ. “Chiều nay con thấy đói. Lúc học tiết cuối ấy.”

Mẹ cô cố gắng không tỏ ra ngạc nhiên, nhưng cả hai đều biết chuyện này là không bình thường. Laurel rất hiếm khi cảm thấy đói. Từ nhiều năm nay, bố mẹ Laurel đã phát cáu với thói quen ăn uống kỳ lạ của cô nàng. Cô ăn mỗi bữa chỉ để làm bố mẹ hài lòng, chứ không cảm thấy thực sự cần thiết, và càng ít thấy hứng thú.

Đó là lý do vì sao mẹ cô cuối cùng phải đồng ý dự trữ Sprite trong tủ lạnh. Bà rầy la về sự có hại chưa có căn cứ nào của khí cacbonat; nhưng bà không thể tranh cãi gì về 140 đơn vị calo trong mỗi lon nước ngọt. Lượng calo đó gấp 140 lần so với nước. Ít nhất thì như thế Laurel cũng hấp thụ được nhiều calo hơn vào cơ thể, cho dù trông chúng hầu như chẳng có tí dinh dưỡng nào.

Mẹ Laurel vội vã tới tủ đựng đồ ăn và chộp lấy một lọ đào, có lẽ lo sợ cô sẽ đổi ý. Laurel bắt đầu thấy bụng sôi réo lạ lùng trong suốt giờ học tiếng Tây Ban Nha, hai mươi phút trước khi chuông reo hết giờ. Cảm giác đó có đỡ đi chút ít trên đường về nhà, nhưng không biến mất hẳn.

“Của con đây,” bà nói và đặt một cái bát trước mặt Laurel. Thế rồi bà quay đi để cho con gái được tự nhiên. Laurel nhìn xuống món ăn. Mẹ cô đã chơi trò an toàn - một quả rươi đào và khoảng nửa cốc nước ép quả.

Laurel ăn từng miếng đào nhỏ, nhìn chăm chăm vào lưng mẹ, chờ đợi bà xoay người lại và nhìn trộm. Nhưng mẹ cô đang ra vẻ bận rộn với những món ăn và không nhìn cô lấy một lần. Laurel cảm thấy như mình lại vừa thua trong một trận đánh tưởng tượng nào đó, bởi vậy khi ăn xong, cô nàng lén kéo cái ba lô từ quầy bếp và nhón chân ra khỏi bếp trước khi mẹ cô quay người lại.

Chuông reo hết giờ Sinh học, Laurel vội vàng xếp gọn ghế cuốn sách Sinh học vào thật sâu bên trong ba lô.

“Ngày thứ hai thế nào?”

Laurel ngược nhìn lên và thấy David đang ngồi trên chiếc ghế phía bên kia bàn thí nghiệm. “Cũng ổn.” Ít nhất thì cô nàng đã ngay lập tức nghe thấy tên mình mỗi khi thầy giáo điểm danh.

“Cậu sẵn sàng chưa?”

Laurel cố mỉm cười, nhưng miệng cô nàng chẳng chịu tuân theo. Ngày hôm qua, khi cô đồng ý cùng ăn trưa với David và bạn bè cậu ta, đó có vẻ là một ý kiến hay. Thế nhưng, việc kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng trước ý nghĩ phải gặp mặt một nhóm toàn những con người xa lạ khiến cô co rúm lại. “Mình đã sẵn sàng,” Laurel đáp, nhưng dường như giọng cô chẳng mấy thuyết phục.

“Cậu có chắc không? Bởi vì cậu không phải làm thế đâu.”

“Không, mình chắc mà!” Cô nàng nói nhanh. “Để mình cất đồ đã.” Cô nàng thu nốt cuốn vở và mấy cây bút một cách chậm chạp. Khi một cây bút bị rơi xuống sàn, David nhặt lại và đưa nó cho cô. Laurel giật mạnh nó nhưng chàng ta không buông ra cho tới khi cô ngẩng lên nhìn. “Các bạn ấy sẽ không cắn đâu,” anh chàng nghiêm nghị nói. “Mình hứa đấy.”

Suốt dọc hành lang, David độc chiếm cả cuộc nói chuyện, liến láu về những thứ chẳng đâu vào đâu. Cho tới khi hai người bước vào căng tin, anh chàng bèn vẫy tay với một nhóm ngồi ở cuối một trong những cái bàn dài và hẹp. “Đi nào,” anh chàng nói, một tay chạm nhẹ lên lưng cô bạn.

Laurel thấy hơi kỳ lạ khi có người chạm vào mình như thế, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy dễ chịu lạ lùng. David dẫn cô đi xuyên qua đám đông ở hai bên lối đi rồi buông tay xuống ngay khi họ tới chỗ cái bàn đó.

“Chào các chàng trai, đây là Laurel.”

David chỉ vào từng người và giới thiệu tên, nhưng chỉ năm giây sau Laurel đã không thể nhắc lại được bất cứ cái tên nào. Cô nàng ngồi vào một chỗ trống bên cạnh David và cố gắng bắt kịp các mẫu đối thoại quanh mình. Một cách lơ đãng, cô lôi ra lon soda, một quả dâu tây, món sa lát rau chân vịt cùng nửa trái đào ở trong nước trái cây ép mà mẹ cô đã gói cho buổi sáng.

“Món sa lát á? Hôm nay là ngày hội Lasagna và cậu sẽ ăn sa lát à?”

Laurel nhìn lên và thấy trước mặt mình là một cô gái có mái tóc quăn màu nâu - người có một khay thức ăn trưa của trường đầy đủ.

David nói chen ngang thật nhanh, cắt ngang bất cứ câu trả lời nào mà Laurel có thể nỗ lực nói ra. “Laurel là người ăn chay - cô ấy tuân thủ rất nghiêm ngặt.”

Cô gái liếc nhìn xuống nửa trái đào nhỏ, một bên lông mày nhướng lên. “Hình như còn hơn cả ăn chay ý. Cậu không ăn chay những thứ như là bánh mì à?”

Nụ cười của Laurel se lại. “Một ít.”

David đảo mắt tỏ vẻ chán ngán. “Tiện đây, cái người đang thăm vấn cậu là Chelsea. Chào Chelsea.”

“Cậu trông như là người siêu ăn kiêng ấy,” Chelsea nói, phớt lờ câu chào của David.

“Không hẳn thế, đây chỉ là loại đồ ăn mình thích thôi.”

Laurel thấy mắt Chelsea lại dán vào món sa lát của mình và cảm thấy nhiều câu hỏi nữa sắp sửa phun ra. Có lẽ thà tiết lộ hết ra còn hơn phải trả lời đến hai mươi câu hỏi. “Hệ tiêu hóa của mình xử lý thức ăn không được bình thường cho lắm,” cô nàng nói. “Bất cứ thứ gì ngoại trừ hoa quả nguyên chất và rau xanh đều khiến mình buồn nôn.”

“Thật lạ lùng. Ai mà sống được chỉ với những thứ màu xanh lá cây đó chứ? Cậu đã đi khám chưa? Bởi vì...”

“Chelsea!” Giọng David cất lên, nhưng thật khế. Laurel nghi ngờ là chẳng ai khác ở bàn này nghe được cả.

Đôi mắt nâu sẫm của Chelsea mở lớn hơn chút xíu. “Ôi, mình xin lỗi.” Cô nàng mỉm cười, và khi ấy, cả gương mặt cô ngời sáng lên. Laurel bỗng thấy mình đang cười đáp lại. “Rất vui được gặp cậu,” Chelsea nói rồi quay trở lại bữa ăn của mình và không hề nhìn sang đồ ăn của Laurel lần nào nữa.

Giờ nghỉ ăn trưa chỉ dài hai mươi tám phút - ngắn đối với tiêu chuẩn của bất kỳ người nào - nhưng hôm nay nó dường như kéo dài vô tận. Căn tin khá nhỏ và những giọng nói cứ bật nảy vào các bức tường giống như những trái bóng bàn, tập kích vào đôi tai Laurel. Cô cảm thấy như tất cả mọi người đang quát mắng mình cùng một lúc vậy. Vài người bạn của David cố kéo cô vào cuộc chuyện trò của họ, nhưng Laurel không thể tập trung được khi nhiệt độ căn phòng dường như đang tăng lên từng phút một. Cô không hiểu tại sao chẳng ai nhận thấy điều đó.

Sáng hôm ấy, Laurel đã chọn một chiếc áo phông cổ tròn thay vì mặc áo ba lỗ bởi cô nàng cảm thấy mình quá ư nổi bật trong buổi học hôm trước. Nhưng bây giờ cái đường viền cổ áo có vẻ càng lúc càng cao hơn khiến cô cảm thấy mình như đang mặc một cái áo len cổ lọ vậy. *Một cái áo cổ lọ bó sát.*

Cuối cùng chuông cũng reo, Laurel mỉm cười tạm biệt mọi người rồi vội vã lao ra cửa trước khi David bắt kịp cô.

Cô chạy nhanh tới phòng tắm, thả cái cặp xuống sàn ngay dưới bệ cửa sổ rồi thò mặt ra ngoài trời để hít thở làn không khí mát lạnh có vị mặn của muối và rữ rữ phần áo phong phía trước, cố gắng hứng trọn làn gió mát lành vào cơ thể. Cảm giác chóng mặt buồn nôn lấp đầy dạ dày suốt buổi ăn trưa tiêu tan dần, và đến lúc rời khỏi phòng tắm để học môn tiếp theo, cô nàng đã cảm thấy khỏe hơn một chút.

Tan học, Laurel thả bộ về nhà. Ánh mặt trời và làn gió nhẹ làm cảm giác nôn nao trong dạ dày cô hoàn toàn biến mất. Và sáng hôm sau, khi chọn lựa quần áo, cô nàng lại quay về với một chiếc áo ba lỗ.

Đầu giờ Sinh học, David ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô. “Cậu không phiền chứ?” Đẳng nào thì cậu ta đang ngồi xuống rồi, vì thế nếu có muốn cô nàng cũng chẳng thể phản đối được.

Laurel lắc đầu. “Cô bạn hay ngồi đây đã dành gần như cả giờ học để nguệch ngoạc vẽ mấy trái tim cho ai đó tên là Steve. Học hành không tập trung lắm nhỉ.”

David cười lớn. “Có lẽ là Steve Tanner. Anh chàng được hâm mộ vô cùng.”

“Mọi người phát điên lên vì một người, mình đoán thế.” Cô nàng lôi cuốn sách giáo khoa ra và tìm đến trang thầy James đã viết trên bảng trắng.

“Hôm nay có muốn ăn trưa tiếp với mình không? Và các bạn mình nữa,” anh chàng hấp tấp nói thêm.

Laurel chần chừ. Cô đã đoán là David sẽ đề nghị thế, nhưng cô nàng vẫn không nghĩ ra được cách nào để trả lời cậu ta mà không làm cậu ta đau lòng. Cô rất thích David. Và cô thích cả những người bạn của cậu - những người bạn lúc nào cũng náo nhiệt ồn ào. “Mình không nghĩ thế,” cô bắt đầu. “Mình...”

“Có phải là tại Chelsea không? Cô ấy không có ý làm cậu ngưng về bữa trưa của cậu đâu; chỉ là cô ấy lúc nào cũng thẳng thắn thôi. Thực ra, khi cậu đã quen với Chelsea thì cô ấy sẽ làm cậu thấy tỉnh táo và dễ chịu đấy.”

“Không, không phải cô ấy - bạn bè của cậu tất cả đều rất tốt. Nhưng mình không thể... Mình không thể đứng ở cái căng tin đó. Nếu mình đã ở trong nhà cả ngày, thì mình cần phải ăn trưa ở ngoài trời. Mình nghĩ là với tất cả tự do của việc được giáo dục tại gia suốt mười năm qua thì mình đang gặp rắc rối với việc phải từ bỏ nó quá nhanh.”

“Vậy là mọi người đều ổn cả à?” Anh chàng thì thầm khi thầy James chấn chỉnh trật tự lớp học.

Laurel gật đầu.

“Vậy nếu họ cùng ăn trưa với chúng mình ở bên ngoài thì có được không?”

Laurel im lặng khi lắng nghe phần mở đầu của bài giảng về các ngành, hệ. Cuối cùng cô nàng thì thầm đáp lại: “Thế thì hay quá.”

Khi chuông reo, David nói: “Mình đi bảo với mọi người rồi gặp cậu ở ngoài đó nhé.”

Laurel thả bộ ra đúng nơi cô và David đã ngồi ăn hôm trước. Sau có ba ngày mà trường học đã bắt đầu trở nên gần gũi hơn; cô không còn cảm thấy hoang mang, và thậm chí những người hôm thứ Hai còn quá áp đảo đến hôm nay cũng đã thân thiện hơn nhiều.

Khi tìm thấy một vạt cỏ khá khô ráo, Laurel ngồi xuống và chờ David. Chỉ ít phút sau cô đã trông thấy cậu ta dẫn đầu khoảng mười người bạn khác. Không quá đông, nhưng cũng là một nhóm kha khá. Họ ngồi theo vòng tròn và nhanh chóng tán chuyện một cách dễ dàng, cùng cái cung cách như ngày hôm trước.

Laurel không dám hy vọng điều gì từ Chelsea sau ngày hôm qua, nhưng cô bạn đã cười suốt từ khi cô ấy thả phịch người xuống bên cạnh Laurel.

Đúng như David nói, sự thẳng thắn của Chelsea thật tươi mới và vui nhộn. Bất cứ điều gì thoáng hiện lên trong đầu là cô bạn nói ra ngay. Ban đầu có đôi lúc Laurel thấy không thoải mái, như khi Chelsea tra tấn cô về việc học tại nhà và chỉ ra rằng một cái áo ba lỗ cùng quần jean lửng thì không hay bằng mặc bikini đi học. Nhưng khi cô bạn cũng bảo David là anh chàng cần dùng một ít gel vuốt tóc, và cảnh báo cho một cậu trai tên là Max biết rằng cậu ta sẽ trượt môn tiếng Anh nếu năm nay cô không cho cậu ta mượn vở ghi nữa, thì Laurel cũng cảm thấy vui lây.

Khi giờ ăn trưa kết thúc, Laurel đã nhớ được ít nhất tên của một nửa bọn họ và hòa nhập được vào những câu chuyện của họ. Chelsea và David đi cùng cô tới lớp học kế tiếp, và cô thấy cảm giác thật tự nhiên khi đi cùng hai người đó. Lúc David pha trò cười về thầy James, tiếng cười của Laurel vang vọng khắp dãy hành lang. Lần đầu tiên kể từ khi rời Orick, Laurel cảm thấy cô trở thành một phần của nơi này.

Các tuần học kế tiếp trôi qua nhanh hơn Laurel tưởng tượng. Cô cảm thấy thật may mắn vì đã gặp David; hai người thường xuyên đi thư thả cùng nhau ở trường, và cô cũng học chung một môn với Chelsea. Cô không bao giờ phải ăn trưa một mình và cảm thấy Chelsea và David đang dần trở thành những người bạn thực thụ của cô. Các giờ học cũng đều ổn cả. Không hẳn là Laurel đã bắt kịp tốc độ học với mọi người, nhưng cô đã quen dần với trường lớp.

Cô cũng quen dần với thành phố Crescent. Nơi đây sôi động hơn Orick, dĩ nhiên là thế, nhưng vẫn còn rất nhiều khoảng không gian mở và không có tòa nhà nào cao hơn hai tầng cả. Các thảm cỏ dày và xanh ngắt, hoa nở rộ trên các cây thân leo phủ kín hầu hết các tòa nhà.

Một ngày thứ Sáu của tháng Chín, Laurel tình cờ đâm sầm phải David khi cô nàng đang cúi đầu đi qua cửa lớp học tiếng Tây Ban Nha, tiết học cuối cùng trong ngày.

“Xin lỗi nhé,” David vừa nói vừa đặt một tay lên vai cô bạn giúp cô đứng vững lại.

“Không sao. Tại mình không chú ý.”

Trong tích tắc Laurel bắt gặp ánh mắt ấm áp của David. Cô nàng cười ngượng ngịu cho tới khi nhận ra là mình đang đứng chắn đường cậu.

“Ôi, mình xin lỗi,” Laurel nói, vội di chuyển tránh ra khỏi lối cửa.

“Ừm, thật ra, mình đang... mình đang tìm cậu.”

David có vẻ bồn chồn. “Được rồi. Mình chỉ... phải...” Cô giơ cuốn sách của mình lên. “Mình cần cất cái này vào tủ đựng đồ.”

“Mình sẽ đi cùng cậu.”

“Tuyệt quá.”

Cả hai cùng đi tới chỗ tủ đựng đồ của Laurel, cô xếp gọn ghề cuốn sách tiếng Tây Ban Nha vào rồi lấy ra cuốn lịch sử và khóa tủ đồ lại. Cô nàng cười và nhìn David vẻ mong đợi.

“Không biết cậu có muốn, có lẽ là, đi loanh quanh cùng mình chiều nay không nhỉ?”

Nụ cười vẫn còn nguyên trên gương mặt, nhưng cô nàng cảm thấy bao nhiêu bình tĩnh bỗng... tiêu tan đi đâu mất. Tình bạn của họ từ trước đến nay toàn bị giới hạn trong trường học; đột nhiên Laurel nhận ra

cô hoàn toàn không biết chắc David thích làm gì khi cậu không ăn trưa hay ghi chép bài vở. Nếu có thể khám phá được điều gì đó thì thật là thú vị. “Cậu định làm gì?”

“Có mấy khu rừng phía sau nhà mình - vì cậu thích ở ngoài trời nên mình nghĩ chúng mình có thể đi dạo. Ở đó có một cái cây thật sự rất tuyệt mà mình nghĩ cậu có thể muốn thấy. À, thực ra là hai cây, nhưng... cậu sẽ hiểu khi nhìn thấy nó. Ý mình là nếu cậu muốn.”

“Okay.”

“Thật chứ?”

Laurel cười. “Chắc rồi.”

“Tuyệt.” Anh chàng nhìn xuôi theo hành lang tới chỗ cửa sau. “Đi ra bằng lối sau sẽ nhanh hơn đấy.”

Laurel đi theo David qua hành lang đông đúc và bước ra làn không khí trong lành mát mẻ của tháng Chín. Ánh mặt trời đang nỗ lực xuyên qua lớp mây mù, không khí se lạnh và đầy hơi ẩm. Laurel mặc áo khoác vào và thấy mừng vì cô đã mặc quần dài thay vì quần lửng. “Có cảm giác như các mùa đang thay đổi. Như thể hôm nay là ngày lập thu vậy.”

David kéo khóa áo khoác. “Chắc là thế.”

Hai người băng qua sân bóng đá đằng sau trường tới phố Grant và rẽ lên Đại Lộ Nhỏ. “Nhà cậu còn bao xa?” Laurel hỏi.

“Chỉ hai dãy nhà nữa thôi.”

Không khí mát dịu, những cơn gió thổi đến từ hướng Tây mang theo vị mặn mặn của đại dương. Laurel hít thở thật sâu, tận hưởng không khí mùa thu khi họ tiến vào một vùng đất nhỏ yên bình cách nhà Laurel khoảng nửa dặm về phía nam. “Vậy cậu sống cùng với mẹ à?” Cô hỏi.

“Ừ. Bố mình tách ra sống riêng khi mình lên chín. Thế là mẹ mình kết thúc việc học và đến đây.”

“Mẹ cậu làm gì?”

“Bà là dược sĩ ở Medicine Shoppe.”

“Ồ.” Laurel cười vang. “Buồn cười ghê!”

“Sao thế?”

“Mẹ mình là một bậc thầy về áp dụng liệu pháp thiên nhiên.”

“Đó là gì?”

“Về cơ bản, họ là những người bào chế ra tất cả các thuốc từ thảo mộc. Bà thậm chí còn tự mình trồng một đồng các thứ đó nữa. Mình chưa bao giờ uống bất kỳ loại thuốc tây nào, kể cả Tylenol.”

David nhìn chăm chăm không chớp mắt. “Bạn đang đùa mình à!”

“Không. Thay vào đó mẹ mình chế ra mấy thứ ấy cho gia đình dùng.”

“Mẹ mình sẽ nổi đóa mắt. Bà ấy nghĩ thuốc viên có thể chữa lành mọi thứ.”

“Mẹ *mình* thì nghĩ các bác sĩ chẳng khác nào đao phủ.”

“Mình nghĩ cả hai bà mẹ của chúng ta có thể học hỏi được vô số thứ từ nhau đấy.”

Laurel cười. “Có lẽ thế.”

“Vậy mẹ cậu chưa bao giờ đi khám bác sĩ à?”

“Chưa bao giờ.”

“Thế mẹ cậu sinh cậu ở nhà à?”

“Mình được nhận nuôi.”

“Ồ, vậy à?” Anh chàng yên lặng một lúc. “Bạn có biết ai là bố mẹ đẻ của mình không?”

Laurel khịt mũi. “Không.”

“Tại sao chuyện ấy lại buồn cười hả?”

Laurel cắn môi. “Hứa với mình là không cười nhé!”

David giơ tay lên giả bộ nghiêm trọng. “Mình thề.”

“Ai đó đã đặt mình vào một cái giỏ rồi để trên bậc cửa nhà bố mẹ mình.”

“Không đùa nào! Cậu toàn làm mình rồi tung lên thôi!”

Laurel nhướn một bên lông mày với cậu bạn.

David há hốc miệng. “Thật á?”

Laurel gật đầu. “Mình đã bị bỏ trong giỏ như vậy đây. Dù khi ấy mình không hẳn là vừa mới được sinh ra. Lúc đó mình hình như đã ba tuổi, mẹ nói mình đang giãy giụa và cố gắng trèo ra khỏi giỏ khi họ ra mở cửa.”

“Vậy là cậu đã ba tuổi rồi à? Cậu đã biết nói chưa?”

“Rồi. Mẹ bảo mình đã có kiểu nhăn trọng âm buồn cười này từ khoảng một năm trước đó rồi.”

“Hừm. Cậu có biết mình từ đâu đến không?”

“Mẹ bảo mình chỉ biết mỗi tên mình, ngoài ra thì chẳng nhớ gì nữa. Mình không biết mình từ đâu đến hay chuyện gì đã xảy ra hay bất cứ thứ gì.”

“Đó là điều kỳ lạ nhất mình từng nghe đây.”

“Nó dẫn đến một đống rắc rối lộn xộn về vấn đề pháp lý. Sau khi bố mẹ quyết định nhận nuôi mình, họ đã nhờ một thám tử tư tìm kiếm mẹ đẻ của mình cùng tất cả những vấn đề về người giám hộ tạm thời và mọi thứ. Mất hai năm trời mọi chuyện mới xong xuôi.”

“Cậu đã sống ở nhà nuôi dưỡng hay đại loại thế à?”

“Không. Vị thẩm phán mà bố mẹ mình làm việc khá là dễ chịu, thế nên mình được sống cùng bố mẹ suốt hai năm đó. Một người làm công tác xã hội đến thăm nhà mình hàng tuần và bố mẹ không được phép đưa mình ra khỏi bang cho tới khi mình bảy tuổi.”

“Lạ nhỉ. Cậu có bao giờ tự hỏi mình từ đâu đến không?”

“Mình cũng từng thắc mắc thế. Nhưng chẳng có câu trả lời nào, vì thế đôi khi nghĩ đến lại nản lòng.”

“Nếu có thể tìm được ai là mẹ đẻ của mình, cậu có tìm không?”

“Mình không biết nữa,” cô đáp, đút hai tay vào túi áo. “Có thể. Nhưng mình thích cuộc sống hiện tại. Mình không hối tiếc vì được là con của bố mẹ mình.”

“Điều đó thật tuyệt.” David ra dấu về phía lối xe chạy dẫn vào nhà - “Lối này!” - rồi nhìn lên bầu trời. “Hình như sắp mưa đây. Chúng mình bỏ ba lô ở đây nhé, hy vọng là sẽ kịp xem cái cây.”

“Nhà cậu đây à? Đẹp quá!” Laurel thốt lên khi cả hai đang rảo bước qua một ngôi nhà nhỏ màu trắng với cửa ra vào màu đỏ tươi. Trước nhà là những bông cúc zinnia đang khoe sắc trên một luống dài rục rờ.

“Phải thế chứ!” David nói rồi tiến lên dẫn lối. “Mình đã dành ra hai tuần trong mùa hè vừa rồi để sơn nó đây.” Anh chàng lôi từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa và mở cửa. “Nó từng có màu nâu pha

xanh vô cùng khủng khiếp.”

Hai người thả cặp sách ở cửa trước rồi bước vào căn bếp được bài trí giản dị, gọn gàng. “Cậu dùng chút gì đó nhé?” David mở tủ lạnh lôi ra một lon Mountain Dew và vợ lấy một hộp bánh Twinkies từ ngăn đựng đồ ăn.

Laurel cố gắng không nhăn mũi trước món Twinkies và đưa mắt nhìn quanh căn bếp. Mắt cô nàng tia thấy một tô hoa quả. “Mình có thể lấy một quả chứ?” Cô hỏi, chỉ tay về phía một trái lê xanh tươi ngon.

“Được chứ. Cậu mang nó theo đi.” David giơ một chai nước lên. “Nước chứ?”

Cô nàng cười tươi. “Chắc rồi.”

Hai đứa cho cả snack vào túi và David chỉ ra phía cửa sau. “Lối này.”

Laurel bước ra một khoảng sân sau được chăm sóc cẩn thận nhưng bị rào kín. “Trông như là tận thế đối với mình vậy.”

David cười. “Có lẽ đối với con mắt không được rèn luyện thôi.”

Rồi cậu dẫn cô tới mảng hàng rào bị cháy xém, và rất nhanh, cậu đu người lên và ngồi trên đó.

“Lại đây,” cậu nói rồi đưa tay ra. “Mình sẽ giúp cậu.”

Laurel nhìn lên cậu bạn vẻ hoài nghi, nhưng cũng với tay ra. Với một nỗ lực ít đến không ngờ, hai người đã nhảy qua được hàng rào.

Hàng cây gần ngay sát hàng rào, vì thế chỉ với một bước nhảy nhỏ họ đã đứng trong rừng với thảm lá rụng ẩm ướt ngay dưới chân. Vòm lá rậm rạp chặn lại mọi âm thanh ồn ã của những chiếc ô tô ở đằng xa trong khi Laurel nhìn quanh trầm trồ. “Tuyệt quá.”

David ngược lên, tay chống hông. “Khu rừng này tuyệt thật. Mình chưa bao giờ là một đại nhân vật sùng bái thiên nhiên, nhưng mình tìm thấy rất nhiều loài thực vật ở đây mà chỉ dùng kính hiển vi mới quan sát được.”

Laurel liếc lên nhìn anh chàng. “Cậu có kính hiển vi á?” Cô nàng cười khúc khích. “Cậu cũng đam mê khoa học ghê nhỉ!”

David cười vang: “Phải rồi! Mọi người cũng nghĩ Clark Kent là một anh chàng lập dị, và rồi xem chuyện đó hóa ra là thế nào!”

“Cậu đang bảo với mình cậu là siêu nhân đấy à?” Laurel hỏi.

“Cậu không bao giờ biết được đâu,” David trêu.

Laurel cười vang và chột nhìn xuống e thẹn. Khi cô ngược nhìn lên, cô thấy David đang dăm dăm nhìn mình. Trảng cây dường như còn im ắng hơn khi mắt hai người giao nhau. Laurel thích cách cậu nhìn mình, đôi mắt cậu dịu dàng và đầy khát khao khám phá. Như thể nếu nghiên cứu thật kỹ khuôn mặt cô cậu có thể biết được nhiều hơn về cô vậy.

Sau một lúc lâu, David mỉm cười, đôi chút ngượng ngùng, rồi nghiêng đầu về con đường mòn phía trước. “Cái cây ở đường này.”

Cậu dẫn cô bạn tới một lối mòn hẹp. Sau vài phút cậu chỉ vào một cái cây lớn cách con đường mòn một quãng.

“Chà,” Laurel thốt lên. “Cái cây tuyệt quá!” Nó thật ra là hai cây, một cây linh sam và một cây tổng quán sủi, chúng nảy mầm sát cạnh nhau. Thân hai cây kết hợp với nhau cùng lớn lên nên trông giống như một thân cây mà mọc ra tán lá kim ở một bên và lá rộng ở phía bên kia.

“Mình khám phá ra nó khi chuyển đến đây được vài năm với mẹ mình đây.”

“Vậy bố cậu đang ở đâu?” Laurel hỏi, trượt lưng xuống một cái cây và an vị trong một đệm lá êm ái. Cô lấy quả lê ra khỏi túi áo.

David cười gằn trong họng. “San Francisco. Ông ấy là luật sư bào chữa và có hẳn một công ty lớn.”

“Cậu có thường gặp ông ấy không?” Laurel hỏi.

David đến ngồi cạnh Laurel trên đám lá, đầu gối cậu khẽ chạm vào đùi cô. Cô không lẩn tránh. “Đôi tháng một lần. Ông ấy có một chiếc máy bay riêng, ông bay đến cánh đồng McNamara và đón mình về nghỉ cuối tuần.”

“Tuyệt đấy chứ.”

“Chắc thế.”

“Cậu không thích bố à?”

David nhún vai. “Chẳng biết. Ông ấy là người đã bỏ mẹ con mình và chẳng bao giờ cố gắng dành thời gian với mình hay bất cứ điều gì, bởi vậy mình không cảm thấy gần gũi ông ấy lắm, cậu hiểu chứ?”

Laurel gật đầu. “Mình xin lỗi.”

“Không sao đâu. Mẹ con mình luôn vui vẻ. Chỉ đôi khi có hơi... không hiểu nhau một chút thôi.”

Vài phút trôi qua, cả hai ngồi đó đắm mình trong không gian tĩnh lặng thanh bình. Không khí quang đãng đưa họ chìm vào trạng thái yên bình thư thái. Nhưng sấm sét bỗng ầm vang rạch ngang bầu trời khiến cả hai cùng ngược nhìn lên.

“Tốt hơn là mình nên đưa cậu về. Trời mưa đến nơi rồi.”

Laurel đứng dậy và phủi sạch quần jean. “Cảm ơn vì đã đưa mình đến đây,” cô nàng nói, ra hiệu về phía cái cây. “Cái cây rất đẹp!”

“Mình vui là cậu thích nó,” David nói. Anh chàng tránh ánh mắt Laurel. “Nhưng... mình còn vui vì nhiều điều khác cơ.”

“Ồ...” Laurel đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng.

“Lỗi này,” David bảo, khuôn mặt hơi ửng hồng khi cậu chàng quay người đi.

Hai người trèo trở lại qua hàng rào vừa lúc những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống. “Cậu có muốn gọi cho mẹ đến đón không?” David hỏi khi cả hai đã trở lại căn bếp.

“Không cần, mình ổn mà.”

“Nhưng trời đang mưa. Mình sẽ đưa cậu về.”

“Không, không sao mà! Thật đấy, mình thích đi bộ dưới mưa.”

David ngưng một giây, rồi buột miệng: “Vậy mình có thể gọi cho cậu chứ? Có thể ngày mai được không?”

Laurel mỉm cười. “Ừ. Mình... nên đi thôi. Mình không muốn mẹ lo lắng.”

“Dĩ nhiên rồi.” Nhưng anh chàng chẳng nhúc nhích khỏi lối ra của căn bếp.

“Cửa lối đó phải không?” Laurel hỏi, vẻ lịch sự nhất có thể.

“Đúng rồi. Chỉ là, mình không thể gọi cho cậu khi không có số điện thoại.”

“Ồ, xin lỗi.” Cô lấy ra một cây bút và nguệch ngoạc ghi số điện thoại của mình lên cuốn sổ bên cạnh máy điện thoại.

“Mình cho cậu số của mình nhé?”

“Ừ.”

Laurel định mở cặp, nhưng David ngăn lại. “Không phải phiền hà,” anh chàng nói. “Đây rồi.”

David cầm tay cô bạn và nguệch ngoạc viết số điện thoại của mình lên lòng bàn tay nàng.

“Thế này thì cậu sẽ không làm mất nó,” anh chàng nói.

“Được rồi. Nói chuyện với cậu sau nhé.” Cô nàng tặng David một nụ cười tươi rói ấm áp trước khi thả mình vào làn mưa dày đặc.

Khi đã đi xuống con phố đủ xa để ngôi nhà khuất khỏi tầm nhìn, Laurel đẩy mũ trùm của áo khoác ra sau và ngẩng mặt lên trời. Cô hít thở thật sâu khi làn mưa lắt rắt rơi xuống má và chảy thành dòng xuống cổ. Cô bắt đầu dang rộng hai cánh tay, rồi chợt nhớ đến số điện thoại, cô lại vùi tay vào túi áo và vừa rảo bước vừa mỉm cười trong khi cơn mưa tiếp tục nhẹ nhàng rơi xuống mái đầu.

Khi Laurel bước vào nhà thì điện thoại đang đổ chuông. Có vẻ như mẹ cô không ở nhà, vì thế Laurel chạy vội tới để bắt cuộc gọi trước khi máy tự động bật. “Xin chào?” Cô nói không kịp thở.

“Ồ này, cậu đã về đến nhà rồi à? Mình đang định để lại lời nhắn.”

“David à?”

“Ừ, mình đây. Chào cậu. Xin lỗi vì đã gọi sớm quá,” David nói, “nhưng mình đang nghĩ chúng mình có bài kiểm tra Sinh học tuần tới, và không biết cậu có muốn đến cùng học với mình vào ngày mai hay không...”

“Nghiêm túc chứ?” Laurel nói. “Thật khủng khiếp! Mình đang quá là căng thẳng vì bài kiểm tra ấy đây. Hình như mình chỉ hiểu được có một nửa những thứ đó thôi.”

“Tuyệt vời.” David ngừng lại. “Không phải tuyệt vời vì bạn đang bị căng thẳng vì nó đâu, mà tuyệt vì... dù sao thì...”

Laurel bật cười trước sự lúng túng của cậu bạn. “Mấy giờ nào?”

“Bất cứ lúc nào. Mình chẳng có việc gì làm vào ngày mai ngoại trừ mấy việc vặt ở nhà cho mẹ mình.”

“Okay. Mình sẽ gọi cho cậu.”

“Tuyệt. Gặp cậu vào ngày mai nhé.”

Laurel chào tạm biệt và gác máy. Cô nàng tủm tỉm cười trong khi tung tăng lên gác, nhảy liên hai bậc một.

Sáng thứ Bảy, mắt Laurel hấp háy mở khi mặt trời vừa mọc. Không thấy ngại - cô nàng vốn là người dậy sớm mà, luôn luôn là thế. Cô thường thức dậy trước bố mẹ cả giờ đồng hồ để được tản bộ một mình và tận hưởng ánh mặt trời chiếu trên lưng cùng cơn gió nhẹ mơn man trên má trước khi phải dành hàng giờ liền trong phòng kín ở trường học.

Mặc chiếc váy hai dây vào, cô tóm lấy cây đàn ghi ta cũ của mẹ từ chiếc hộp đựng bên cạnh cửa sau rồi lặng lẽ lên ra ngoài tận hưởng sự tĩnh lặng khô lạnh của buổi sáng tinh mơ. Trời đã vào cuối thu, không còn những buổi sáng rực rỡ quang đăng của mùa hè mà thay vào đó là những màn sương mù bị cuốn đến từ đại dương và nấn ná lại ở thị trấn cho tới tận gần trưa.

Cô đi dạo dọc theo con đường mòn ngắn xuyên qua khoảnh sân sau nhà. Tuy ngôi nhà của họ hơi nhỏ bé, nhưng lô đất lại khá rộng rãi và bố mẹ Laurel đã nói đến khả năng một ngày nào đó sẽ mở rộng thêm. Khoảnh sân có vài cây xanh che bóng cho ngôi nhà và Laurel đã dành gần một tháng giúp mẹ trồng những cụm hoa và nho dọc các bức tường ở bên ngoài.

Giống như nhiều ngôi nhà ở thành phố Crescent này, ngay phía sau nhà họ là khoảng rừng thưa. Cho dù lô đất của họ chỉ mở rộng thêm đến chỗ hàng cây, thì Laurel vẫn thường đi dạo chơi xa hơn cái mốc đó tới tận chỗ những con đường mòn mất hút vào trong một thung lũng hẹp dẫn tới nhánh con sông chạy xuyên qua, song song với những dãy nhà.

Hôm nay cô lang thang xuống tận mép sông. Ngồi bên bờ, cô thả hai chân xuống làn nước trong trẻo mát lạnh của buổi sớm trước khi những con bọt nước và muỗi mắt mạo hiểm kéo ra rải rác trên khắp mặt sông kiếm ăn.

Laurel đặt cây đàn lên đầu gối và bắt đầu gảy một giai điệu ngẫu nhiên. Thật tuyệt diệu khi dòng chảy không gian xung quanh bằng âm nhạc. Cô đã bắt đầu chơi đàn từ ba năm trước, khi cô phát hiện ra cây đàn ghi ta cũ của mẹ trên gác mái. Lúc đó nó đang trong tình trạng thảm hại - cần phải thay mấy dây đàn cùng vài núm chỉnh dây, và Laurel đã thuyết phục mẹ sửa lại nó. Bây giờ mẹ bảo chiếc đàn đó đã là của cô, nhưng Laurel vẫn thích nghĩ rằng nó là của mẹ hơn, điều đó làm nó tăng thêm phần lãng mạn. Giống như một món đồ gia bảo.

Một con sâu rơi lên vai cô và bắt đầu bò xuống dưới lưng. Laurel đập vào nó, nhưng ngón tay cô bỗng chạm vào một thứ gì đó. Cô với cánh tay ra sau xa hơn chút nữa và lại cảm thấy nó. Vẫn ở chỗ đó, một cục u sưng lên tròn tròn, nó chỉ đủ to để cảm thấy được dưới làn da. Laurel cố ngẩng cổ lại, nhưng chẳng trông thấy gì qua vai cả. Cô chạm vào nó lần nữa, cố gắng khám phá xem nó là cái gì. Cuối cùng cô đứng dậy, chán nản, trở về nhà để tìm một cái gương.

Sau khi khóa cửa buồng tắm, Laurel ngồi lên bệ rửa mặt, vận người lại cho tới khi cô có thể nhìn thấy

lưng mình trong gương. Cô kéo quai váy xuống và tìm kiếm cái cục sưng lên kia. Cuối cùng cô cũng phát hiện ra nó nằm giữa hai xương bả vai - một khối tròn nhỏ bé tí xíu nhô lên lẫn với phần da xung quanh. Nó rất khó phát hiện, nhưng rõ ràng là có ở đó. Cô ấn thử vào nó - không đau, nhưng hơi ngứa ngứa, ran ran. Trông nó như một cái mụn trứng cá. *Như thế thì có thể an ủi được*, Laurel nghĩ một cách châm biếm. *Theo cái cách hoàn toàn chẳng thể an ủi được*.

Laurel nghe tiếng chân nhẹ nhàng của mẹ bước dọc hành lang bèn thò đầu ra khỏi cửa phòng tắm gọi: “Mẹ à?”

“Mẹ đang trong bếp,” tiếng mẹ cô vừa ngáp vừa gọi với lại.

Laurel hướng về phía giọng mẹ cô cất lên. “Con có một cái bướu trên lưng. Mẹ có thể xem giúp con không?” Cô nhờ mẹ, rồi xoay lưng lại.

Mẹ cô ấn nhẹ vào cục sưng vài lần. “Chỉ là một cái mụn thôi mà,” bà kết luận.

“Con cũng đoán thế”, Laurel nói rồi kéo khóa váy lại.

“Con thực sự không có mụn trứng cá.” Mẹ cô ngần ngừ nói. “Con đã bắt đầu... con biết đấy...”

Laurel lắc đầu thật nhanh. “Chỉ là một cái mụn đầu đinh thôi mà.” Giọng cô nàng ranh mãnh. “Thời kỳ dậy thì, như mẹ vẫn thường nói.” Rồi cô nàng quay đi và chuồn thẳng trước khi mẹ cô có thể hỏi thêm bất kỳ câu nào nữa.

Trở lại phòng mình, Laurel ngồi lên giường, lấy ngón tay sờ nắn cái cục nhỏ đó. Sự xuất hiện của cái mụn trứng cá đầu tiên khiến cô cảm thấy bình thường đến lạ lùng; giống như một nghi thức giao thời vậy. Cô không trải qua tuổi dậy thì như các cuốn sách giáo khoa mô tả. Cô chưa bao giờ có mụn trứng cá, mặc dù ngực và hông đã phát triển đúng như chúng phải thế - thực ra là hơi sớm một chút - nhưng mười lăm tuổi rưỡi cô vẫn chưa thấy kỳ kinh đầu tiên.

Mẹ cô luôn nhún vai tỏ vẻ không quan tâm tới nó, bà bảo rằng vì họ không biết tiền sử y học của mẹ đẻ cô như thế nào, nên không thể đoán chắc nó có phải một đặc điểm di truyền bình thường hay không. Nhưng cũng có thể thấy là bà đã bắt đầu lo lắng.

Laurel thay chiếc áo ba lỗ bình thường, mặc quần jean và bắt đầu buộc tóc cao lên. Nhưng rồi nghĩ đến những vết nám phản cảm mà đôi khi cô vẫn thấy lấm chấm trên lưng mấy đứa con gái lúc ở trong phòng thay đồ, cô lại thả tóc xuống. Đền phòng trường hợp cái cục sưng kia tiếp tục phát triển thành một thứ gì đó xấu xí.

Đặc biệt là ở nhà David. Thế thì “ê” lắm.

Laurel vợ lấy một trái táo khi đi ra cửa và chào tạm biệt mẹ. Gần tới nhà David, cô chợt trông thấy Chelsea đang tập chạy bộ từ lối đường kia. Laurel vẫy gọi cô bạn.

“Chào cậu!” Chelsea nói, cười tươi trong khi mái tóc quăn bay nhẹ ôm quanh khuôn mặt cô.

“Chào cậu,” Laurel cười. “Mình không biết cậu chăm chỉ chạy bộ như thế đấy.”

“Mình chạy quanh vùng này luôn. Mình thường xuyên tập cùng nhóm, nhưng vào thứ Bảy thì bọn mình tự tập. Cậu đang làm gì thế?”

“Tới nhà David,” Laurel đáp và tự nhiên cảm thấy ngưỡng ngưỡng. “Bọn mình học nhóm.”

Chelsea cười vang: “Thế thì chào mừng cậu đến với câu lạc bộ những người hâm mộ David Lawson. Mình là hội trưởng, nhưng cậu có thể là thủ quỹ.”

“Không phải thế đâu,” Laurel nói, không chắc lắm là mình có nói thật hay không. “Bọn mình chỉ cùng học thôi. Mình có một bài kiểm tra môn Sinh vào thứ Hai mà mình xin chấp tay đầu hàng nếu không có vài sự can thiệp nghiêm túc.”

“Cậu ấy ở góc quanh kia kia. Mình sẽ đi cùng cậu đến đó.”

Laurel cùng Chelsea rẽ vòng qua góc phố và nghe thấy tiếng máy cắt cỏ. Khi hai cô gái đi đến rồi cùng dừng lại nhìn, David vẫn không trông thấy họ.

Anh chàng đang đẩy một cái máy cắt cỏ đi qua đám cỏ dày mà chỉ mặc độc cái quần jean và đi đôi giày tennis đã cũ. Bờ ngực và cánh tay cậu thôn dài rắn chắc, các cơ bắp gồ lên với làn da rám nắng và lấp lánh mồ hôi khi cậu di chuyển một cách thanh thoát trong ánh mặt trời sớm mai êm dịu.

Laurel ngây người nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Cô đã từng nhìn thấy bọn con trai cởi trần chạy quanh vô số lần, nhưng không hiểu sao lần này thật khác. Cô nắm hai cánh tay chàng trai gồng lên khi cậu gặp phải một đám cỏ dày đặc biệt và phải dùng lực mạnh để điều khiển cái máy cắt tiếp tục tiến lên. Lòng ngực cô thất lại.

“Ôi! Mình nghĩ mình đã chết và lên thiên đàng rồi ý!” Chelsea nói, không buồn che giấu vẻ ngưỡng mộ trong ánh mắt.

Như cảm thấy có người đang quan sát, David đột ngột ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt Laurel. Cô nàng cúi gằm xuống ngó đăm đăm vào hai bàn chân mình.

Chelsea thì thậm chí chẳng buồn chớp mắt.

Đến lúc Laurel ngược lên trở lại, David đang khoác một cái áo sơ mi lên. “Chào các cậu. Cậu đến sớm thế?”

“Giờ vẫn sớm à?” Laurel hỏi. Đã gần chín giờ rồi còn gì. “Ồ,” cô nói, ngượng ngịu, “mình quên mất không gọi điện.”

David nhún vai kèm theo một nụ cười toe toét. “Không sao.” Anh chàng ra hiệu về phía cái máy cắt cỏ. “Mình xong rồi.”

“À... mình thì sẽ chạy tiếp.” Chelsea nói, hơi thở hỗn hển của cô nàng trở lại khá đột ngột. “Thật đấy.” Cô nàng quay lại nên chỉ Laurel nhìn thấy gương mặt và khuôn miệng của cô nàng thốt lên hai chữ “Ồi chao!” trước khi vẫy tay chào hai người và chạy hết tốc lực xuống phố.

David nén cười và lắc đầu khi nhìn cô bạn chạy đi. Rồi anh chàng quay sang Laurel và chỉ về phía nhà mình. “Chúng mình học chứ? Sinh học không chờ đợi ai đâu.”

Vào thứ Hai, sau khi thầy giáo thu bài kiểm tra, David bèn quay sang Laurel: “Thực lòng là nó có tệ lắm không?”

Laurel cười toét. “Tốt, không đến nỗi tệ lắm. Tất cả là nhờ sự giúp đỡ của cậu đấy.” Hai đứa đã học suốt ba tiếng đồng hồ ngày thứ Bảy và còn trao đổi suốt một giờ nữa vào tối Chủ nhật. Dù những cuộc trao đổi điện thoại chẳng nói gì khác ngoài Sinh học, nhưng có lẽ cô đã học được điều gì đó nhờ thẩm thấu dần dần. Thẩm thấu qua điện thoại. Đúng thế.

Anh chàng ngần ngừ giây lát: “Chúng mình có thể thường xuyên như thế này được không? Ý mình là học cùng nhau ấy?”

“Ừa,” Laurel nói, cảm thấy thích cái ý tưởng về nhiều buổi ‘học’ yên tĩnh hơn với cậu bạn. “Và lần tới cậu có thể đến nhà mình,” cô thêm.

“Tuyệt.”

Hết giờ Sinh học ngày hôm đó trời vẫn còn mưa, thế nên cả nhóm tụ tập dưới một hàng hiên nhỏ. Hầu như không ai ăn ở đó vì chẳng có cái bàn picnic hay bệ xi măng nào, nhưng Laurel thích cái mảng cỏ mấp mô dường như chẳng bao giờ khô ráo ở chỗ ấy - cho dù có cả mái che phía trên.

Hễ trời mưa là hầu như cả nhóm lại ở trong nhà, nhưng hôm nay David và Chelsea đã tham gia với cô, cả một cậu bạn trai tên là Ryan nữa. David và Ryan hăm hở ném mẩu bánh mỳ vào nhau, còn Chelsea thì vừa tường thuật vừa bình luận lại trò nghịch ngợm đó - cô nàng không khỏi bị mấy mẩu bánh mì ném trúng.

“Được rồi, cậu kia là cố tình nhé!” Chelsea nói, nhặt lên một mẩu bánh vừa ném trúng ngực cô, và búng nó trở lại phía các chàng trai.

“Không, tai nạn thôi mà,” Ryan nói. “Cậu chính là người bảo tớ không thể ném trúng *bất cứ thứ gì* tớ nhắm đến cơ mà.”

“Thế thì có lẽ cậu nên nhắm vào tớ để tớ được đảm bảo là chả bao giờ bị tấn công, Ryan ạ!” Cô bạn đáp trả rồi thở dài và quay trở lại với Laurel. “Mình đã *không* định sống ở Bắc California này,” cô nàng nói, vén đám tóc lòa xòa khỏi mặt. “Suốt kỳ nghỉ hè tóc mình đẹp ời là đẹp, nhưng chỉ cần một ít nước mưa vào - thế là *bùm!* Nó thành ra thế này đây.” Chelsea có mái tóc dài màu nâu vàng tuyệt đẹp thả quăn xuống tận lưng. Trong những ngày nắng, những lọn tóc xoăn lúc nào cũng mềm mại như lụa, nhưng rồi chúng sẽ đột ngột bung xù lên thoát ra khỏi vòng kiềm tỏa quanh gương mặt cô khi trời bắt đầu trở lạnh và ẩm ướt - cái thời tiết chiếm đến nửa thời gian ở đây. Cô có một đôi mắt dịu dàng màu xám gợi cho Laurel nhớ đến đại dương khi mặt trời đang mọc với những con sóng nổi nhau bất tận trong cảnh huyền ảo mơ màng.

“Mình thấy nó đẹp mà,” Laurel nói.

“Đó là bởi nó không phải tóc của cậu. Mình phải dùng loại dầu gội và xả đặc biệt chỉ để có thể chải nó hàng ngày thôi đấy.” Cô bạn nhìn sang Laurel và chạm vào mái tóc suôn thẳng, óng ả như lụa của cô trong giây lát. “Tóc cậu thích thật đấy, cậu dùng dầu gì thế?”

“Ồ, bất cứ thứ gì.”

“Hừm.” Chelsea chạm vào tóc cô bạn lần nữa. “Cậu có dưỡng sau khi gội không? Cái đó thường có tác dụng tốt nhất với tóc mình đấy.”

Laurel hít vào một hơi và thở ra thật mạnh. “Thực ra... mình chẳng bôi bất cứ thứ gì lên tóc cả. Bất cứ loại dưỡng nào cũng làm tóc mình có cảm giác trơn và nhờn dầu. Và nếu mình dùng dầu gội thì tóc mình sẽ rất, rất khô - ngay cả loại dưỡng ẩm đi chăng nữa.”

“Vậy cậu không gội đầu à?” Cái ý nghĩ này hẳn nhiên là quá lạ lẫm với Chelsea.

“Tớ gội qua bằng nước. Nó thật sự rất tốt. Ý mình là như thế cũng rất sạch sẽ.”

“Nhưng không có dầu gội gì cả à?”

Laurel lắc đầu và chờ đợi một lời bình luận nhuốm vẻ hoài nghi, nhưng Chelsea chỉ lẩm bầm: “Thật may mắn” rồi quay lại với bữa trưa của mình.

Tối đó Laurel kiểm tra mái tóc mình thật kỹ. Cô có cần phải gội nó không? Nhưng nhìn nó vẫn giống y như bình thường mà. Cô quay lưng về phía gương ắn nhẹ vào cái nốt sưng kia. Sáng thứ Bảy nó vẫn còn bé tí xíu, nhưng qua mấy ngày cuối tuần nó đã phát triển lên khá lớn. “Cái mụn đầu tiên chết tiệt!” Laurel lầu bầu với bóng mình trong gương.

Sáng hôm sau, Laurel thức dậy với cảm giác ngứa ran âm ỉ giữa hai bả vai. Cố gắng không hoảng hốt, cô vội vào phòng tắm và ngoảnh cổ để nhìn vào gương phía sau lưng.

Cái nốt sừng đã lớn thêm một phần tư so với hôm trước!

Đây không phải là một cái mụn. Cô thận trọng chạm vào nó và cảm giác ngứa rất lạ lùng đọng lại ở khắp mọi chỗ nơi những ngón tay cô chà xát vào. Trong cơn hốt hoảng Laurel ôm chặt cái áo ngủ ôm trước ngực và chạy ra hành lang tới phòng bố mẹ. Vừa đưa tay lên định mở cửa, cô chợt khựng lại và thở gấp.

Laurel nhìn xuống người và đột nhiên cảm thấy thật ngốc nghếch. Cô đang nghĩ gì thế này? Cô đang đứng ở hành lang và gần như mặc mỗi đồ lót! Xấu hổ, cô rời khỏi cửa phòng bố mẹ và rón rén trở lại phòng tắm, đóng cửa lại thật nhanh và khẽ hết mức có thể. Cô quay lưng lại phía gương lần nữa và xem xét chỗ sừng ấy từ vài góc nhìn khác cho tới khi tự thuyết phục mình rằng nó không hẳn là to như mức mình đã nghĩ.

Đầu Laurel chợt nảy ra ý nghĩ là cơ thể con người biết cách tự chăm sóc lấy nó. Hầu như mọi thứ - nếu để mặc - tự chúng sẽ biến mất tiêu. Cả bố mẹ cô cũng sống theo cách ấy. Họ chẳng bao giờ tới bác sĩ, thậm chí không dùng cả thuốc kháng sinh nữa.

“Nó chỉ là một cái mụn quá cỡ thôi mà. Nó sẽ tự biến mất thôi!” Laurel tự nhủ với hình mình trong gương, giọng điệu cô nghe y hệt mẹ.

Cô lục tung trong ngăn kéo của mẹ và tìm thấy một tuýp thuốc mỡ mẹ cô làm mỗi năm. Nó có tinh dầu hương thảo, oải hương, tinh dầu chè cùng vô số thứ khác nữa chẳng ai biết nổi và mẹ cô bôi nó lên mọi thứ.

Nó không gây đau.

Laurel bôi thứ thuốc mỡ có mùi thơm ngọt ngào đó lên lưng. Cảm giác ngứa ran khi tay cô làm rát chỗ sừng cùng với sức nóng của tinh dầu chè khiến lưng Laurel như cháy lên khi cô kéo cái áo ngủ qua đầu. Hai vai ép sát vào tường, cô nhanh chóng lỉnh về phòng.

Cô chọn một cái áo phông có tay rộng thùng thình và kín lưng kiểu của dân chơi bóng chày cho hôm nay. Áo ba lỗ của cô cũng giấu được cục sừng ấy, nhưng Laurel không muốn có bất cứ sơ sẩy nào. Cái thứ này khi lớn hơn nữa kiểu gì cũng to lù lù và khi ấy Laurel thà giấu nó dưới lớp áo còn hơn. Cứ bị vật gì cọ vào là nó lại ngứa ran - mái tóc dài, cái áo phông khi cô kéo nó qua đầu, và dĩ nhiên là mỗi lúc cô chạm vào nó, cố gắng tự nhắc nhở bản thân chuyện này là hiện thực. Rốt cuộc, lúc đi xuống lầu, cô đã tin rằng từng dây thần kinh trên cơ thể mình đều nổi với cái mụn sừng u kia.

Đến ngày thứ Năm, Laurel không còn có thể chối bỏ rằng cho dù trên lưng cô là thứ gì đi chăng nữa thì nó cũng không phải là một cái mụn. Nó không chỉ tiếp tục phát triển thêm trong hai ngày qua, mà

đường như còn lớn *nhANH hơn* nữa. Sáng hôm ấy nó đã to bằng một quả bóng golf rồi.

Xuống ăn sáng, Laurel quyết tâm nói cho bố mẹ biết về cái cục u kỳ lạ này. Cô thậm chí đã lấy hơi và mở miệng định lên tiếng.

Nhưng đến giây cuối cùng, cô lại chỉ nhờ bố chuyển món dưa đỏ sang cho.

Laurel mặc áo phông mấy ngày qua và tiếp tục thả tóc xõa nên không ai để ý thấy cái bướu đó cả, thế nhưng chỉ còn là vấn đề thời gian thôi - đặc biệt là nếu nó vẫn tiếp tục lớn hơn. *Nếu*, Laurel nhắc đi nhắc lại với chính mình, *nếu nó tiếp tục lớn hơn. Có lẽ tại mấy thứ linh tinh của mẹ đã làm nó ra thế.*

Cô vẫn bôi thuốc mỡ lên nó suốt ba ngày qua, nhưng dường như chẳng có tác dụng cho lắm. Chứng tỏ thứ làm cho cục u này ngày càng lớn nhanh sẽ không thể được chữa khỏi bằng một ít tinh dầu chè. Có lẽ nó là một khối u. Laurel từng đọc tin tức về những người bị u xương sống. Cô hít vào một hơi đột ngột. Đúng là một khối u rồi!

“Này? Cậu có đang nghe mình không đấy?” Giọng Chelsea cắt ngang dòng suy nghĩ của Laurel. Cô quay sang phía cô bạn.

“Gì cơ?”

Chelsea chỉ cười vang. “Chắc là chẳng nghe thấy gì rồi!” Rồi giọng cô nàng nhẹ nhàng hơn: “Cậu ổn chứ? Cậu trông cứ ngơ ngơ ý.”

Laurel nhìn lên và trong một giây không thể nhớ ra được mình đang đi đến lớp học nào. “Mình khỏe,” cô nàng càu nhàu về cái kính. “Chỉ là mình đang suy nghĩ thôi.”

Chelsea nhìn cô chăm chú trong vài giây trước khi một bên lông mày nhướng lên vẻ nghi ngờ. “Ừ.”

David chạy tới đi bên hai cô gái, và khi Chelsea tách ra đi đến lớp học của mình, Laurel cố gắng bước nhanh hơn để có thể vượt trước cậu bạn. Anh chàng vươn người ra và kéo cô lại. “Cháy ở đâu thế hả Laury? Vẫn còn ba phút nữa mới đến chuông mà.”

“Đừng gọi mình như thế!” Cô nàng cầm cẩu trước khi kịp nén lại.

Miệng David thành linh cảm bật và anh chàng nín thình khi dòng người lướt qua họ.

Laurel kiểm lời xin lỗi, nhưng nói gì đây nhỉ? *Xin lỗi David, mình chỉ nổi cái u vì hình như mình có một khối u ư?* Thay vào đó cô buột miệng: “Mình không thích cái nick-name đó.”

Nụ cười can đảm biến mất tiêu trên gương mặt David. “Mình không biết. Mình xin lỗi.” Anh chàng luồn những ngón tay vào mái tóc mình. “Cậu có...” câu nói bỏ lửng và dường như cậu chợt đổi ý. “Đi

nào, mình sẽ đi cùng cậu tới lớp học.” Giờ Laurel cảm thấy lúng túng khi bước đi bên cạnh cậu. Khi hai người đã tới lớp cô học, cô quay sang cậu và vẫy tay: “Gặp cậu sau nhé.”

“Laurel?”

Cô quay lại.

“Thứ Bảy này cậu rảnh không?”

Laurel ngần ngừ. Cô đã hy vọng mình và David lại có thể làm gì đó cùng nhau. Và cho tới sáng nay cô vẫn cố nghĩ ra một cách để tình cờ đề nghị. Nhưng có lẽ đó không phải là một ý hay.

“Mình đang nghĩ đến việc nhóm bọn mình có thể tụ tập và làm một chuyến picnic, có thể đốt cả lửa trại nữa. Mình biết có một chỗ rất đẹp bên bờ biển. Chelsea nói cô ấy sẽ đến, cả Ryan, Molly và Joe nữa. Vài người khác cũng có thể sẽ tham gia cùng chúng ta đấy.”

Đồ ăn, cát và khói lửa. Chẳng có thứ gì trong đó nghe hay ho cả.

“Trời hơi lạnh, chúng ta chắc là không bơi, nhưng... cậu biết đấy, thảo nào cũng có ai đó bị đẩy xuống nước. Vui lắm!”

Nụ cười giả bộ của Laurel tan chảy mất. Cô nàng ghét cảm giác nước biển mặn đọng trên da mình. Ngay cả sau khi tắm cô vẫn có thể cảm thấy nó; như là muối đã thẩm thấu hết vào các lỗ chân lông vậy. Lần cuối cùng đi bơi ở biển, cô đã bị dờ dẫm một mõi suốt mấy ngày. Và ở đó sẽ không có cách nào để che giấu cái bấu của cô cả - hoặc là cái gì đi nữa - mà nhất là trong một bộ đồ bơi nữa chứ!

Laurel rùng mình tự hỏi hai ngày tới nó sẽ to đến mức nào nữa! Cô không thể đi, ngay cả khi cô vô cùng muốn. “David, mình...” Cô ghét phải làm cho cậu bạn cụt hứng. “Mình không thể.”

“Tại sao không?” David hỏi.

Cô có thể bảo là phải làm việc ở hiệu sách - mấy tuần vừa rồi cô vẫn dành hầu như cả ngày thứ Bảy để xuống đó giúp bố - nhưng cô không thể nói dối được. Không phải với David. “Chỉ là mình không thể thôi,” cô lăm băm trong miệng rồi vội lách qua cửa mà không chào cậu bạn.

Đến sáng thứ Sáu, cái cục đó đã to bằng một quả bóng chày. Nó rõ ràng là một khối u. Laurel thậm chí còn không buồn đi vào phòng tắm để xem nữa. Cô có thể cảm nhận thấy nó.

Chẳng cái áo phông nào có thể giấu được nó nữa.

Laurel phải lục tung cả tủ đồ để tìm một chiếc áo dài tay có phủ lông mà ít nhất sẽ ngụy trang được cái bấu ấy. Cô đợi trong phòng cho tới lúc đến giờ đi học, rồi chạy cật lực xuống những bậc cầu thang để lao ra cửa, chỉ gào lên một câu “Chào buổi sáng” và “Tạm biệt” với bố mẹ.

Cả ngày còn lại chậm chạp lê thê trôi qua. Cái bấu bấu bây giờ lúc nào cũng ngứa rát, chứ không chỉ khi cô chạm vào nó nữa. Ý nghĩ về cái bấu bấu thường trực trong óc cô, giống như một tiếng vo vo dai dẳng không dứt trong đầu. Cô không nói chuyện với ai vào giờ ăn trưa và cảm thấy như thế thật tồi tệ, nhưng cô không thể tập trung vào bất cứ thứ gì trong khi cái lưng bị ngứa ran lên quá mức như thế.

Đến tiết học cuối cùng, Laurel đã trả lời sai bốn lần khi được gọi phát biểu. Những câu hỏi được hạ dần từng nấc cho dễ hơn - như thể Señora Martinez đang cố cho cô cơ hội để chuộc mình - nhưng Señora hình như đang nói tiếng Swahili vậy. Chuông vừa reo, Laurel đã rời khỏi chỗ và lao thẳng tới cửa ra vào trước mặt mọi người. Và hiển nhiên trước cả khi Señora Martinez có thể dồn cô vào một góc vì màn thể hiện dốt nát cùng cực ấy.

Cô trông thấy David cùng Chelsea đang tán gẫu cạnh chỗ tủ đồ của Chelsea nên rẽ sang đường khác và vội vàng hướng tới cửa sau, hy vọng hai người đó không quay lại và nhận ra cô từ phía sau. Ngay khi vừa ra khỏi trường, Laurel rẽ ngang qua sân bóng, không biết phải đi đâu trong cái thị trấn vẫn còn xa lạ này. Lúc bước đi, cô vẫn không thể rũ bỏ nỗi sợ hãi đang lớn dần lên. *Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó là ung thư? Một khối u sẽ không thể tự biến mất. Hay là kể cho mẹ biết nhỉ?*

“Thứ Hai,” Laurel thì thầm khi những cơn gió lạnh quất vào mái tóc cô. “Nếu đến thứ Hai nó không biến mất, mình sẽ nói với bố mẹ.”

Cô leo lên chỗ ngồi ở khán đài ngoài trời, đôi bàn chân nện mạnh trên từng bậc kim loại cho tới lúc leo lên tới đỉnh cao nhất. Cô đứng tựa vào hàng lan can rồi phóng mắt trông ra những ngọn cây ở chân trời phía Tây. Ở trên cao này, cô thấy mình như tách biệt hẳn khỏi tất cả những ồn ào phía dưới. Cô thích cảm giác một mình ấy.

Chợt đầu Laurel căng lên khi nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Cô quay lại và trông thấy khuôn mặt ngượng ngịu của David. “Chào cậu,” anh chàng nói.

Laurel chẳng biết nói gì khi vừa khó chịu lại vừa thấy... nhẹ nhõm. Cuối cùng cảm giác nhẹ nhõm dần chiến thắng.

David chỉ tay về phía băng ghế mà cô đang đứng trên đó. “Mình ngồi nhé?”

Laurel vẫn đứng như thế vài giây, rồi cô ngồi xuống băng ghế và vỗ nhẹ xuống chỗ bên cạnh mình, thoáng mỉm cười.

David rón rén ngồi xuống cạnh cô bạn như thể không tin chắc vào lời mời ấy. “Mình thật sự không có ý bám theo cậu đâu,” anh chàng nói, cúi người ra trước tỳ hai khuỷu tay lên đầu gối. “Mình định sẽ đợi cậu đến cùng, nhưng...” anh chàng nhún vai, “mình có thể nói gì đây? Mình là người chẳng kiên nhẫn cho lắm.”

Laurel lặng thinh không đáp.

Họ ngồi trong yên lặng một lúc lâu. “Cậu ổn chứ?” David hỏi, giọng nói lớn bất thường khi nó vang lên giữa những băng ghế kim loại trống trải.

Laurel thấy nước mắt mình chực trào ra, nhưng cố chớp mắt kìm chúng lại. “Mình sẽ ổn thôi.”

“Cả tuần cậu lặng lẽ quá.”

“Mình xin lỗi.”

“Có phải... có phải tại mình đã làm điều gì không?”

Laurel ngẩng phắt lên. “Cậu ư? Không, David! Cậu... cậu tuyệt vời lắm.” Cảm giác có lỗi choán lấy cô nàng. Cô cố mỉm cười. “Mình đã có một ngày tồi tệ, đó là tất cả. Hãy cho mình được nghỉ ngơi vào cuối tuần để vượt qua nó. Mình sẽ cảm thấy tốt hơn vào thứ Hai. Mình hứa đấy.”

David gật đầu và sự im lặng trở lại, nặng nề và ngại ngùng. Rồi chàng ta hắng giọng. “Mình đi về cùng cậu nhé?”

Laurel lắc đầu. “Mình sẽ ở đây một lúc. Mình sẽ ổn thôi,” cô thêm.

“Nhưng...” David định nói, nhưng rồi lại thôi. Cậu chỉ gật đầu, rồi đứng dậy và bắt đầu đi. Chợt cậu quay lại. “Nếu cần bất cứ thứ gì, cậu đã biết số điện thoại của mình rồi đấy!”

Laurel gật đầu. Cô đã viết nó lên tấm bảng trắng gia đình ngay lúc về đến nhà hôm ấy. Và giờ cô đã thuộc lòng nó.

“Được rồi. Giờ mình đi đây.”

Ngay trước khi cậu bạn khuất khỏi tầm nhìn, Laurel cất tiếng gọi. “David?”

Nhưng khi cậu quay lại phía cô, trước gương mặt quá đỗi thẳng thắn và cởi mở, cô lại mất tinh thần. “Ngày mai vui vẻ nhé,” cô nói cụt lủn.

Mặt cậu chàng hơi xịu xuống, nhưng rồi cậu cũng gật đầu, quay người và đi tiếp.

Đêm hôm đó Laurel ngồi ghé trên thành bồn rửa mặt trong phòng tắm, nhìn chằm chằm vào lưng mình trong gương. Nước mắt lăn dài trên má khi cô lại bôi thuốc mỡ lên cục u. Từ trước nó đã chẳng có tác dụng gì và chắc lần này nó cũng sẽ không hiệu quả, nhưng cô vẫn phải cố gắng làm điều gì đó.

Sáng thứ Bảy, bình minh mát lạnh, chỉ thoáng chút sương mù nhẹ mà lúc nữa thôi sẽ tan đi ngay dưới nắng trời ban trưa. Laurel đoán mọi người ở chỗ đốt lửa trại kiểu gì cũng sẽ nhảy xuống hoặc bị đẩy xuống làn nước lạnh giá của Thái Bình Dương, và thật mừng là cô đã chào thua nó trước. Laurel nằm lại trên giường vài phút ngắm mặt trời lên giữa cảnh tượng giao hòa rực rỡ của những gam màu hồng, cam và xanh dương dịu dàng, huyền ảo. Hầu như ai cũng thích thưởng thức vẻ đẹp của hoàng hôn, nhưng với Laurel, bình minh mới là khung cảnh ngoạn mục thực sự. Rồi cô vươn người ngồi dậy, vẫn hướng ra cửa sổ. Cô nghĩ đến những con người kém may mắn trong cái thị trấn nhỏ này vẫn còn đang say ngủ và bỏ lỡ quang cảnh tuyệt vời ngoài kia. Bố cô chẳng hạn, ông là người mê ngủ có tiếng và hiếm khi nào dậy trước buổi trưa ngày thứ Bảy - hoặc ngày Ngũ, như ông vẫn gọi.

Cô nàng mỉm cười với ý nghĩ đó, nhưng trong chốc lát thực tế lại ủa về. Những ngón tay cô lướt qua vai và... hai mắt cô đột ngột mở lớn! Suýt chút nữa cô đã không kiềm được một tiếng thét thất thanh trong khi bàn tay kia cũng cuống quýt hùa theo tay trước, cô gắng xác nhận điều cô đang cảm thấy lúc này.

Cái bướu đã biến mất.

Nhưng có thứ gì khác đã thay thế nó. Thứ gì đó dài và mát lạnh.

Và *lớn hơn nhiều* cái bướu trước đó.

Tự nguyện rửa mình vì chẳng giống các cô gái khác có một cái gương trong phòng, Laurel ngoái cổ, cố nhìn qua vai mình, nhưng cô chỉ nhìn thấy một đường mép tròn của vật gì đó màu trắng. Cô gạt cái chăn mỏng và lao ra cửa. Nắm cửa xoay thật lặng lẽ, Laurel nhẹ nhàng mở cửa. Giờ này bố cô vẫn còn đang ngáy, nhưng thỉnh thoảng mẹ cô lại dậy sớm nên cô phải rất khẽ khàng. Laurel để cánh cửa phòng mình mở - lần đầu tiên trong đời, cô thấy biết ơn mấy cái bản lề được tra dầu chu đáo - và lên xuống hành lang hướng tới phòng tắm, lưng áp sát tường. Như thể làm thế sẽ ổn vậy.

Hai bàn tay cô run bần khi đóng cửa phòng tắm lại và dò dẫm với cái khóa. Chỉ khi nghe thấy tiếng chót kêu click vào đúng chỗ, cô mới thở hắt ra. Laurel tựa đầu vào tấm gỗ xù xì và cố nén hơi thở chậm lại. Những ngón tay cô lần tìm công tắc đèn để bật lên. Hít vào một hơi thật sâu, cô chớp mắt cho hết lóa rồi bước về phía tấm gương.

Cô thậm chí còn không phải quay lại để nhìn cái thứ mới phát triển đó nữa. Một vật dài màu trắng xanh nhô lên qua cả hai vai. Trong khoảnh khắc, Laurel bị mê hoặc và nhìn không chớp mắt vào vật màu xanh mờ đó, hai mắt mở to. Chúng đẹp kinh khủng - gần như quá đẹp để có thể diễn tả!

Laurel từ từ xoay người lại để có thể thấy chúng rõ hơn. Chúa ơi! Những cánh hoa mềm mại trở ra từ

chỗ cái bướu trước kia, giống như một ngôi sao bốn cánh hơi cong cong trên lưng cô. Những cánh hoa dài nhất - xòe ra như cánh quạt trên hai vai và ló ra quanh eo lưng - dài hơn ba mươi phân và rộng bằng bàn tay cô. Những cánh hoa nhỏ hơn - khoảng hai mươi phân - xếp theo hình xoáy ốc quanh phần nhụy, lấp vào các chỗ trống. Thậm chí còn có vài chiếc lá nhỏ màu xanh nơi bông hoa khổng lồ gắn vào da cô.

Các cánh hoa đều nhuộm một màu xanh da trời sẫm ở trung tâm, rồi nhạt dần thành một màu xanh mát dịu dàng ở giữa và trắng muốt ở ngoài cùng. Mép viền gợn sóng lăn tăn và trông kỳ lạ như loài hoa violet châu Phi mà mẹ cô vẫn công phu trồng trong bếp. Phải có tới ba mươi cánh hoa mềm mại như thế. Có lẽ còn nhiều hơn.

Laurel quay người lại trước gương, mắt cô vẫn bị hút vào chỗ những cánh hoa bông bênh. Chúng gần giống như những cánh tiên đầy mê hoặc.

Một tiếng gõ cửa lớn đánh thức Laurel khỏi trạng thái như bị thôi miên. “Xong chưa con?” Mẹ cô hỏi giọng ngái ngủ. Móng tay Laurel bấm ngáp vào lòng bàn tay khi cô nhìn chằm chằm đầy kinh hãi vào những cánh hoa khổng lồ màu trắng xanh đó. Chúng đẹp, rất đẹp, nhưng trên đời này có ai lại mọc ra một bông hoa khổng lồ trên lưng chứ? Điều này còn tồi tệ gấp mười, không, *gấp trăm lần* cái bướu kia. Cô sẽ phải che giấu nó thế nào đây?

Có lẽ những cánh hoa sẽ đứt ra được. Cô bèn túm lấy một trong những cái cánh thuần dài và giật mạnh. Con đau buốt lan xuống tận sống lưng khiến cô phải cắn vào môi thật mạnh để khỏi thét lên. Nhưng cô không thể ngăn tiếng rên thoát ra qua kẽ răng một cách đau đớn.

Mẹ cô lại gõ cửa. “Laurel, con ổn chứ?”

Laurel hít vào mấy hơi thật sâu khi cơn đau tan dần chuyển thành nhức nhối âm ỉ và cô lấy lại được sức lực để nói. “Con khỏe mà,” cô đáp, giọng hơi xẵng. “Đợi con một phút nhé.” Mắt cô quét khắp phòng tìm kiếm thứ gì đó dùng được. Cái áo ngủ mỏng manh cô đang mặc chẳng có tác dụng gì cả. Cô vơ lấy cái khăn tắm lớn và quàng nó qua vai, quần sát quanh người. Kiểm tra nhanh trong gương để chắc là không có cánh hoa to bụi nào lộ ra, Laurel mở cửa và cố nở một nụ cười với mẹ. “Con xin lỗi vì chiếm cứ phòng tắm lâu quá.”

Bà Sarah chớp mắt. “Con đã tắm à? Sao mẹ không nghe thấy tiếng nước chảy nhỉ?”

“Chỉ tắm nhanh thôi ạ.” Cô nàng ngáp ngừng. “Và con đã không làm ướt tóc,” cô thêm.

Nhưng mẹ cô chẳng chú ý. “Hãy mặc quần áo vào rồi xuống nhà, mẹ sẽ làm bữa sáng cho con,” bà ngáp dài. “Có vẻ sẽ là một ngày đẹp trời đây.”

Laurel đi men qua mẹ để trốn thật nhanh vào phòng. Cửa phòng cô không có khóa, nhưng cô chèn một cái ghế vào dưới tay nắm cửa giống như người ta vẫn làm trên phim. Cô nhìn sự sắp xếp đó một cách nghi ngại. Nó trông không chắc chắn lắm, nhưng đó là việc tốt nhất mà cô có thể làm lúc này.

Cô thả khăn tắm rơi xuống khỏi vai và kiểm tra những cánh hoa bị ép chặt lại. Chúng bị nhăn chút ít, nhưng không bị tổn hại gì. Cô kéo một mẫu cánh dài quá vai và xem xét. Cái bướu to tướng đã khủng khiếp rồi, còn thứ này, cô sẽ làm gì với cái thứ này đây?

Cô thử ngửi một cánh hoa màu trắng ấy, rồi ngừng lại và lại ngửi. Nó có hương thơm giống như mùi hoa của cây ăn trái, nhưng khỏe khoắn hơn. Đậm đặc hơn *rất nhiều*. Hương hoa ngây ngất bắt đầu ngập tràn cả căn phòng. Ít nhất thì cái thứ khổng lồ này không bốc mùi khó ngửi. Cô sẽ phải bảo với mẹ là cô xịt nước hoa mới hay thứ gì đó như thế. Laurel hít vào lần nữa và ước mong mình *có thể* tìm thấy thứ gì đó có hương thơm như thế này ở chỗ cửa hàng nước hoa.

Căn phòng dường như xoay tròn dưới chân Laurel. Lồng ngực cô thắt chặt lại khi cô cố gắng suy xét xem phải làm gì.

Điều đầu tiên tối quan trọng là phải giấu nó đi đã.

Laurel mở tủ và đứng ở đó, tìm kiếm một thứ có thể giúp cô giấu đi bông hoa khổng lồ đang mọc ra ở trên lưng, nhưng cô đâu có nghĩ đến tình huống trớ trêu này khi đi mua sắm quần áo vào hồi tháng Tám. Laurel rên rỉ trước tủ đồ đầy những cái áo dài tay và váy hai dây mỏng sáng màu. Chẳng giấu được *bất cứ gì* với mấy thứ đồ ấy.

Cô lọc qua chỗ quần áo và vớ lấy vài cái áo chui cổ. Sau khi chắc chắn rằng ngoài hành lang chẳng có ai, Laurel vừa chạy vào phòng tắm vừa thề rằng hôm nay sẽ tới cửa hàng và mua một tấm gương cho phòng mình. Cánh cửa đóng lại có hơi khó khăn hơn dự tính, nhưng ép sát tai vào lớp gỗ mát lạnh vài giây, cô không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào từ phía mẹ cả.

Cái áo đầu tiên thậm chí còn chẳng vừa với bông hoa khổng lồ đó. Cô nhìn chăm chăm nó trong gương. Phải có cách khác chứ!

Laurel tóm lấy những cánh hoa dài màu trắng nhiều nhất có thể và cố gấp chúng quanh hai vai. Chẳng hiệu quả mấy. Hơn nữa, cô thực sự không muốn phải mặc áo dài tay suốt cả phần đời còn lại.

Thay vào đó cô kéo chúng xuống dưới hai cánh tay và gấp chúng bọc lại quanh eo. Có vẻ tốt hơn rồi. Tốt hơn *nhiều*. Cô lấy một cái khăn lụa dài từ trên giá treo và cuốn nó quanh eo, xiết chặt những cánh hoa vào người. Rồi cô kéo chiếc quần jean lỏng ra ôm bên ngoài một phần cái khăn. Không đau, nhưng cô cảm thấy bị bức bí khó chịu kinh khủng.

Dù sao thì vẫn tốt hơn là không có gì. Laurel lấy một cái áo dài tay què mùa mặc trùm lên trên. Rồi cô quay lại nhìn vào gương đầy lo lắng.

Khá là ấn tượng, cô nói với chính mình. Dù sao thì chiếc áo dài tay này cũng được may theo kiểu xếp nếp và có bèo áo, nên khó có thể nhìn thấy thứ gì đó ở bên trong. Ngay cả chỗ hơi phình ra phía lưng, nếu cô chải tóc xuống che lên nó thì cũng không ai có thể biết được. Một vấn đề nhỏ đã được giải

quyết.

Còn cả trăm vấn đề lớn khác nữa.

Điều này còn khủng khiếp hơn cả những biểu hiện kỳ cục của tuổi dậy thì. Tính khí thất thường, mụn trứng cá làm biến dạng cả mặt, và thậm chí các kỳ kinh nguyệt hàng tháng ít nhất cũng còn phần nào bình thường. Nhưng... một bông hoa to ngoại cỡ mọc ra từ một cái mụn lớn bằng quả bóng chày trên lưng ư? Đây là một điều hoàn toàn khác!

Trời đất ạ. Đây là những thứ chỉ xuất hiện trong các bộ phim kinh dị rẻ tiền. Cho dù cô có quyết định kể cho ai đó, thì ai sẽ tin cô chứ? Không bao giờ, cho dù là trong những cơn ác mộng tồi tệ nhất, không bao giờ cô có thể tưởng tượng được điều gì đó như thế này xảy đến với mình.

Chuyện này sẽ hủy hoại mọi thứ. Cuộc đời cô, tương lai cô. Như thể mọi thứ sẽ bị cuốn sạch đi trong chớp mắt.

Căn phòng tắm bỗng nhiên trở nên quá ngọt ngào. Quá nhỏ, quá tối tăm, quá... quá *mọi thứ*. Tuyệt vọng, Laurel trốn qua phòng bếp, vơ lấy một lon soda và mở cửa sau.

“Con định đi dạo à?”

“Vâng ạ,” cô đáp mà chẳng quay lại nhìn.

“Đi vui vẻ nhé.”

Laurel thốt ra một âm thanh tỏ vẻ đồng ý.

Cô nàng bước những bước nặng nề xuống con đường mòn nhỏ dẫn tới khu rừng phía sau nhà, chẳng để ý gì đến cây cỏ đâm sương mai xung quanh. Vẫn còn một màn sương nhẹ ở đường chân trời phía Tây nơi nó bị cuốn ra đại dương, nhưng vòm trời thì xanh ngắt và quang đãng, mặt trời đang tiếp tục cuộc hành trình của mình dần đi tới đỉnh trời. Quả là một ngày đẹp trời. *Những cảnh tượng ấy!* Cô cảm thấy như Mẹ Thiên Nhiên đang cười nhạo mình. Cuộc đời cô đang tan ra từng mảnh trong khi vạn vật xung quanh lại đẹp đẽ như thể trên người.

Laurel nấp sau một đám cây to, thoát khỏi tầm nhìn từ phía con đường vào nhà cô, nhưng vẫn chưa đủ. Cô lại đi tiếp.

Sau ít phút, cô dừng lại và lắng nghe xem có ai - hay thứ gì - ở quanh mình không. Khi đã cảm thấy an toàn, cô kéo phần lưng áo lên và tháo khăn ra. Một hơi thở nhẹ nhõm thoát ra từ môi cô khi những cánh hoa trên lưng bật trở lại vị trí ban đầu của chúng. Cảm giác như chúng đang được giải thoát khỏi một cái hộp chật chội, tù túng vậy.

Một chùm tia sáng mặt trời chiếu xuống từ lỗ hổng trên những vòm cây khiến bóng cô trải dài trên

thăm cở trước mặt. Đường nét của cái bóng giống như một chú bướm bướm khổng lồ với đôi cánh mỏng nhẹ như sa. Và giống như cái bóng lạ lùng của những quả khinh khí cầu, phần bóng đen của đôi cánh cũng có chút xanh nhẹ bên trong. Cô thử làm cho đôi cánh đó chuyển động, nhưng dù cô có thể cảm nhận được chúng - cảm thấy từng phân trên những chiếc cánh lúc này đang thấm đẫm ánh nắng mặt trời - thì vẫn không điều khiển được chúng. Cái thứ đẹp đẽ này thật quá sống động và rắc rối.

Cô nhìn chằm chằm vào bóng đôi cánh trên mặt đất một hồi lâu, tự hỏi phải làm gì. Cô có nên kể với bố mẹ không? Cô đã tự hứa với mình là sẽ kể với họ vào ngày thứ Hai nếu cái bướm không biến mất.

Thế thì, nó đã biến mất rồi đây.

Kéo một mảnh cánh dài qua vai, Laurel lướt những ngón tay lên nó. Nó quá mềm mại. Và nó không đau. *Có thể nó sẽ biến mất*, cô nghĩ một cách lạc quan. Đó là điều mẹ vẫn thường hay nói. Thực tế là hầu hết mọi thứ đều tự biến mất. Có thể... có thể sẽ ổn cả thôi.

Ổn ư? Những lời này dường như lấp đầy trong đầu cô, ong ong dội lại trong óc. Mình có một bông hoa khổng lồ mọc ra từ xương sống. Làm thế nào mà chuyện này ổn thỏa được chứ!

Trong khi những cảm xúc đang vây bủa xung quanh cô như cuồng phong bão táp, thì cô bất chợt nghĩ về David. Có thể David sẽ giúp được cô lý giải chuyện này. Hẳn phải có một giải thích mang tính khoa học cho chuyện này. Cậu ấy có một cái kính hiển vi - một chiếc kính thực sự tốt, theo như những gì cậu ấy nói. Cậu ấy có thể quan sát một mẫu nhỏ của cái bông hoa kỳ dị này. Cậu ấy có thể nói cho cô biết nó là cái gì. Và cho dù cậu ấy có nói rằng không biết, cô cũng sẽ chẳng thể thấy tồi tệ hơn lúc này được.

Cô lại quấn cái khăn quanh bông hoa và vội chạy vào nhà, suýt nữa thì đâm sầm vào bố cô khi ông đang bày bừa trong nhà bếp.

“Bố ạ?” Cô ngạc nhiên nói, những dây thần kinh đã căng ra tới điểm sắp đứt giờ thậm chí còn căng hơn nữa.

Ông cúi xuống hôn lên đỉnh đầu con gái. “Chào buổi sáng, cô bé xinh đẹp của bố.” Nói rồi ông quàng tay qua vai cô. Laurel nín thở, hy vọng bố cô không cảm nhận thấy những cánh hoa qua lớp áo.

Nhưng mà bố cô hiếm khi để ý thấy được thứ gì trước khi ông dùng tách cà phê thứ hai.

“Sao hôm nay bố dậy sớm thế?” Cô hỏi, giọng hơi run.

Ông than vãn. “Bố phải đi mở cửa hàng. Maddie cần một ngày nghỉ phép.”

“Thật ạ?” Laurel lơ đãng nói, cố gắng không xem sự thay đổi này là một điềm xấu.

Ông định buông tay ra, chợt dừng lại và hít hà làn không khí cạnh vai cô. Laurel đông cứng cả lại.

“Con thơm quá. Con nên dùng loại nước hoa này thường xuyên hơn.”

Laurel gật đầu, cầu cho hai mắt không vọt ra khỏi đầu và gỡ mình ra khỏi vòng ôm của bố. Cô nàng vội vã nhắc chiếc điện thoại không dây và đi thẳng lên trên lầu.

Trong phòng mình, cô nhìn không chớp mắt cái điện thoại một lúc lâu trước khi những ngón tay lần quay được số của David. Cậu bạn nhắc máy sau hồi chuông đầu tiên. “Xin chào?”

“Chào cậu,” cô nói nhanh, cố ép mình không được gác máy.

“Laurel à? Chào cậu! Có chuyện gì thế?”

Mấy giây im lặng kéo dài.

“Laurel?”

“Hả?”

“Cậu đang gọi cho mình đây.”

Im lặng nữa.

“Mình có thể qua nhà cậu không?” Cô buột thốt ra.

“Ừm, được mà. Khi nào?”

“Ngay bây giờ nhé?”

Vài phút sau Laurel đã đặt lại cái ghế chèn dưới tay nắm cửa. Cô nâng vạt áo sơ mi lên và kéo phần đầu một cái cánh dài màu trắng xanh ra ngoài chiếc khăn hồng. Nó trông quá mức vô hại, nằm im trong bàn tay cô. Gần như cô có thể quên đi là nó gắn liền với lưng mình. Cô nhắc cái kéo của mẹ lên và xem xét phần đầu cánh hoa xanh nhạt đó. Có lẽ cô không cần một mẫu quá to. Cô nhìn lại nó và chọn một mẫu nhỏ ở chỗ đầu diềm.

Cô dốc hết sức mình khi đưa cây kéo sáng loáng lên. Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng sợ là làm thế còn tai hại hơn. Cô thầm đếm. *Một, hai, ba...! Đếm đến năm nào!* Sau khi thầm mắng mình là đồ nhút nhát, cô lại đặt cái kéo vào vị trí. *Một, hai, ba, bốn, năm!* Cô ấn xuống và cái kéo cắt gọn, búng một mẫu nhỏ màu trắng rơi lên tấm trải giường. Laurel thở hắt ra, nhảy lò cò vài giây cho tới khi cơn đau giảm bớt rồi nhìn xuống cái viền bị cắt. Nó không chảy máu, chỉ rỉ ra một chút chất lỏng trong trong. Laurel thấm chất lỏng ấy bằng khăn tắm trước khi nhẹ nhàng cho phần đầu cánh đó trở lại vào trong tấm khăn quàng. Rồi cô gói cái mẫu nhỏ màu trắng ấy vào một cái khăn giấy và cẩn thận nhét nó vào túi.

Cô nhún nhảy đi xuống lầu, cố tỏ ra tự nhiên nhất có thể. Khi lướt qua chỗ bố mẹ ở bàn ăn sáng, cô nói: “Con đến nhà David đây ạ!”

“Gượm đã,” bố cô gọi.

Laurel ngừng bước, nhưng không quay người lại.

“Sao con không nói 'Con có thể đến nhà David không' nhỉ?”

Laurel quay người lại với một nụ cười cố nặn ra trên gương mặt. “Con *có thể* đến nhà David không ạ?”

Bố cô không rời mắt khỏi tờ báo trong khi đưa tách cà phê lên miệng. “Được rồi. Chơi vui vẻ nhé con yêu!”

Laurel bước những bước bình thường ra đến cửa, nhưng ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, cô chạy ào tới chỗ chiếc xe đạp và phóng lên đường. Nhà David chỉ cách vài dãy nhà, chẳng mấy chốc Laurel đã dựng chiếc xe đạp tựa vào gara của nhà cậu bạn. Cô đứng trên tấm thảm chùi chân ở cửa, tập trung vào màu đỏ tươi của cánh cửa và rung chuông trước khi có thể tự thuyết phục mình quay đầu chạy về nhà. Cô nằng nín thở khi nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nắm đấm cửa xoay.

Đó là mẹ của David. Laurel gắng giấu vẻ ngạc nhiên trên mặt - rút cuộc thì đây là ngày thứ Bảy, đáng lẽ cô nên nhớ bà sẽ ở nhà. Nhưng chỉ đến giây thứ hai Laurel đã gặp bà rồi. Mẹ David mặc một chiếc

áo ba lỗ màu đỏ duyên dáng, quần jean và mái tóc đen dài gọn sóng thả buông xuống tận lưng. Bà là người mẹ-không-giống-mẹ nhất mà Laurel từng gặp. Theo một nghĩa tích cực.

“Laurel, thật vui được gặp cháu!”

“Chào cô,” Laurel bối rối đáp, rồi cứ chôn chân ở đó.

May thay David đã xuất hiện ở góc rẽ. “Chào cậu,” anh chàng nói với nụ cười rộng mở. “Cậu vào đây.” Chàng ta ra hiệu cho Laurel đi xuôi hành lang. “Laurel muốn hỏi con mấy bài tập Sinh học mẹ ạ,” cậu giải thích với mẹ. “Bọn con sẽ ở trong phòng thôi.”

Mẹ David cười với hai đứa. “Các con có muốn ăn gì không? Snack hay món gì đó nhé?”

Anh chàng lắc đầu. “Chỉ một chút yên tĩnh thôi ạ. Đó là một nhiệm vụ khá căng đấy.”

“Thế thì mẹ sẽ để hai đứa một mình.”

Cánh cửa xanh màu rừng cây dẫn tới phòng ngủ đang mở hé của David. Cậu cúi xuống lòi ra tập Sinh học của mình, và sau khi liếc nhanh xuống hành lang để chắc rằng mẹ không có ở gần đó, cậu lập tức đóng cửa lại.

Laurel ngây người nhìn cánh cửa đã đóng. Trước đây cô đã từng vào phòng ngủ của cậu bạn, nhưng cậu chưa bao giờ đóng cửa cả. Lần đầu tiên cô để ý thấy nắm cửa phòng không có khóa. “Mẹ bạn sẽ không... đại loại như là nghe ở ngoài cửa chứ?” Laurel hỏi, cảm thấy thật ngớ ngẩn cho dù câu hỏi ấy thốt ra từ miệng mình.

David khịt mũi tỏ vẻ không vui. “Không bao giờ. Mình có được rất nhiều riêng tư vì mình không bao giờ hỏi tại sao những người bạn hẹn hò của bà không rời đi cho tới tận sáng hôm sau. Mình không can thiệp vào việc cá nhân của mẹ, và bà cũng không can thiệp vào chuyện của mình.”

Laurel cười, chút bồn chồn trong cô đã tan biến hết. Giờ cô đã ở đây rồi.

David bảo cô ngồi lên giường và kéo một cái ghế ra cho mình. “Nào! Có chuyện gì vậy hả?” Anh chàng lên tiếng sau vài giây.

Là bây giờ hoặc không bao giờ. “Thực ra mình muốn nhờ cậu quan sát một thứ dưới kính hiển vi hộ mình.”

Sự bối rối thoáng lướt qua gương mặt David. “Kính hiển vi của mình á?”

“Cậu nói là cậu có một cái rất xịn mà.”

Anh chàng nhanh chóng tỉnh táo lại. “Ừ, được chứ. Chắc chắn rồi.”

Laurel thọc tay vào túi lấy ra cái khăn giấy. “Cậu có thể cho mình biết đây là cái gì không?”

Anh chàng cầm lấy cái khăn giấy, cẩn thận mở nó ra và quan sát cái mảnh màu xanh trắng nho nhỏ đó. “Trông như một mẫu cánh hoa ấy.”

Laurel cố kìm nén một cái nhướn mày. “Cậu có thể xem xét nó dưới kính hiển vi không?”

“Được mà.” David quay sang một cái bàn dài bày la liệt các loại dụng cụ - Laurel nhận ra vài đồ trong số đó lấy từ phòng thí nghiệm Sinh học. Rất ít thôi. Cậu bạn kéo tấm phủ màu xám ra khỏi cái kính hiển vi đen bóng và lấy tấm bản kính từ một chiếc hộp có những vuông kính nhỏ, tách rời hai mảnh của chiếc khăn giấy mỏng. “Mình có thể cắt nó ra không?” Cậu hỏi, nhìn về phía cô bạn.

Laurel rung mình nhớ lại lúc cắt nó ra khỏi người mình chưa đầy nửa giờ trước, cô gật đầu. “Nó là của cậu mà.”

David cắt mẫu nhỏ ấy ra và đặt nó lên bản kính, nhỏ chút dung dịch màu vàng vào rồi đặt lớp kính bảo vệ lên trên. Cậu ghim bản kính dưới hai ống soi và thao tác với mấy đĩa số trong khi nhìn chăm chú vào thị kính. Từng phút trôi qua chậm chạp trong lúc anh chàng điều chỉnh đĩa số nhiều hơn và di chuyển xoay quanh tấm bản kính, quan sát nó từ các góc độ khác nhau. Cuối cùng cậu ngẩng lên. “Tất cả những gì tớ có thể nói chắc chắn với cậu nó là một mẫu cây và các tế bào còn rất sống động, linh hoạt, nghĩa là nó vẫn đang phát triển lớn lên. Nó đang nở hoa, tớ đoán chắc thế căn cứ từ màu sắc.”

“Một mảnh của thực vật à? Cậu có chắc không?”

“Khá chắc chắn,” anh chàng đáp nhìn lại vào ống kính.

“Nó không phải là một phần của... một loài động vật nào đó à?”

“Ừ. Không thể nào.”

“Sao cậu biết?”

David lật qua vài tấm bản kính có sẵn được dán nhãn trong một chiếc hộp khác. Cậu ta chọn ra một tấm có đốm màu hồng hồng trên đó và trở lại thực hiện đúng quá trình điều chỉnh tiêu cự kính hiển vi. “Lại đây,” cậu vừa nói vừa đứng lên ra hiệu về phía chiếc ghế của mình.

Laurel ngồi vào chỗ đó và ngáp ngừng cúi về phía ống kính.

“Nó không cần cậu đâu,” anh chàng cười bảo. “Cúi gần lại đi.”

Cô làm theo và mở mắt nhìn vào một thế giới hình ảnh hồng rực rỡ với những đường thẳng và chấm nhỏ màu nâu sẫm. “Cái mình đang được xem đây là gì thế?”

“Cậu hãy quan sát những tế bào đó. Chúng trông khá giống với những bức tranh trong sách Sinh học của bọn mình. Hãy xem chúng có hình tròn hoặc những hình dạng bất định như thế nào! Chúng trông như những đốm màu liên kết lại với nhau.”

“Mình thấy rồi.”

Anh chàng kéo cái kính hiển vi trở lại trước mặt mình và vặn chỉnh vào bản kính màu vàng mà cậu đã chuẩn bị ít phút trước. Sau khi xoay đĩa số, cậu đẩy ống kính trở lại cho Laurel. “Giờ thì nhìn cái này xem.”

Laurel cúi xuống hướng đến chỗ mắt kính, cô bỗng thấy lo sợ trước tấm bản kính này. Cô hy vọng David không nhận thấy hai bàn tay đang run rẩy của mình.

“Bây giờ nhìn những tế bào đó đi. Tất cả chúng đều vuông vuông và rất đồng bộ. Các tế bào của thực vật sắp thứ tự gọn gàng, chứ không như tế bào động vật. Và chúng có các vách tế bào dày hình vuông giống như cậu đang thấy ở đây. Không hẳn là cậu sẽ không bao giờ trông thấy các tế bào động vật hình vuông, nhưng chúng sẽ không đồng bộ thế này và các vách tế bào sẽ mỏng hơn nhiều.”

Laurel từ từ ngồi lại. Điều này chẳng giải thích được chuyện gì cả.

Cô có một cái cây thực sự đang mọc trên lưng đây còn gì! Một bông hoa đột biến sống trên người cô như một vật ký sinh! Cô là thứ quái dị trong những điều quái dị nhất và nếu có bất kỳ ai phát hiện ra thì cô sẽ bị xoi mói và trêu chọc suốt phần đời còn lại. Đầu Laurel bắt đầu xoay mòng mòng và cô cảm thấy như tất cả không khí đột ngột bị rút hết ra khỏi phòng. Lồng ngực cô thắt lại và dường như không thể hít vào một hơi thở sâu. “Mình phải đi đây,” cô lẩm bẩm trong miệng.

“Đợi đã,” David nói, nắm lấy cánh tay cô. “Đừng đi. Cậu đừng đi khi cậu trông lạ lùng như thế này.” Anh chàng cố bắt lấy ánh mắt Laurel, nhưng cô từ chối không nhìn vào cậu. “Mình thật sự lo lắng cho cậu. Cậu không thể kể với mình sao?”

Laurel bắt đầu nhìn đắm đắm vào đôi mắt xanh thẳm của cậu bạn. Chúng thật dịu dàng và tha thiết. Không phải cô nghĩ cậu không giữ được bí mật này; cô chắc chắn là cậu sẽ làm được. Cô tin tưởng cậu, cô đã nhận ra điều đó. Cô cần phải kể cho ai đó. Cố tự làm mình rối trí thì chẳng ích gì. *Thật sự* chẳng ích gì.

Có lẽ cậu ấy sẽ hiểu được. Cô còn gì để mất chứ?

Cô ngập ngừng. “Cậu sẽ không kể với *bất kỳ ai* chứ? Không bao giờ chứ?”

“Không bao giờ.”

“Cậu *thề* đi!”

Anh chàng gật đầu vẻ long trọng.

“Mình cần phải nghe thấy cậu nói điều đó, David ạ.”

“Mình xin thề.”

“Lời thề này không có thời hạn kết thúc đâu. *Nếu* mình kể cho cậu nghe,” sự nhấn mạnh của cô đến từ *nếu* đó là rất rõ ràng, “cậu không được kể cho bất cứ ai. *Không bao giờ*. Không phải trong mười năm hay hai mươi năm hay năm mươi...”

“Laurel! Dừng lại đã! Cậu đang hoang mang đây! Mình hứa mình sẽ không kể với ai cả, không bao giờ! Không bao giờ trừ khi cậu bảo mình làm thế.”

Cô nhìn cậu chăm chăm. “Nó không phải là một phần của một bông hoa, David ạ. Nó là một phần của mình.”

David nhìn Laurel một lúc. “Ý cậu là gì? Nó là một phần của cậu á?”

Cô không còn quay đầu lại được nữa. “Mình có một cái bướu trên lưng. Đó là lý do mình bỗng trở nên kỳ quặc như thế. Mình đã nghĩ là mình bị ung thư hay thứ gì đó tương tự. Nhưng sáng nay cái thứ này... bông hoa này đã nở ra trên lưng mình. Mình có một *bông hoa* mọc ra từ xương sống!” Cô ngồi thẳng lại, khoanh tay trước ngực, thách thức anh chàng chấp nhận sự thật này.

David ngây người, miệng hơi há ra. Cậu đứng dậy, tay để bên hông, môi mím chặt. Cậu quay người đi về phía giường và ngồi xuống, tỳ hai khuỷu tay lên đầu gối. “Lần này mình sẽ hỏi, bởi vì mình phải làm thế - nhưng mình sẽ không hỏi nữa bởi vì mình tin câu trả lời của cậu, được chứ?”

Laurel gật đầu.

“Đây là một trò đùa, hay cậu thực sự tin vào điều cậu vừa nói thế?”

Laurel đứng bật dậy và hướng về phía cửa. Đến gặp David là một sai lầm. Một sai lầm *khủng khiếp*. Nhưng trước khi cô kịp xoay nắm đấm cửa thì cậu đã bước lên chặn trước cô.

“Đợi đã. Mình đã nói lần này phải hỏi mà. Và mình nghĩ thế. Cậu hãy thề với mình đây không phải là một trò đùa và mình sẽ tin cậu.”

Cô bắt gặp ánh mắt cậu và cẩn thận soi xét chúng. Những gì ẩn chứa trong đó khiến cô phải ngạc nhiên. Đó không phải là sự hoài nghi, mà là sự không chắc chắn. David chỉ không muốn là nạn nhân của một trò chơi khăm ngu ngốc mà thôi. Cô muốn chứng minh mình sẽ không làm thế - không phải với cậu ấy.

“Mình chỉ cho cậu xem nhé,” cô nói, hơi ngập ngừng.

“Ừ.” Giọng cậu cũng có vẻ thăm dò.

Cô xoay lưng và tháo nút thắt của chiếc khăn quàng. Khi đã thả những cánh hoa khổng lồ ra, cô vén lưng áo sơ mi lên để chúng dần trở về đúng vị trí bình thường.

David há hốc miệng, nhìn chằm chằm kinh ngạc, cặp mắt mở to. “Nhưng làm cách nào... cậu không thể... chúng là... cái quái quỷ gì thế?”

Laurel nhăn nhó, môi mím chặt. “Thế đấy.”

“Mình có thể... có thể nhìn gần hơn không?” Laurel gật đầu và David ngập ngừng bước tới.

“Mình sẽ không cần đâu,” cô nàng nói, nhưng giọng chẳng có vẻ hài hước gì cả.

“Mình biết, chỉ là...” Mặt cậu đỏ bừng lên. “Đừng để tâm.” Cậu lại gần phía sau cô và lướt những ngón tay dọc theo bề mặt dài và mịn màng đó. “Thế này được chứ?” Anh chàng hỏi.

Laurel gật đầu.

David ấn thật nhẹ nhàng quanh phần đai hoa chỗ làn da cô trở ra những chiếc lá nhỏ xanh biếc. “Thậm chí còn chẳng có đường nổi ở đây nữa. Chúng bắt nguồn từ ngay trong da cậu. Đây là thứ lạ thường nhất mà mình từng thấy đấy.”

Laurel nhìn xuống sàn nhà, không biết nên nói gì.

“Mình đã hiểu tại sao tuần vừa rồi cậu lại kỳ lạ thế.”

“Cậu không hiểu đâu,” Laurel vừa nói vừa ngồi xuống giường của David và xoay lưng về phía cửa sổ để mặt trời chiếu lên những cánh hoa.

David nhìn cô không chớp mắt, đôi mắt cậu chứa đầy nghi vấn. Nhưng cậu chẳng nói gì. Cậu ngồi xuống đối diện với cô, mắt cậu hết nhìn ánh mắt cô rồi lại phóng sang những cánh hoa đang xòe rộng trên vai và lưng cô. “Cậu có...?” Nhưng cậu đã ngưng lại.

Sau một phút anh chàng đứng lên và đi tới đi lui mấy bận. “Nó có thể...?” Cậu lại ngừng bật và tiếp tục đi qua đi lại.

Laurel chà lên hai bên thái dương. “Làm ơn đừng đi tới đi lui nữa - nó làm mình phát điên lên được.”

Lập tức David thả người vào ghế. “Xin lỗi.” Cậu lại ngắm soi cô. “Cậu biết điều này là không thể, phải không?”

“Tin mình đi, mình ý thức được mà.”

“Mình chỉ... mình biết, nhìn thấy là sẽ tin, nhưng mình cảm thấy nếu mình chớp mắt vài cái là sẽ tỉnh dậy... hay những ảo ảnh sẽ đột nhiên biến mất hay đại loại thế.”

“Được rồi,” Laurel nói, chú mục vào đôi tay đang đặt trong lòng. “Mình cũng vẫn đang chờ đợi để được tỉnh giấc đây.” Cô vói lên vai, túm một cánh hoa dài, ngắm nghía nó vài giây rồi lại thả ra. Nó bật nảy trở lại bập bênh bên vai cô.

“Cậu sẽ lại buộc chúng lên à?” David hỏi.

“Mình cảm thấy dễ chịu hơn nếu thả chúng ra.”

“*Cảm thấy* dễ chịu á? Cậu có thể cảm nhận được chúng à?”

Laurel gật đầu.

Anh chàng nhìn sang mẫu cánh lúc trước cô đã cắt ra. “Đau lắm à?”

“Khá đau, như bị ong đốt ấy.”

“Cậu có thể... cử động chúng được không?”

“Mình không nghĩ vậy. Tại sao?”

“À, nếu cậu có thể cảm nhận được thì chúng không chỉ là một... sự hình thành gì đó bất thường. Có khi chúng là một phần cơ thể cậu ấy chứ. Biết đâu chúng không hẳn là những cánh hoa, mà giống như... như đôi cánh chẳng hạn.” Cậu cười to. “Nghe thật kỳ quặc hả?”

Laurel khúc khích cười. “Kỳ quặc hơn cả cái hiện thực là chúng đang mọc ra từ lưng mình à?”

“Cậu đúng đấy.” David khẽ thở dài trong khi mắt lại bị cuốn trở lại với những cánh hoa đang tỏa sáng dịu dịu dưới ánh mặt trời. “Vậy... cậu có phải tưới nước cho nó... cho chúng không?”

“Mình không biết.” Laurel khịt mũi. “Thế không tốt à? Như vậy mình đã có cách làm cho nó chết luôn!”

David lẩm bầm gì đó trong hơi thở.

“Cậu vừa nói gì đấy?”

David nhún vai. “Mình nghĩ nó đẹp, chỉ thế thôi.”

Laurel liếc nhìn qua vai thấy những mép cánh mềm mại duyên dáng màu da trời nhạt đang xòe rộng ra hai bên người cô. “Cậu nghĩ thế à?”

“Chắc chắn đấy. Nếu cậu đến trường trong bộ dạng này, mình cá là một nửa đám con gái sẽ điên lên vì ghen ty đấy.”

“Còn một nửa kia sẽ nhìn mình chăm chăm như thể mình là một tạo vật kỳ dị vậy! Không, cảm ơn cậu.”

“Vậy cậu định sẽ làm gì?”

Cô nàng lắc đầu. “Mình không biết có thể làm gì nữa. Chẳng làm gì cả, mình nghĩ thế.” Cô cười một cách đau khổ. “Hay là chờ đợi cho nó xâm chiếm lấy cơ thể và giết chết mình nhỉ?”

“Có thể nó sẽ biến đi mà!”

“Phải, đó là điều mà mình đã không ngừng tự nhủ về cái bướu.”

David ngần ngừ. “Cậu... kể với bố mẹ chưa?”

Laurel lắc đầu.

“Cậu sẽ làm thế chứ?”

Cô lại lắc đầu.

“Mình nghĩ cậu nên kể.”

Laurel nuốt khan. “Mình đã nghĩ về chuyện đó từ lúc ngủ dậy rồi.” Cô quay sang nhìn David. “Nếu cậu là bố mẹ và con cậu bảo với cậu là chúng có một bông hoa khổng lồ mọc trên lưng thì cậu sẽ làm gì?”

David định nói điều gì đó nhưng rồi lại nhìn xuống đất.

“Cậu sẽ làm một việc có trách nhiệm. Cậu sẽ đưa chúng đến bệnh viện; chúng sẽ bị chọc ngoáy kiểm tra và trở thành một kẻ quái thai bệnh tật. Đó là điều sẽ xảy đến với mình. Mình không muốn là đứa bé đó, David ạ.”

“Có thể bố mẹ cậu sẽ làm được điều gì đó để giúp cậu,” David cố gợi ý nhưng không mấy nhiệt tình nữa.

“Chúng mình đều biết thế này là cách tốt nhất mà.” Cô nàng búng ngón tay trước mặt. “Thành thật mà nói, nếu cái thứ này có giết chết mình, thì mình thà bị nó giết một cách kín đáo còn hơn. Và nếu nó biến mất,” cô nhún vai và xòe hai bàn tay ra trước mặt, “thế thì không ai biết cả sẽ càng tốt hơn chứ.”

“Được thôi,” cuối cùng David nói. “Nhưng mình nghĩ cậu vẫn cần cân nhắc lại nếu như có bất cứ điều gì khác xảy ra.”

“Còn *điều gì khác* có thể xảy ra nữa chứ?” Laurel hỏi.

“Nó có thể lớn hơn nữa, hoặc xòe rộng ra.”

“Xòe ra nữa ư?” Cô nàng đã không nghĩ tới điều đó.

“Phải, kiểu như những cái lá đang lớn dần lên trên lưng cậu ấy - hay cậu mọc thêm những bông hoa ở vài chỗ khác nữa chẳng hạn.”

Cô nàng im lặng một lúc lâu. “Mình sẽ suy nghĩ về điều đó.”

David cười không thành tiếng. “Giờ mình đã hiểu tại sao hôm nay cậu không thể đến bãi biển rồi.”

“Ôi, khỉ thật. Mình vô cùng xin lỗi; mình quên bég mất.”

“Không sao mà, nó đâu chỉ có vài tiếng thôi đâu.” David im lặng một lát. “Mình muốn mời cậu lần nữa, nhưng...” Cậu ra hiệu về phía những cánh hoa và Laurel gật đầu buồn bã.

“Chính xác là sẽ không được đâu.”

“Liệu mình có thể đến gặp cậu sau không? Chỉ để chắc chắn là cậu vẫn ổn thôi.”

Nước mắt chực trào ra trên đôi mắt Laurel. “Cậu nghĩ là mình sẽ ổn được sao?”

David đến ngồi bên Laurel trên giường và vòng cánh tay qua vai cô. “Mình hy vọng thế.”

“Nhưng cậu đâu có biết được, đúng không?”

“Ừ,” David thành thật đáp. “Nhưng mình dứt khoát cứ hy vọng thế.”

Laurel đưa cánh tay quệt ngang mặt. “Cảm ơn cậu.”

“Vậy mình có thể đến chứ?”

Cô mỉm cười với cậu bạn và gật đầu.

Laurel đang mơ màng nằm trên đi văng thì có tiếng chuông cửa reo. “Để con ra mở,” Laurel gọi to. Cô nàng mở cửa và cười toe toét với David, anh chàng hôm nay mặc chiếc áo màu đen cùng cái quần soóc lưng ống rộng màu vàng chóc. “Chào cậu,” cô nàng vừa nói vừa bước ra ngoài hiên và kéo cánh cửa đóng lại sau lưng mình. “Bữa tiệc thế nào?”

David nhún vai. “Ồ cùng cậu còn vui hơn.” Anh chàng ngập ngừng. “Cậu thế nào rồi?”

Laurel nhìn xuống đất. “Mình ổn. Vẫn như lúc sáng thôi.”

“Nó có đau hay làm sao không?”

Cô lắc đầu.

Cô cảm thấy bàn tay David lướt dọc cánh tay mình. “Sẽ ổn cả thôi,” anh chàng khẽ nói.

“Làm thế nào mà ổn được cơ chứ, David? Mình có một bông hoa mọc ngay trên lưng. Chẳng ổn tí nào cả.”

“Ý mình là chúng ta sẽ khám phá ra được điều gì đấy chẳng hạn”

Laurel cười buồn bã. “Mình xin lỗi. Cậu thật tốt đã đến với mình và mình chỉ...” Tiếng cô bị cắt ngang khi luồng sáng chói lòa của những chiếc đèn pha chiếu rọi ngang qua mặt cô. Cô giơ một tay lên để cản bớt ánh sáng và trông thấy một chiếc xe lướt tới trên lối vào nhà. Một người đàn ông cao lớn, vai rộng bè bước ra khỏi xe và bắt đầu đi về phía cô cùng David.

“Đây là nhà Sewell phải không?” Giọng ông ta trầm đục như vọng lên từ dưới mộ vậy.

“Vâng ạ,” Laurel đáp khi ông ta bước lên hiên nhà. Laurel bất giác nhăn mũi. Gương mặt ông ta trông chẳng tử tế gì. Khuôn mặt sắc cạnh và gồ ghề, mắt trái sụp xuống. Cái mũi dài của ông ta trông như là đã bị gãy đến vài lần mà không được đặt lại ngay ngắn và thậm chí dù ông ta không nhếch mép cười nhạo báng ai, cái miệng ông ta vẫn mang dáng vẻ khinh khỉnh cố hữu. Hai vai ông ta rộng bè ra và bộ cánh đang mặc trông chẳng hợp với cái vóc người đồ sộ ấy chút nào.

“Bố mẹ cô có nhà không?” Người đàn ông hỏi.

“Có ạ, ông đợi cháu một lát.” Cô từ từ quay người. “Mời ông vào ạ.”

Cô mở cửa để cả người đàn ông và David cùng bước qua. Khi cả ba đã đứng trên lối vào, người đàn

ông khụt khịt mũi rồi hắng giọng. “Các cô cậu vừa đốt pháo hoa, lửa trại hay thứ gì đó vào hôm nay à?” Ông ta hỏi và nhìn David về phê phán.

“Đúng ạ,” David đáp. “Bọn cháu mở tiệc bên bờ biển. Cháu có nhiệm vụ đốt lửa trại và phải nói là có rất nhiều khói trước khi bắt lửa.” Cậu cười trong giây lát nhưng khi thấy người đàn ông thậm chí chẳng buồn nhếch mép, cậu lập tức im lặng.

“Để cháu gọi bố mẹ,” Laurel vội nói.

“Mình sẽ giúp cậu,” David nói và theo sau cô.

Hai đứa đi vào bếp chỗ bố mẹ Laurel đang uống trà.

“Có một ông đến gặp bố mẹ đấy ạ,” Laurel nói.

“Ồ.” Bố cô đặt tách trà xuống và đánh dấu chỗ đang đọc dở trong cuốn sách. “Bố ra ngay đây.”

Laurel nấn ná lại trên lối cửa, quan sát bố cô. Bàn tay David vẫn đặt nhẹ trên lưng cô, và cô thầm mong cậu đừng bỏ ra. Không hẳn là cô đang sợ hãi, nhưng cô không thể rũ bỏ được cảm giác bồn khoăn lo lắng đang lớn vờn quanh mình.

“Sarah,” bố cô gọi. “Ông Jeremiah Barnes đang ở đây này.”

Mẹ Laurel đặt tách trà xuống đánh cạch một tiếng rồi vội vàng đi ngang qua David và Laurel để tới cửa trước.

“Jeremiah Barnes là ai thế?” David khẽ hỏi.

“Nhà đầu tư bất động sản,” Laurel trả lời. Cô nhìn quanh. “Lại đây,” cô nói rồi tóm lấy tay David, kéo anh chàng đi vòng tới cầu thang phía sau cái đi văng ông Barnes đang ngồi. Cô nhón chân đi vài bước, không để ông ta nhìn thấy. Cô thả bàn tay David ra nhưng khi cả hai ngồi xuống, cậu lại đặt cánh tay ngang qua bậc thang phía sau lưng cô. Laurel hơi tựa vào đó, thích thú cảm giác có cậu bên mình. Nó xua đi ít nhiều cảm giác bất an xuất hiện từ khi ông Barnes này lái xe tới.

“Tôi hy vọng ông bà không phiền vì tôi ghé qua.”

“Không chút nào đâu.” Mẹ Laurel nói. “Ông dùng một tách cà phê nhé? Hay trà hoặc nước ạ?”

“Không cần đâu, cảm ơn bà,” ông Barnes đáp.

Chất giọng trầm đục của ông ta khiến toàn thân Laurel nổi da gà.

“Tôi có vài câu hỏi về nguồn gốc xuất xứ khu đất trước khi chúng tôi đưa ra chào giá chính thức,”

Barnes nói. “Tôi hiểu đây là vùng đất của gia đình. Gia đình ông bà đã sở hữu nó bao lâu rồi?”

“Từ thời kỳ săn vàng”, mẹ Laurel trả lời. “Ông cố nội của tôi đã tuyên bố chủ quyền với mảnh đất và dựng lên túp lều gỗ đầu tiên ở đó. Mọi người trong gia đình tôi đã sống ở đó kể từ bấy đến nay, dù không bao giờ tìm thấy vàng.”

“Không có ai từng có ý định bán nó sao?”

Mẹ Laurel lắc đầu. “Không, chỉ có tôi thôi. Chắc mẹ tôi sẽ đội mồ lên mất, nhưng...” Bà nhún vai. “Chúng tôi không muốn phải chứng kiến mảnh đất đó bị bán đi, nhưng còn nhiều thứ khác quan trọng hơn.”

“Đúng vậy. Thế có điều gì... bất bình thường về mảnh đất đó không?”

Bố mẹ Laurel nhìn nhau rồi lắc đầu. “Tôi không nghĩ thế,” bố cô nói.

Barnes gật đầu. “Các vị có rắc rối nào với vấn đề lấn chiếm hay xâm phạm không? Những người lạ chiếm dụng bất hợp pháp hay bất cứ điều gì giống như thế chẳng hạn?”

“Không hẳn,” bố Laurel nói. “Đôi khi chúng tôi cho người ta đi nhờ qua vùng đất và gặp họ chỗ này chỗ kia. Nhưng chúng tôi có chủ quyền ngay sát bên rừng quốc gia Redwood; chúng tôi không dựng hàng rào và không dựng mốc cảnh báo đường biên của khu đất. Tôi chắc chắn là nếu ông sở hữu nó ông cũng sẽ không gặp bất cứ rắc rối nào đâu.”

“Tôi không thể đoán biết được mức giá các vị sẽ đề nghị.” Barnes bỏ ngỏ một câu hỏi lơ lửng ở đó.

Bố Laurel hắng giọng. “Thật khó để xác định được một mức giá chính xác cho khu đất đó. Chúng tôi đã có hai người định giá và cả hai đều cố tìm cách làm mất giá của chúng tôi. Chuyện đó rất bực mình. Tốt hơn cả là ông hãy đưa ra mức giá và chúng ta sẽ bắt đầu từ đó.”

“Có thể hiểu được.” Ông ta đứng dậy. “Tôi hy vọng sẽ chuyển được bản chào giá đến các vị trong vòng một tuần nữa.”

Nói rồi ông ta bắt tay bố mẹ Laurel và rời đi.

Laurel nín thở cho tới khi cô nghe tiếng ô tô rồ ga và trở ra lối xe đi. Cánh tay David nói lỏng ra và Laurel lần xuống thang gác.

“Mọi chuyện sắp xong xuôi rồi Sarah ạ,” bố cô sôi nổi nói. “Sáu tháng trời đằng đằng trôi qua kể từ lần đầu ông ta tìm gặp anh. Anh đã bắt đầu nghĩ là mình đánh đổi tất cả mà chẳng đạt được gì.”

“Nó sẽ khiến cho mọi việc ổn thỏa hơn,” Sarah đồng tình. “Dù sao thì thỏa thuận vẫn chưa ngã ngũ.”

“Anh biết, nhưng nó rất gần rồi.”

“Trước đây chúng ta cũng đã gần đạt được rồi. Cặp đôi hồi đầu mùa hè đó, họ đã rất hào hứng với ngôi nhà.”

“Phải rồi, thật sự hào hứng,” bố Laurel hòa theo. “Nhưng khi chúng ta gọi cho bà ta để kiểm tra mọi việc như bà ta nói, và anh dẫn lời nhé, ‘ngôi nhà nào cơ?’ - bà ta đã hoàn toàn quên mất nó!”

“Đúng vậy,” mẹ cô tán đồng. “Em đoán bà ta đã không mấy để tâm đến chuyện ngôi nhà.”

“Bố mẹ không suy nghĩ nghiêm túc việc bán khu đất của nhà mình cho ông ta đấy chứ?” Laurel nói về kích động.

Bố mẹ cô quay sang nhìn cô con gái với ánh mắt dò hỏi. “Laurel à?” Mẹ cô hỏi. “Sao con lại nói thế?”

“Ôi, thôi nào. Ông ta thật là người ta sờn gai ốc.”

Mẹ Laurel thở dài. “Con đừng từ chối cơ hội đòi hỏi bằng việc bán nhà cho một người chỉ vì trông họ không mấy đáng tin.”

“Con không thích ông ta. Ông ta làm con thấy sợ.”

“Làm con sợ ư?” Bố cô hỏi. “Có gì đáng sợ ở ông ta chứ?”

“Con không biết,” Laurel đáp, bây giờ chỉ cảm thấy hơi sợ vì cái người đàn ông tên Barnes đó đã đi rồi. “Ông ta... ông ta trông thật buồn cười.”

Bố cô cười to. “Đúng vậy. Có lẽ ông ta từng là một cầu thủ bóng đá đã dùng mũi đỡ quá nhiều cú sút mạnh. Nhưng con không thể có thành kiến với một người chỉ dựa trên ngoại hình của người đó. Con nhớ chuyện cuốn sách và cái bìa bọc sách chứ?”

“Vâng, con biết,” Laurel dịu lại, nhưng cô nàng không bị thuyết phục. Có điều gì kỳ lạ ở người đàn ông đó, một điều gì đó lạ lùng trong đôi mắt ông ta. Và cô không thích nó.

David cuối cùng cũng hắng giọng. “Mình phải về rồi,” cậu nói. “Mình chỉ ghé qua vài phút thôi.”

“Mình sẽ tiễn cậu,” Laurel nói nhanh rồi dẫn đường ra cửa.

Trước khi bước ra hiên, Laurel còn kiểm tra hai lần để chắc rằng lối xe vào đã hoàn toàn vắng người.

“Cậu có thấy ông ta có vẻ kỳ quặc không?” Laurel hỏi ngay khi David đóng cánh cửa trước lại.

“Cái gã Barnes đó hả?” Anh chàng ngừng một lúc lâu rồi nhún vai. “Không hẳn,” cậu thú nhận. “Ông ta thuộc dạng kỳ quái, nhưng mình nghĩ hầu như là vì cái mũi đó. Giống như cái mũi của Owen Wilson ấy. Có lẽ nó bị va chạm khi chơi bóng giống như bố cậu nói đấy.”

Laurel thở dài. “Có thể chỉ có tớ thấy thế. Có lẽ tớ đang quá nhạy cảm vì...” Cô nàng ra hiệu về phía lưng. “Cậu biết rồi đấy.”

“Ừ, mình cũng muốn nói với cậu như thế.” David thọc hai tay vào túi quần rồi lại rút chúng ra và bắt chéo trước ngực. Sau vài giây, anh chàng đổi ý và thọc mạnh hai tay trở vào túi. “Mình phải nói với cậu Laurel ạ, đây là điều kỳ dị nhất mà mình từng thấy, mình không thể giả vờ như không có chuyện gì được.”

Laurel buồn bã gật đầu. “Mình biết. Mình là một quái vật mà!”

“Không, cậu không phải thế. Ồ... cậu biết mà, kiểu như thế. Nhưng bản thân cậu không phải là quái vật,” anh chàng vội nói thêm. “Cậu chỉ có cái thứ kỳ lạ này thôi. Và mình... mình sẽ làm bất cứ điều gì để giúp cậu. Được không Laurel?”

“Thật không?” Laurel thì thầm.

David gật đầu. “Mình hứa.”

Nhưng giọt nước mắt biết ơn chực trào ra, nhưng Laurel đã kìm chúng lại. “Cảm ơn cậu.”

“Ngày mai mình đi lễ nhà thờ với mẹ rồi cùng mẹ đến Eureka dùng bữa với ông bà ngoại mình, nhưng mình sẽ quay về vào buổi tối và sẽ gọi cho cậu.”

“Ừ. Chúc cậu vui vẻ nhé.”

“Mình sẽ cố.” Anh chàng ngáp ngừng một phút và trông như sắp quay người rời đi. Nhưng đến giây cuối, anh chàng bước tới và ôm chầm lấy Laurel.

Ngạc nhiên, cô cũng ôm đáp lại.

Cô nhìn chiếc xe đạp của David biến vào bóng tối nhá nhem và cứ thế đứng trông theo cậu một lúc lâu sau khi cậu đã mất hút khỏi tầm nhìn. Cô đã vô cùng sợ hãi khi đến nhà David vào ban sáng, nhưng giờ thì cô biết rằng cậu đúng là người cô nên kể chuyện này. Cô mỉm người, rồi lặng lẽ quay vào nhà với bố mẹ cô.

Thứ Hai là ngày đầu tiên Laurel đến trường với bông hoa khổng lồ trên lưng. Cô nàng đã cân nhắc đến việc giả ốm, nhưng ai biết được bông hoa đó sẽ ở đấy bao lâu nữa? *Có thể là mãi mãi cũng nên,*

Laurel nghĩ mà rùng mình ớn lạnh. Cô không thể ôm mãi được. Cô gặp David trước cửa lớp và anh chàng cam đoan đến mấy lần rằng không hề thấy thứ gì dưới lớp áo sơ mi của cô. Cô hít vào một hơi thật sâu và vào lớp học tiết đầu.

Giờ ăn trưa, Laurel ngồi nhìn David. Những đám mây chốc lát lại tan ra, hé lộ một đợt nắng chói chang, và Laurel để ý cái cách mặt trời chiếu ánh sáng lên cậu bạn - nó chiếu xuống những điểm nổi bật tinh tế trên mái tóc màu nâu đỏ và hai hàng mi của cậu. Trước đây cô không hay để ý xem cậu bạn của mình đẹp trai đến mức nào, nhưng vài ngày gần đây, cô phát hiện thấy mình quan sát cậu càng lúc càng nhiều hơn, và hai lần trong bữa ăn trưa cậu ấy đã quay sang và bắt gặp ánh nhìn của cô. David đang bắt đầu gọi lên trong cô cảm giác xốn xang kỳ lạ mà cô thường đọc thấy trong sách báo.

Thừa lúc không có ai nhìn, Laurel giơ tay lên hứng mặt trời. Cũng không hẳn trông như thế. Cả người David đã chắn mất mặt trời và khúc xạ ánh nắng ra bên cạnh. Bàn tay cô chỉ hứng được một phần ánh nắng thôi, thứ ánh sáng nóng rực ấy dường như đi xuyên qua da thịt cô. Laurel đút vội tay vào túi áo. Có lẽ cô mắc chứng hoang tưởng mất rồi.

Những cánh hoa ôm quanh eo Laurel càng lúc càng khó chịu hơn và cô mong được thả chúng ra - đặc biệt là dưới ánh nắng chói chang này mà cô biết sẽ vô cùng hiếm hoi trong vài tháng tới. Laurel hy vọng mặt trời sẽ vẫn còn nắng vào cuối buổi chiều, khi cô có thể trốn một mình đi dạo.

Chelsea nghỉ ốm ở nhà, vì vậy David thân chinh đi cùng Laurel tới lớp tiếng Anh của cô.

“David à?” Cô hỏi.

“Mình đây?”

“Cậu có muốn đi chơi một chuyến với mình chiều nay không? Mình và bố mẹ,” Laurel thêm.

Mặt David xịu xuống. “Mình không thể rồi.”

“Tại sao không?”

“Mình sẽ lấy bằng lái trong vài tuần nữa và mẹ đã quyết định là mình cần phải làm việc để trang trải cho tiền xăng cùng tiền bảo hiểm. Mẹ đã kiếm cho mình một công việc ở hiệu thuốc và mình phải bắt đầu làm việc vào hôm nay.”

“Ồ. Thế mà cậu đã không kể với mình đấy!”

“Mình chỉ mới tìm được việc vào hôm qua thôi. Hơn nữa...” anh chàng cúi xuống gần hơn, “hiện nay vấn đề của cậu quan trọng hơn chuyện của mình mà.”

“Vậy thì, chúc may mắn nhé,” Laurel nói.

David thở dài. “Ừ, khó mà làm cho tất cả đồng nghiệp đều thích mình được!” Anh chàng cười gọn lỏn. “Nhà cậu định đi đâu thế?”

“Về nhà cũ của mình. Suốt hai ngày vừa rồi, mẹ mình chẳng nói chuyện gì khác ngoài việc bán ngôi nhà. Mẹ rất hào hứng với nó, nhưng bà cũng còn nhiều điều khó nghĩ.”

“Tại sao? Mình nghĩ là bố mẹ cậu thực sự muốn bán mà.”

“Mình cũng nghĩ thế. Nhưng mẹ đang buồn rầu vì chuyện đó. Mẹ từng lớn lên ở đó. Và bà ngoại trước đây cũng thế. Và trước, trước nữa cũng vậy. Cậu hiểu chứ?”

“Mình nghĩ điều đó thật đáng sợ. Giá như nhà cậu không phải bán nó đi.”

“Mình cũng mong vậy,” Laurel nói. “Không hẳn là ở đây không tuyệt vời,” cô vội nói. “Mình mừng là nhà mình đã chuyển đến đây. Nhưng ước gì mình vẫn có thể trở về thăm nơi ấy.”

“Cậu có về đó kể từ hồi chuyển đi không?”

“Không. Gia đình mình quá bận với cửa hiệu và chuyển về nhà mới, thế nên chẳng ai có thời gian cả. Vì vậy mẹ muốn về thăm, để chắc chắn là bà thật sự quyết tâm bán nó và cào sạch lá trong khi ở đó. Và lau cửa kính nữa. Còn bố mình, có thể ông muốn cắt tỉa gọn gàng cái hàng rào.” Cô cười to, cố làm ra vẻ hào hứng. “Sẽ rất vui, vui lắm đây!”

David gật đầu, rồi nhìn cô vẻ nghiêm túc hơn. “Ước gì mình có thể đi,” cậu nói. “Mình thật sự mong vậy.”

Laurel vội nhìn xuống; ánh mắt David quá mãnh liệt. “Để dịp khác vậy,” cô khẽ nói, cố để giọng mình không có vẻ quá thất vọng.

“Ừ. Mình hy vọng thế.”

Tóc Laurel rối tung khi cả nhà cô đến nơi. Đây là hậu quả bốn mươi lăm phút lái xe trong chiếc mũ trần cũ với gió quất vù vù ngang mặt. Họ hướng lên con đường dài dành cho xe chạy, và Laurel nín thở khi xe vòng qua một lùm cây và ngôi nhà gỗ nhỏ hiện ra trong tầm mắt.

Sự xuất hiện của ngôi nhà cũ khơi lên nỗi nhớ nhà, đồng hành cùng nó là một cơn sóng cảm xúc da diết mà Laurel không ngờ tới. Ngôi nhà gỗ tuy nhỏ bé nhưng lạ mắt nấu mình trong một đồng cỏ lớn xanh mướt và rậm rạp có hàng rào ọp ẹp bao quanh. Laurel vẫn thường nhớ đến nó kể từ khi chuyển đi, nhưng chưa bao giờ nỗi nhớ trong cô lại mãnh liệt như lúc này - khi nó xuất hiện trở lại trong tầm nhìn sau bốn tháng trời xa cách. Mười hai năm cô đã sống trong ngôi nhà này và trên mảnh đất này. Cô biết tất cả những con đường mòn ngoằn ngoèo xuyên qua cánh rừng mênh mông sau nhà và từng dành hàng giờ đồng hồ tha thẩn trên những con đường đó. Không hẳn là cô ước ao lại được sống ở đó, nhưng cô cũng không muốn để nó ra đi.

Chiếc xe dừng lại và bố mẹ cô bắt đầu dỡ mớ que cào, xô chậu cùng máy hút bụi xuống. Thấy Laurel lôi cây đàn ghi ta từ ghế sau, mẹ cô cười: “Mẹ thích con chơi cái thứ cổ lỗ sĩ ấy.”

“Tại sao ạ?”

“Nó làm mẹ nhớ về hồi mẹ từng chơi nó ở Berkley.” Bà quay sang cười thật tươi với bố Laurel. “Khi chúng mình lần đầu gặp nhau, anh nhí. Hồi đó chúng mình thật đúng là dân hippie.”

Laurel đánh mắt nhìn viền áo dài của mẹ cùng đôi xăng đan hiệu Birken của bố và khịt mũi cười. “Bố mẹ *giờ* cũng hippie mà.”

“Không, cái này chẳng là gì cả. Hồi trước bố mẹ *thật sự* hippie cơ.” Bà đan các ngón vào tay chồng. “Em từng mang cây ghi ta tới các cuộc biểu tình. Em chơi bài ‘Chúng tôi sẽ không nhúc nhích’ bị lạc điệu khủng khiếp và mọi người thì gào rống theo. Nhớ không anh?”

Bố Laurel cười và lắc đầu. “Những ngày đại đoàn kết tuyệt vời,” ông nói vẻ chế nhạo.

“Ôi, thật buồn cười!!!”

“Ừ, nếu em nói thế!” Bố cô xoa dịu, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi mẹ.

“Bố mẹ không phiền nếu con đi lang thang một chút chứ?” Laurel vừa hỏi vừa khoác quai đàn lên vai. “Lát nữa con sẽ quay về để giúp bố mẹ.”

“Được rồi,” mẹ cô nói trong khi bối tìm phía sau thùng xe.

“Con đi đây ạ.” Laurel nói rồi rảo bước về phía sau nhà.

Khu rừng đầy những cây lá kim và cây lá rộng tỏa bóng mát rượi lên thảm lá xanh mượt trên mặt đất. Hầu như các thân cây ở đây đều phủ một lớp rêu xanh thẫm trên lớp vỏ thô nhám xù xì. Sáng hôm đó trời lất phất mưa. Mặt trời đã ló rạng, biến hàng triệu giọt nước nhỏ thành vô số thiên cầu nhấp nháy khiến bề mặt của mọi vật sáng lung linh như những miếng ngọc lục bảo. Những đường mòn quện xoắn vào nhau len lỏi giữa khoảng tối đen giữa những thân cây. Laurel chậm rãi hướng tới một trong những con đường đó.

Dường như cô đang đi xuyên qua một vùng đất linh thiêng - nơi in dấu những di tích đồ nát của một thánh đường vĩ đại nào đó từ xa xưa trước cả khi ký ức loài người xuất hiện. Laurel mỉm cười khi trông thấy một cành cây phủ rêu được rọi sáng nhờ những tia nắng mặt trời yếu ớt. Cô quệt bàn tay qua nó để những giọt nước nhỏ long lanh rơi vào ngón tay mình, rớt xuống mặt đất và lóe sáng trong ánh nắng lấp lánh.

Khi đã chắc chắn bố mẹ không thể trông thấy mình, Laurel luồn cây ghi ta ra phía trước và tháo khăn quàng ra. Thở phào nhẹ nhõm, cô nâng vạt áo sơ mi lên một chút để những cánh hoa tự do xòe dần ra. Vì bị trói chặt gần một ngày trời nên khi được thả ra chúng đau nhức nhối như bị chuột rút. Những cánh hoa từ từ trải rộng trong khi Laurel tiếp tục đi xuống con đường mòn trải đầy lá mỏng. Nghe thấy tiếng róc rách của con suối lớn đằng xa, cô liền rẽ xuống lối đi xuyên qua đám cây, và chỉ vài phút cô đã tìm ra con suối. Ngồi bệt xuống một tảng đá bên bờ suối, cô tháo đôi dép xỏ ngón ra và khẽ đu đưa những ngón chân trong làn nước giá lạnh.

Laurel luôn yêu thích con suối này. Làn nước ở đây lúc nào cũng trong veo đến mức có thể nhìn xuống tận đáy và ngắm đàn cá tung tăng bơi lội. Nơi con suối cắt vào vách đá tạo thành một thác nước nhỏ, bọt trắng xóa được khuấy tung lên trông như muôn vàn bong bóng xà phòng rực rỡ. Cả khung cảnh đó trông chẳng khác nào một bức họa lung linh.

Laurel bắt đầu gảy những giai điệu yêu thích trong các bài hát của Sarah McLachlan khi làn hương thơm từ bông hoa dần bao bọc lấy cô.

Bỗng có tiếng sột soạt phát ra phía bên trái khiến cô thỉnh lình ngẩng đầu lên. Cô thận trọng lắng nghe, và thấy có tiếng thì thầm khe khẽ. “Mẹ à?” Cô gọi thăm dò. “Bố ạ?”

Laurel tựa cây ghi ta vào một thân cây và tháo nút cái khăn vừa buộc lại quanh cổ tay. Tốt hơn là nên giấu những cánh hoa đi trước khi bố mẹ cô trông thấy.

Cái khăn lụa dài không chịu rời khỏi cổ tay cô và cô lại nghe thấy tiếng sột soạt khác lớn hơn lúc nãy. Mắt cô lia nhanh tới điểm phát ra âm thanh đó - ngay bên vai trái. “Xin chào?”

Thận trọng, Laurel xếp các cánh hoa lại và cuộn quanh eo. Cô sắp buộc chặt chúng lại bằng khăn quàng thì một dáng người loạng choạng lao ra từ sau một thân cây. Hẳn chiều tướng cái cây vẻ khó

chịu trong giây lát rồi quay về phía Laurel. Tâm trạng bối rối của tên con trai này tan biến và một vẻ ấm áp không ngờ lấp đầy trong đôi mắt hắn. “Xin chào,” hắn nói và mỉm cười.

Laurel thở hỗn hển và cố gắng lùi lại, nhưng gót chân vướng vào một cái rễ cây và cô nàng ngã nhào, những cánh hoa bung ra đỡ lấy cô.

Đã quá muộn để che giấu bất cứ thứ gì, chúng đã bật xòe lên rõ mồn một trong tầm mắt của kẻ lạ mặt.

“Không, đừng!... Ôi, trời ơi. Tôi xin lỗi. Tôi có thể giúp em không?”

Laurel ngược nhìn vào đôi mắt xanh biếc sâu thẳm gần như quá rực rỡ và ấn tượng để có thực trên đời. Khuôn mặt một gã trai trẻ ngó xuống cô đắm đắm trong khi cô nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Kẻ lạ mặt đưa tay ra. “Tôi thật sự xin lỗi. Chúng ta... Là tôi đã gây ra tiếng động vừa rồi đấy. Tôi cứ nghĩ là em nghe thấy tiếng tôi rồi.” Hắn cười bẽn lẽn. “Chắc là tôi đã nhầm.” Khuôn mặt hắn trông như một bức họa cổ điển - xương gò má hắn rõ dưới làn da mịn màng, rậm nắng, trông có vẻ phù hợp với bãi biển Los Angeles hơn là trong khu rừng lạnh giá phủ đầy rêu này. Mái tóc dày đen nhánh, ăn khớp với đôi lông mày và hàng mi rậm viền quanh đôi mắt lo âu của hắn. Mái tóc đó khá dài và ẩm ướt - như thể hắn đã không về kịp nhà khi trời bắt đầu mưa - và bằng cách nào đấy hắn đã cố nhuộm cho chân tóc có cùng một màu xanh lá rực rỡ như đôi mắt. Nụ cười hắn dịu dàng và êm ái khiến hơi thở của Laurel tắc nghẹn trong cổ họng. Phải mất mấy giây cô mới lấy lại được giọng nói của mình.

“Anh là ai?”

Hắn khựng lại và quan sát cô bằng một cái nhìn thần nhiên đến kỳ lạ.

“Sao hả?” Laurel giục.

“Em không biết tôi à?” Hắn hỏi.

Laurel định trả lời, nhưng vội ngừng lại. Cô cảm thấy hình như đúng là mình *có biết* hắn ta. Có một vùng ký ức nào đó, bên ngoài ranh giới của trí óc, nhưng cô càng với tới nơi đó, nó càng tuột đi nhanh hơn. “Tôi nên biết anh sao?” Giọng cô cảnh giác.

Cái nhìn chăm chăm dò xét đột ngột biến mất - cũng nhanh như khi nó xuất hiện. Kẻ lạ mặt khẽ cười - tiếng cười đượm vẻ buồn bã - và giọng hắn bỗng vút lên giữa đám cây rừng, nghe giống một tiếng chim hơn là tiếng con người. “Tôi là Tamani,” hắn nói, vẫn giơ một bàn tay ra để giúp Laurel đứng lên. “Em có thể gọi tôi là Tam nếu muốn.”

Đột ngột ý thức được việc mình vẫn đang nằm trên mặt đất ẩm ướt, Laurel cảm thấy xấu hổ kinh khủng. Cô nàng phớt lờ bàn tay Tamani và chống người đứng dậy, quên cả giữ những cánh hoa của mình. Thở gấp gáp, cô nàng giật mạnh vạt áo sơ mi xuống, cau mày khi bông hoa bị ép chặt vào làn da.

“Đừng có lo,” gã trai nói. “Tôi sẽ giữ khoảng cách với bông hoa của em mà.” Hấn ngoác miệng cười toe toét và nhướn cặp lông mày đen lên với cô. Laurel cảm thấy như mình đang lạc lối trong một trò đùa nào đó. “Tôi biết bông hoa của ai được phép đi vào và của ai thì không mà.” Hấn hít vào thật sâu. “Ừm. Và thật hoang đường khi em tỏa mùi hương mà những cánh hoa của em lại cấm tôi không được bén mảng tới gần.” Hấn tiếp tục nhướn một bên lông mày lên. “Ít nhất là cho tới lúc này.”

Hấn khẽ chạm vào mặt cô và Laurel không thể nhúc nhích. Hấn phẩy mấy chiếc lá ra khỏi mái tóc cô rồi liếc nhanh từ trên xuống dưới thân hình cô. “Em có vẻ còn nguyên vẹn. Không có cánh hoa nào bị rách hay bị tước mất cả.”

“Anh đang nói gì thế?” Laurel hỏi, cố giấu đi mấy cánh hoa đang thò ra dưới lớp áo.

“Có hơi muộn cho chuyện đó, em không nghĩ thế sao?”

Cô trừng mắt nhìn hấn. “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Tôi sống ở đây.”

“Anh không sống ở đây,” cô nói, lúng túng. “Đây là khu đất của tôi mà!”

“Thật thế à?”

Giờ thì Laurel lại bối rối hơn. “À, đây là đất của bố mẹ tôi.” Cô giữ chặt cái đuôi áo. “Và anh... anh không được chào đón ở đây.” Sao mà đôi mắt hấn trở nên quá mức dữ dội, không còn là màu xanh lá nữa? *Cảm xúc giao tiếp thôi*, Laurel tự nhủ mình một cách kiên quyết, cố gắng không để bị làm cho lóa mắt.

“Tôi không được á?”

Đôi mắt Laurel mở lớn khi hấn tiến một bước tới gần hơn. Khuôn mặt hấn quá tự tin, nụ cười của hấn quá mê hoặc khiến cô không thể bước đi được. Laurel chắc chắn trong đời mình chưa bao giờ gặp một ai như con người này cả, nhưng một cảm giác thân thuộc lại áp đảo, lấn át cô.

“Anh là ai?” Laurel lặp lại.

“Tôi đã nói với em rồi, tôi là Tamani.”

Cô lắc đầu. “Anh thực sự là ai?”

Tamani ép một ngón tay lên môi cô. “Suyt, đến lúc rồi đây. Đi với tôi nào.” Kẽ lạ mặt cầm lấy tay Laurel và cô chẳng buồn giật ra khi hấn dẫn cô đi sâu hơn vào trong rừng. Bàn tay kia dần quên mất việc nó đang làm và buông ra khỏi vạt áo sơ mi. Những cánh hoa từ từ nâng lên cho tới khi chúng xòe rộng phía sau cô, phô bày tất cả vẻ đẹp rực rỡ. Tamani nhìn lại ra sau. “Đó, thấy thoải mái hơn rồi

đúng không?”

Laurel chỉ có thể gật đầu. Tâm trí cô mờ mịt và dù đầu đó trong tiềm thức cô hoài nghi mình không nên bận tâm đến tất cả chuyện này, cô vẫn bước theo tên con trai có nụ cười mê hồn kia.

Tên con trai đưa Laurel tới một vạt rừng nhỏ quang đãng nơi lá cây phía trên rẽ ra để cho một khoảng nắng lọt qua và rơi xuống trắng cỏ nhỏ điểm những đám rêu xanh lổ rổ. Tamani ngồi bệt xuống bãi cỏ ấy và ra hiệu cho Laurel ngồi xuống bên cạnh.

Mê mẩn thích thú, Laurel chỉ ngây ra nhìn. Mái tóc xanh đen của hắn đung đưa những sợi mảnh dài rủ xuống ngang trán, chỉ để lộ đôi mắt xanh thẳm. Hắn vận một chiếc áo sơ mi thun màu trắng trông như được may ở nhà và chiếc quần đùi màu nâu, rộng thùng thình cũng với phong cách tượng tự, được buộc thắt lại dưới đầu gối. Chúng rõ ràng là lỗi mốt, nhưng hắn đã biến chúng thành ra rất hợp thời y như những phần còn lại của hắn. Đôi chân hắn để trần, nhưng dường như những chiếc lá thông sắc nhọn và những cành cây gãy dọc con đường mòn chẳng có vẻ gì là làm phiền hắn được. Hắn có lẽ cao hơn Laurel tới mười lăm phân và di chuyển như một chú mèo duyên dáng - điều cô chưa từng thấy ở các chàng trai khác.

Laurel khoanh chân ngồi xuống và nhìn sang hắn vẻ mong đợi. Cảm giác khát khao lạ lùng được đi theo hắn bắt đầu nhạt dần và sự bối rối đang dần len vào.

“Em khiến chúng tôi khá hoảng sợ đấy, cứ chạy mất tăm đi như thế!” Giọng hắn du dương êm ái - âm sắc không hẳn là người Anh, cũng không hẳn là người Ireland.

“Như gì cơ?” Laurel hỏi, cố gắng làm đầu óc tỉnh táo.

“Hôm trước ở đây, hôm sau đã biến mất. Em đã ở đâu thế? Tôi bắt đầu hoang mang lo lắng rồi đấy!”

“Hoang mang lo lắng ư?” Laurel bối rối đến mức không có ý định phản bác hay đòi hỏi thêm thông tin nào.

“Em có kể cho ai nghe về cái đó chưa?” Hắn hỏi, chỉ qua vai Laurel.

Cô nàng lắc đầu. “Không - mà... có. Tôi đã kể cho bạn tôi, David.”

Mặt Tamani sa sầm lại một cách khó hiểu. “Cậu ta chỉ là một người bạn thôi à?”

Sự bình tĩnh của Laurel dần dần bắt đầu trở lại. “Phải... không... tôi không nghĩ điều đó có liên quan gì đến anh.” Nhưng cô nói câu ấy rất nhỏ.

Những đường thẳng nhỏ xuất hiện nơi khóe mắt Tamani và trong khoảnh khắc Laurel nghĩ mình đã trông thấy một thoáng sợ hãi. Rồi hắn ngả người ra sau và nụ cười dịu dàng trở lại - chắc hẳn cô đã tưởng tượng ra điều vừa thấy. “Có thể là không.” Hắn nghịch vợ vẫn một cọng cỏ. “Nhưng bố mẹ em

không biết chứ?”

Laurel định lắc đầu, nhưng rồi cô chợt thấy chuyện này thật là ngớ ngẩn. “Không... à... có lẽ là có - tôi không nên ở đây.” Cô nói gọn lỏn rồi nhôm dậy. “Đừng có theo tôi.”

“Đợi đã,” Tamania nói, giọng hoang mang.

Laurel gạt một cành cây thấp chắn ngang. “Anh đi đi!”

“Tôi có câu trả lời!” Tamania gọi với theo.

Laurel dừng và nhìn lại sau. Tamani đã nhôm lên, vẻ khẩn nài cô ở lại.

“Tôi có câu trả lời cho tất cả các thắc mắc của em. Về sự nở hoa, và... bất cứ điều gì khác.”

Cô từ từ quay lại, không chắc liệu có nên tin tưởng gã trai này không.

“Tôi sẽ kể cho em nghe bất cứ điều gì em muốn biết,” hắn ta nói, bây giờ giọng đã bình tĩnh hơn.

Laurel tiến hai bước về phía trước và Tamani tức thì bót căng thẳng. “Anh ngồi ở đó,” Laurel nói, chỉ tay về phía bên kia khoảng đất trống. “Còn tôi sẽ ngồi ở đây. Tôi không muốn anh chạm vào tôi lần nữa.”

Tamania thở dài, nhưng vẫn nói: “Công bằng đấy.”

Laurel ngồi yên trên thảm cỏ nhưng vẫn đầy cảnh giác và sẵn sàng bỏ chạy. “Được rồi. Nó là cái gì nào?”

“Một bông hoa.”

“Nó sẽ biến đi chứ?”

“Đến lượt tôi hỏi chứ; em đã đi đâu thế?”

“Thành phố Crescent. Nó sẽ biến mất chứ?” Cô nhắc lại, giọng đanh hơn.

“Đáng buồn là đúng thế.” Hắn thở dài náo nức. “Và còn đáng tiếc nữa.”

“Anh chắc là nó sẽ biến đi chứ?” Sự ngần ngại của Laurel biến mất khi cô tóm được cái tin tức tốt lành hắn vừa cung cấp.

“Tất nhiên rồi. Em sẽ lại nở hoa vào năm tới. Cũng như tất cả các bông hoa khác, chúng không tồn tại mãi mãi đâu.”

“Sao anh biết được điều đó?”

“Lại đến lượt tôi rồi. Thành phố Crescent cách đây bao xa?”

Laurel nhún vai. “Bốn hay năm mươi dặm gì đó.”

“Hướng nào?”

“Không, lượt của tôi. Làm thế nào anh biết được về cái thứ này?”

“Tôi giống em mà. Chúng ta cùng một loài.”

“Vậy hoa của anh đâu?”

Tamani cười lớn. “Tôi không nở hoa!”

“Anh đã nói là anh giống tôi mà. Nếu đúng như thế thì lẽ ra anh cũng phải có một bông hoa chứ!”

Tamani chống một khuỷu tay lên. “Tôi là con trai, trong trường hợp em không nhận ra.”

Laurel cảm thấy hơi thở của mình tăng nhanh. Cô nhận thức *rất rõ* hắn là một tên con trai.

“Hướng nào?” Hắn lặp lại.

“Hướng Bắc. Anh không có bản đồ à?”

Hắn toét miệng cười. “Đây là câu hỏi của em à?”

“Không!” Laurel kêu lên, rồi trừng mắt nhìn Tamani khi hắn cười ngất. Câu hỏi thực sự của cô nóng lòng muốn bật ra khỏi đầu môi, nhưng cô lại sợ câu trả lời. Cuối cùng cô nuốt khan và khẽ hỏi: “Tôi sẽ biến thành một bông hoa sao?”

Một nụ cười khoái trá xuất hiện nơi khóe miệng Tamani, nhưng hắn không cười thành tiếng. “Không,” hắn khẽ đáp.

Laurel thở phào nhẹ nhõm.

“Em vẫn *luôn* là một bông hoa mà.”

“Gì cơ?” Cô hỏi. “Ý anh là sao?”

“Em là một loài thực vật. Em không phải con người, không bao giờ là thế. Việc nở hoa chính là biểu

hiện rõ ràng nhất,” Tamani giải thích, bình tĩnh hơn là Laurel nghĩ hắn ta có quyền như thế.

“Một loài cây ư?” Laurel hỏi, không buồn che giấu sự hoài nghi rõ ràng trong giọng nói.

“Phải. Tất nhiên là không phải như bất kỳ loài thực vật nào. Em thuộc về hình thái tiến hóa cao nhất của sinh vật trên thế giới này.” Hắn cúi người về phía trước, đôi mắt sáng lấp lánh. “Laurel, em là một tiên cây!”

Quai hàm Laurel nghiến chặt lại khi nhận ra mình đã ngu ngốc đến mức nào. Bị cuốn hút vào bởi một khuôn mặt điển trai, bị điều khiển để hắn ta dẫn dắt vào sâu trong rừng, và thậm chí còn cả tin vào những đòi hỏi thái quá của hắn nữa. Cô đứng dậy, đôi mắt lóe lên giận dữ.

“Đợi đã,” Tamani gọi, lao tới tóm lấy cổ tay Laurel. “Đừng đi chứ. Tôi cần biết bố mẹ em sắp làm gì với mảnh đất này.”

Laurel giăng mạnh cổ tay ra. “Tôi muốn anh rời khỏi đây!” Cô rít lên. “Nếu tôi còn nhìn thấy anh lần nữa, tôi sẽ gọi cảnh sát đây!” Cô quay người và bỏ chạy, kéo mạnh phần lưng áo xuống che những cánh hoa.

Hắn ta gọi với theo sau: “Laurel! Tôi cần phải biết, Laurel!”

Cô thúc mình chạy nhanh hơn nữa. Dường như lúc này không có gì quan trọng hơn việc phải tránh xa Tamani, càng xa càng tốt. Con người xa lạ ấy đã khuấy lên quá nhiều cảm xúc rối bời trong cô.

Laurel dừng lại vài phút để cuốn những cánh hoa quanh eo và buộc chúng lại bằng tấm khăn choàng. Cô nhặt cây đàn ghi ta và khoác lên lưng. Khi khoác đàn lên, bàn tay cô lướt ngang qua một tia nắng mặt trời. Cô khựng lại, thò bàn tay ra lần nữa. Cổ tay cô lấp lánh những chấm li ti của một thứ bột bụi đang tỏa sáng lờ mờ. *Tuyệt thật, hắn đã để lại một thứ cặn bẩn nào đó lên người mình. Một trò lừa đảo ngu ngốc!*

Khi tiến lại gần ngôi nhà gỗ nhỏ, Laurel dừng lại, ngực cô trĩu nặng. Cô nhìn lại cổ tay mình lần nữa và điên cuồng chà xát thứ bột lấp lánh đó đi cho tới khi tất cả dấu vết của nó biến mất.

Ngày hôm sau, Laurel cảm thấy như người dờ sống dờ chết. Cô không muốn tin bất cứ điều gì gã trai tên Tamani kia nói. Nhưng cô không thể ngăn mình nghĩ về nó, và không ngừng bồn khoăn lo lắng. Liệu có đúng như vậy không? Rồi cô sẽ nổi giận với chính mình vì đã ngớ ngẩn như thế, và rồi toàn bộ vòng quay đó sẽ bắt đầu lại.

David đuổi kịp cô ở hành lang nhưng Laurel đã tìm cách lẩn vào lớp học trước anh chàng.

Nhưng Laurel chẳng thể tránh mặt cậu trong giờ Sinh học.

Anh chàng vội vã tuyên bố chủ quyền với chỗ ngồi thường lệ bên cạnh Laurel. “Cậu sao thế?” Anh chàng hỏi. “Nó đang xòe rộng ra à?” Cậu thì thầm trước khi cô kịp quay đi.

Laurel lắc đầu và mái tóc rũ quanh khuôn mặt cô giống một bức tường ngăn giữa hai người.

David dịch chiếc ghế của mình lại gần hơn chút nữa trong lúc cả lớp đang ồn ào vào chỗ. “Laurel, cậu phải nói chuyện với mình. Cậu đang khiến chính cậu phát điên lên khi giữ cho mọi sự như thế này đây.”

“Mình không thể...” Giọng cô nghẹn ngào khi những giọt nước mắt dâng lên trong khóe mi. “Bây giờ mình không thể nói được.”

David gật đầu. “Chúng mình sẽ nói chuyện sau giờ học nhé?” Cậu thì thầm khi thầy Porter bắt đầu lên lớp.

Laurel gật đầu, lén lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

David đập nhẹ vào chân Laurel dưới gầm bàn rồi bắt đầu nguệch ngoạc viết vào cuốn vở của mình.

Ngày hôm đó lê thê trôi qua trong khi Laurel cứ loay hoay, hết tự nhiên móc mình vì đã hứa sẽ kể với David, rồi lại tự an ủi rằng cô có thể kể cho một ai đó. Cô không biết làm thế nào để bắt đầu. Làm sao mà ai đó có thể xuất hiện và nói: “Ồ, này, tớ có thể là một sinh vật trong thần thoại đấy!”

“Mình không phải!” Laurel khẽ thì thầm. “Điều đó thật ngu ngốc.”

Nhưng cô không thể thuyết phục bản thân tin được.

Sau giờ học, Laurel và David đi bộ về nhà David. Anh chàng dường như cảm thấy cô chưa thật sẵn sàng, thế nên hai người chỉ bước đi trong im lặng.

Anh chàng đặc biệt lịch thiệp khi giúp cô leo qua hàng rào sau nhà, bàn tay chủ động tránh phần lưng của Laurel. Cậu nâng hai cánh tay cô lên khi cô nhảy xuống từ trên hàng rào, và ngay cả khi cô đã tiếp đất và đứng vững, cậu vẫn không thu tay về.

Laurel cảm thấy một ham muốn mãnh liệt được cuộn mình tựa vào lồng ngực của David và quên đi tất cả những điều vô nghĩa lý này. Nhưng cô biết rằng điều đó là không thể. David nhìn cô đắm đắm không chớp mắt cho tới khi cô thọc hai tay vào túi áo và ép mình phải quay đi.

“Lỗi này,” David nói, dẫn đường khi họ đi ra chỗ cái cây vượn xoắn nọ.

Laurel ngược lên vòm lá rậm rạp phía trên đầu. Giờ đã là tháng Mười và lá cây đang ở trong trạng thái chuyển giao hoàn hảo. Viên lá màu cam và đỏ - với một vài cành khoe sắc vàng nâu, còn ở trung tâm, chúng vẫn đấu tranh duy trì sắc xanh biếc. Nó làm cho khu rừng trở nên đẹp tuyệt vời sự pha trộn của nhiều sắc màu, nhưng nó cũng khiến Laurel hơi buồn khi nhìn thấy màu xanh bị thua trong cuộc chiến chống lại ngày càng nhiều những gam màu chói lọi, rực rỡ.

Và Laurel nghĩ đến bông hoa của chính mình. Nó sẽ từ từ chết đi giống những chiếc lá kia ư? *Nó có đau đớn không?* Lòng cô thất lại vì lo lắng. Cho dù nó có đau đớn, thì nó cũng đáng để biến đi. Nhưng Tamani cũng nói cô sẽ lại mọc một bông hoa khác vào năm sau mà. Có nhiều điều kẻ lạ mặt đó nói cô hy vọng là sự thật. Nhưng phần còn lại thì... cô thậm chí chẳng muốn nghĩ đến nữa.

Bất chấp tất cả, những ý nghĩ của Laurel vẫn cứ vẩn vơ quay lại. Và dù cô ghét phải chấp nhận nó, thì không phải là bởi cái thông tin quá sức kỳ quái kia, mà bởi chính Tamani. Hắn đã khuấy đảo cảm xúc của cô - khai mở những xúc cảm cô chưa từng trải qua. Những ham muốn cháy bỏng với một người mà thậm chí không hề biết họ - trước đây Laurel chưa bao giờ cảm thấy như thế. Chưa từng với bất kỳ ai. Nó thật kích động và háo hức, nhưng cũng hơi rùng rợn. Một phần trong con người cô dường như hoàn toàn mất khả năng kiểm soát. Cô cũng không chắc là mình có thích cảm giác ấy hay không.

Tên con trai đó cũng quá... quá đẹp đẽ - từ đó có chính xác không nhỉ? Nó có vẻ là một từ thích hợp thật. Dù hắn là cái gì đi nữa, cô cũng khó có thể rời mắt khỏi hắn. Đó chính là phần khiến cô băn khoăn liệu hắn có phải là một loại ảo ảnh nào đó không. Một giấc mơ siêu thực.

Cô nhìn trân trân vào cổ tay mình, nơi cô đã kỳ cọ đi cái lớp bột lấp lánh đó. Đó là hiện thực. Cô nàng tìm thấy một vết nhỏ của nó trên chiếc quần jean khi về đến nhà. Hắn ta phải có thực!

Và có một mối nghi ngờ cứ lớn vồn trong đầu Laurel mà cô không thể xua tan nó đi, dường như trước đây cô đã gặp hắn. Gã trai đó hành động như thể hắn biết rõ cô. Sao hắn lại biết cô cơ chứ? *Làm thế nào* hắn biết được cô? Toàn bộ chuyện này khiến đầu óc Laurel lúc nào cũng quay cuồng.

“Vậy, đã xảy ra chuyện gì ngày hôm qua?” Cuối cùng David cũng hỏi khi họ nhìn thấy cái cây lần trước.

Laurel rên rĩ - thật ngu ngốc làm sao khi tất cả chuyện này dường như bắt đầu *sau khi* cô đồng ý nói chuyện với David. “Nó thật ngớ ngẩn David ạ, mình cũng không biết tại sao mình lại quá bồn loạn lên nữa. Có lẽ vì nó khiến cho mình cảm thấy thật ngu xuẩn.”

“Có phải là chuyện... ờ... bông hoa không?”

“Có lẽ đại loại thế. Mình không biết,” Laurel nói. Những lời lẽ cứ tuôn trào ra trong khi cô bắt đầu bước nhanh. “Nếu nó là sự thật, mình không thể tin chuyện đó được. Mình bắt đầu nghĩ chính mình đã dựng lên toàn bộ chuyện này, giống như một giấc mơ mà mình không nhớ là đã ngủ hay đã làm gì đó vậy.”

“Cậu đang không tỉnh táo đấy.”

“Tỉnh táo,” Laurel lặp lại với một cái khịt mũi tỏ ý chê bai. “Khi mình kể cho cậu nghe điều gã đó đã nói thì mình còn kém tỉnh táo hơn nữa cơ.”

“Ai cơ?”

Laurel ngừng bước và tựa người vào một thân cây. “Mình đã gặp một kẻ ở mạn trên khu đất cũ. Một tên con trai, đại loại thế.” *Gần như là một người đàn ông*, nhưng Laurel không nói ra câu đó. “Hắn nói hắn sống ở đây.”

“Trên khu đất *của* nhà cậu à?”

“Đó là điều *mình* đã nói.”

“Thế bố mẹ cậu nói gì?”

Laurel lắc đầu. “Họ không thấy hắn.”

“Cậu gặp hắn một mình à?”

Laurel gật đầu.

“Một tên con trai lạ mặt, và một mình cậu? Thật may là hắn đã không làm tổn hại đến cậu đấy!” David ngừng vài giây rồi khẽ hỏi. “Cậu có bị đau không?”

Nhưng Laurel lắc đầu. “Không phải như thế đâu.” Trong khoảnh khắc, cô nhớ đến cảm giác khi đang ngồi trên trăng cỏ nhỏ đó. “Lúc ấy mình cảm thấy an toàn; mình *đã* được an toàn. Hắn ta... anh ta biết mình. Mình không biết bằng cách nào. Anh ta nhìn thấy bông hoa và chẳng ngạc nhiên gì cả. Anh ta đã bảo với mình đó là hiện tượng nở hoa.”

“Sự nở hoa á?”

“Anh ta cũng nói nó sẽ biến mất trong vòng vài tuần tới. Đó chỉ là một phần trong cuộc nói chuyện thôi, mình đang hy vọng và cầu nguyện cuộc nói chuyện đó là có thật.”

“Hắn là ai thế? Hắn có nói không?”

“Anh ta bảo tên anh ta là Tamani.” Ngay lúc vừa nói ra tên người con trai ấy, Laurel lập tức ước gì mình không làm thế. Cái tên ấy dường như có ma lực và việc nói nó ra thành tiếng khiến Laurel cảm thấy mất kiểm soát, thấy lòng mình dâng lên một sự thôi thúc lạ lùng. Gương mặt hắn xâm chiếm tâm trí cô, ngăn trở tầm nhìn tới bất cứ thứ gì khác. Đôi mắt mãnh liệt của hắn, cái nụ cười nửa miệng ấy, cái cách cô đã bị bao trùm trong cảm giác dễ chịu và thân thiết khi hắn chạm vào tay cô...

“Tamani à?” David lên tiếng, đưa cô quay lại hiện thực. “Cái tên kỳ quái!”

Laurel chỉ gật đầu, tự buộc những ý nghĩ của mình quay về hiện tại.

“Hắn còn nói gì nữa?”

“Anh ta bảo là đồng loại của mình; đó là lý do vì sao anh ta biết về hiện tượng trở hoa.”

“*Đồng loại* của cậu á? Thế có nghĩa là gì?”

Laurel cười, cố phá vỡ sự căng thẳng, nhưng chẳng có tác dụng gì. “Điều đó thật ngớ ngẩn. Anh ta... anh ta nói mình là một bông hoa; một cái cây.”

“Một cái cây?”

“Chính xác. Nó thật ngớ ngẩn.”

David ngưng ngang để suy ngẫm điều này. “Còn gì nữa không?” Anh chàng hỏi.

“Còn gì nữa không à? Thế chưa đủ tồi tệ hay sao? Anh ta nói mình là một cái cây kỳ dị. Mình không phải là cây cối! Mình không phải!” Cô khẳng khái.

David tựa lưng vào thân cây và trượt người ngồi xuống đất, bàn tay để trên đầu gối. “Nó sẽ giải thích được rất nhiều điều đấy, cậu biết mà,” anh chàng ngập ngừng nói.

“Ôi, làm ơn đi David, cậu đừng như vậy.”

“Hắn còn nói điều gì khác nữa không?” David hỏi, lờ đi lời chỉ trích của cô.

Laurel quay người đi và bắt đầu bứt những mẫu vỏ cây nhỏ. “Anh ta chỉ nói vài điều điên rồ khác nữa, tất cả chỉ có thế.”

David đứng lên đi về phía cái cây mà cô đang tấn công và đợi cho tới khi cô ngược lên nhìn cậu. “Nếu nó chỉ là một cuộc nói chuyện điên rồ thì sao cậu lại buồn rầu như thế?”

“Bởi vì... bởi vì nó quá ngu ngốc.”

“Laurel!”

Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt David.

“Hắn đã nói gì?”

“Ngu ngốc lắm. Anh ta nói mình là một... cậu sẽ phì cười mất.”

“Mình sẽ không cười. Hắn đã nói cậu là cái gì?”

Cô nàng thở hắt ra một hơi rõ dài và hai vai rũ xuống phía trước. “Anh ta nói mình là một tiên cây,” Laurel thì thầm.

David lặng im một lúc rồi giơ tay lên, đưa ngón cái ra vạch một đoạn chừng sáu bảy phân. “Một tiên cây à?” Cậu nhắc lại vẻ hồ nghi.

“À, hiển nhiên là mình lớn hơn thế một chút,” Laurel giấu cợt.

David chỉ mỉm cười.

“Gì chứ?” Giọng cô đánh đá hơn, không chủ ý, nhưng cô chẳng xin lỗi.

“Chỉ là, à, nó khá hay ho đấy chứ.”

Tay Laurel chống lên hông. “Một gã trai điên khùng nào đó tuyên bố mình là một sinh vật tưởng tượng hoang đường và điều đó là *hay ho* đối với cậu đấy à?”

Giờ thì David then đỏ mặt, cậu nhún vai. “Nếu mình phải chọn ra một người mà gọi cho mình nghĩ tới một nàng tiên thì đó sẽ là cậu đấy.”

Laurel đã mong David sẽ cười nhạo và bảo với cô chuyện này thật ngớ ngẩn. Nhưng anh chàng lại thuộc dạng tin vào câu chuyện ấy. Và thậm chí dù Laurel có biết là cậu ta đang giả vờ đi nữa, thì nó vẫn khiến cô nàng bực mình. “Chúng ta có thể đi bây giờ chứ?” Cô quay người và bắt đầu đi ngược trở lại con đường mòn.

“Đợi đã.” David chạy theo bắt kịp cô. “Nó không khiến cậu tò mò sao?”

Tâm trạng bức tức của Laurel bùng nổ. “Không, David!” Cô quát. “Không hề. Mình muốn về nhà, đi ngủ và khi thức dậy, mình sẽ thấy tất cả chỉ là một giấc mơ. Bông hoa đó, cái bướu đó, thậm chí cả trường học nữa, chưa bao giờ xảy ra cả! Đó là những điều mình muốn đấy!” Cô nàng quay ngoắt đi mà chẳng để cậu bạn trả lời, và cứ thế chạy nhanh xuống một con đường mòn ngẫu nhiên - theo hướng ngược lại với nhà David. Cô chẳng buồn quan tâm nó dẫn tới đâu nữa. Cô phải đi thật xa.

“Điều gì làm cậu lo sợ hơn, Laurel,” David hét lên phía sau cô, “rằng hấn đúng, hay là hấn sai?”

Laurel chạy cả quãng đường về nhà và đứng thở hổn hển ở lối xe chạy mấy phút trước khi đi lên con đường vòng tới cửa trước nhà cô. Tháng Mười, ngày càng lúc càng ngắn hơn và mặt trời đã bắt đầu lặn. Cô đổ sụp người xuống hiên trước, vòng hai tay ôm quanh đầu gối. Đó là thời khắc kỳ ảo khi những đám mây đỏ tía nhuộm một màu cam phát sáng rực rỡ. Laurel rất thích thời khắc này trong ngày. Ngôi nhà mới của họ có một mặt tiền lớn hướng tây được tro cửa sổ, và cô thường cùng mẹ đứng trước nhà ngắm nhìn những đám mây bùng lên sắc đỏ tía sáng chói, rồi từ từ nhạt dần thành màu hoa tử đinh hương khi ráng cam của mặt trời đang tắt lịm bao trùm khắp không gian.

Tối nay đối với Laurel chẳng còn vẻ đẹp huy hoàng đó.

Laurel nhìn ra khoảng sân có rặng cây sơn thù du thân trắng sắp thành hàng trên lối đi trước nhà. Cô băn khoăn tự hỏi giữa chúng và cô có bao nhiêu điểm chung. Liệu Tamani có đáng tin hơn người bố, người mẹ đang sống sờ sờ và chờ đợi cô bên cửa mỗi ngày?

Cô nhìn xuống đôi bàn chân mình. Chẳng suy nghĩ, cô tuột đôi dép xỏ ngón ra và thực đầu ngón chân vào lớp đất tơi xốp của luống hoa trước nhà. Cô thở gấp gấp để ngăn cơn hốt hoảng trong khi vẩy đất tơi bằng chân và quay lại với đôi giày của mình. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô đi vào sân sau, vùi chân xuống đất màu và nâng hai cánh tay lên trời? Da cô có từ từ cứng chắc lại thành vỏ cây không? Cô sẽ nở thêm nhiều cánh hoa nữa, chúng mọc từ trong dạ dày hay từ trên đỉnh đầu nữa nhỉ?

Đó là một ý nghĩ khủng khiếp.

Nhưng Tamani trông bình thường mà. Nếu anh ta thật sự giống như cô, thì phải chăng cô sẽ không thay đổi? Laurel vẫn không dám tin vào bất cứ điều gì anh ta đã nói.

Cửa trước kêu lách cách, Laurel chiếu tướng đôi chân mình và quay người lại vừa lúc bố cô lộ đầu ra. “Bố nghĩ là mình nghe thấy ai đó,” ông nói và mỉm cười. “Con đang làm gì vậy?”

Laurel ngừng lại, cố nhớ xem điều gì đầu tiên khiến mình đứng lại và ngồi xuống. “Con chỉ đang ngắm hoàng hôn thôi,” cô đáp với một nụ cười gượng gượng.

Ông bố thở dài và tựa vào khung cửa trước. “Nó thật đẹp, phải không?”

Laurel gạt đầu và cố nuốt khan cái cục nghẹn trong họng.

“Vài tuần vừa rồi con rất lặng lẽ, Laurel ạ. Con vẫn ổn đấy chứ?” Ông nhẹ nhàng hỏi.

“Con chỉ hơi căng thẳng vì trường học thôi ạ,” Laurel nói dối. “Nó khó khăn hơn là con nghĩ.” Bố cô ngồi xuống bậc thềm cùng con gái. “Con giải quyết nó được rồi chứ?”

“Vâng, chỉ hơi tốn nhiều công sức quá thôi.”

Bố cô mỉm cười và quàng cánh tay qua vai cô. Laurel cứng người, nhưng bố cô dường như không để ý thấy hoặc do những cánh hoa mỏng được lớp vải dày ngăn cách khỏi bị phát hiện. “Thế thì, chúng ta có rất nhiều đào để tăng năng lượng cho con đấy,” ông nói và cười tươi rói.

“Cảm ơn bố.”

“Vào nhà khi con đã sẵn sàng nhé,” ông nói. “Gần giờ ăn tối rồi đấy.”

“Bố à?”

“Hà?”

“Hồi bé con có... khác biệt so với những đứa trẻ khác không?”

Bố cô dừng lại, nhìn mặt Laurel, rồi lại ngồi xuống cùng cô trên bậc thềm. “Ý con là sao?”

Laurel đắn đo việc cả tin vào bố, nhưng ngay trước khi định nói, cô đã đổi ý. Cô muốn khám phá xem ông biết được điều gì trước đã. “Như là cách con ăn ý. Những đứa trẻ khác mà con biết chẳng bao giờ ăn giống con cả. Mọi người nghĩ điều đó thật kỳ quặc.”

“Có hơi khác biệt thật. Bố chẳng thấy ai ăn nhiều hoa quả và rau hơn con cả. Nhưng bố nghĩ điều đó là lành mạnh. Và con chẳng gặp vấn đề gì cả phải không?”

Laurel lắc đầu. “Con *có bao giờ* phải đi bác sĩ không?”

“Có chứ. Khi bố mẹ đang hoàn thành thủ tục nhận nuôi, một bác sĩ khoa nhi đã ghé qua nhà mình để chắc chắn là con ở trong tình trạng sức khỏe tốt.” Ông ngừng một lát. “Thực ra, đây là một câu chuyện thật buồn cười. Ông ấy kiểm tra cho con xong và mọi thứ trông có vẻ tốt cả.” Bố cô cười to. “Ngoại trừ rằng đầu gối của con chẳng phản ứng gì khi bác sĩ lấy cái búa cao su nhỏ đập vào nó. Ông ấy đã lo lắng, nhưng bố không nghĩ nó thực sự có vấn đề gì. Rồi ông bác sĩ lôi cái ống nghe ra. Đó là khi mọi thứ trở nên kỳ lạ. Ông ấy cứ di chuyển cái ống nghe khắp lưng và ngực của con. Bố đã hỏi có vấn đề gì và ông ấy bảo rằng bố nên đi kiểm mẹ con. Ông ấy muốn nói chuyện với cả bố mẹ. Vì vậy bố đi tìm mẹ, nhưng đến khi chúng ta quay lại thì ông ấy lại đang gói ghém các thứ lại. Ông ấy cười và nói con ở trong tình trạng sức khỏe hoàn hảo.”

“Sau đó thì sao ạ?”

“Đó là điều bố đã hỏi ông bác sĩ. Ông ấy không biết bố đang nói gì. Vậy là chuyện đó càng chẳng cải thiện được chút nào quan điểm của mẹ con về các bác sĩ. Suốt mấy tuần, bà ấy cứ nhieéc móc về việc ông ta là một kẻ gàn dở.”

“Và bố không bao giờ thực sự khám phá ra à?”

Bố cô nhún vai. “Bố không nghĩ có điều gì không ổn với con. Bố nghĩ cái ống nghe của ông ta bị hỏng, hoặc ông ta dùng nó sai cách hay thế nào đấy. Sau đó ông ta nhận ra sai lầm của mình, nhưng không muốn bị coi là kém cỏi nên cố xí xóa nó đi thôi. Các bác sĩ chẳng bao giờ thích thừa nhận là mình sai cả.” Ông nhìn sang Laurel. “Thế sao nào? Con muốn bố mẹ đưa con đến bác sĩ à? Bố mẹ đã xin cho con được miễn giờ học thể chất, nhưng nếu con cảm thấy nó giúp con khỏe hơn thì bây giờ bố mẹ có thể cho con học.”

Laurel lắc đầu. Đó là điều cuối cùng cô nàng mong muốn. “Không ạ. Con thực sự không muốn.”

“Con ổn chứ hả?”

Laurel cười. “Vâng. Con ổn mà.”

“Con chắc chứ?” Bố cô gắng hỏi, đôi mắt dịu dàng nhưng đầy quan tâm.

Cô gật đầu. “Con khỏe mà.”

“Tốt.” Ông đứng lên và xoay nắm cửa. “Ồ, nhân tiện bố muốn thông báo, chúng ta đã có được đề nghị từ ông Barnes vào sáng nay rồi.”

“Tốt rồi,” Laurel nói trong khi nhìn chăm chăm ra đường chân trời đang tối dần. “Con hy vọng ông ta mua nó thật nhanh.” *Con chẳng bao giờ muốn quay lại nữa*, cô nàng thầm nghĩ.

Sáng hôm sau, khi Laurel đang ngồi trên hiên nhà David thì anh chàng bước ra cửa để đến trường. David nhìn chằm chằm xuống cô đến mấy giây, rồi hít một hơi thật sâu và khóa cửa lại.

“Mình xin lỗi,” Laurel nói trước khi David có thể quay lưng đi. “Mình không có lý gì để quát tháo với cậu cả. Cậu đã rất tốt và cố gắng giúp mình, còn mình lại nổi khùng lên với cậu vì sự giúp đỡ đó.”

“Không sao đâu,” David lẩm bẩm rồi nhét chìa khóa vào túi.

“Không, không phải,” Laurel nói, nhào vào bậc thềm bên David. “Mình thật kinh khủng, mình đã to tiếng với cậu. Mình chưa bao giờ la hét cả. Chỉ là mình quá căng thẳng thôi.”

David nhún vai. “Mình đáng bị như thế. Mình cứ ép cậu phải nói. Lẽ ra mình nên bình tĩnh hơn.”

“Nhưng đôi lúc mình cần bị như thế. Mình không muốn đối mặt với những điều khó khăn. Cậu làm điều đó tốt hơn mình.”

“Đó là bởi vì nó không phải chuyện của cá nhân mình. Mình không phải là người có một bông hoa nở trên lưng.”

Laurel dừng bước, túm lấy tay David để kéo cậu quay người lại. Khi cậu quay lại rồi cô vẫn không buông tay ra. Thật ấm áp và dịu dàng khi bàn tay cô chạm vào bàn tay David. “Mình không thể vượt qua được chuyện này nếu không có cậu ở bên. Mình thật sự xin lỗi.”

David lắc đầu rồi từ từ đưa tay kia lên vén mấy sợi tóc xòa trên mặt Laurel. Khi làm thế, ngón tay cái của cậu khẽ mơn man trên má cô. Cô nín lặng, tận hưởng cảm giác bàn tay David trên má. “Cậu không thể mất trí đâu.”

“Ừ, mong là thế.” Đứng quá gần nên hơi ấm từ lồng ngực David phả sang cả người Laurel, cô cảm thấy một sự thôi thúc bất chợt muốn hôn David. Chẳng dừng lại để đắn đo về điều đó, Laurel dồn cả trọng lượng về đầu mũi chân và kiễng lên. Nhưng một chiếc ô tô phóng qua ngay lúc đó và Laurel đã để vượt mất dũng khí ấy. Cô đột ngột quay người bước đi.

David nhanh chân bắt kịp. “Vậy cậu đã muốn nói chuyện về nó phải không?” Cậu hỏi.

“Mình không biết còn có điều gì để nói chuyện nữa,” Laurel đáp.

“Sẽ thế nào nếu hắn ta nói đúng?” David chẳng phải chỉ rõ ai là *hắn* nữa.

Laurel lắc đầu. “Nó chẳng có nghĩa lý gì cả. Công nhận là mình có hơi khác lạ, và bông hoa ở trên lưng này lạ thường một cách nghiêm trọng, nhưng mới thế mà mình đã là một cái cây ư? Làm thế nào mà mình có thể sống được?”

“À, *thực vật* có thể bao gồm rất nhiều loại. Có những loài thực vật có nhiều khả năng hơn là cậu hình dung đấy - và đó mới chỉ là những loài mà các nhà khoa học đã phát hiện ra thôi. Họ nghi ngờ rằng còn hàng triệu chủng loài trong những cánh rừng rậm nhiệt đới mà chưa người nào có thể khám phá được.”

“Chắc chắn rồi, nhưng cậu đã bao giờ thấy một cái cây bước lên khỏi mặt đất và đi lại trên đường chưa?”

“Chưa.” Anh chàng nhún vai. “Nhưng còn có rất nhiều điều mà mình chưa từng thấy bao giờ mà. Điều ấy không có nghĩa là chúng không tồn tại.” Anh chàng đảo mắt. “Mình đang tìm hiểu về nó mỗi ngày đấy.”

“Nó chẳng nghĩa lý gì cả,” cô nàng lặp lại.

“Thực ra, đêm qua mình đã nghĩ về chuyện này rất nhiều. Thực tế có một cách khá dễ dàng để chứng minh hoặc bác bỏ nó.”

“Như thế nào?”

“Các mẫu mô.”

“Gì cơ?”

“Cậu đưa cho mình vài mẫu tế bào lấy từ cơ thể cậu, rồi chúng ta sẽ quan sát chúng dưới kính hiển vi của mình, xem chúng là thực vật hay động vật. Như thế chúng ta mới kết luận được.”

Laurel nhăn mũi. “Làm sao để mình cho cậu mẫu mô được?”

“Chúng mình có thể lấy các tế bào biểu mô từ bên trong má cậu giống như họ làm trên CSI ấy.”

Laurel cười phá lên. “CSI á? Giờ cậu định *điều tra* mình hả?”

“Nếu cậu không muốn thế thì thôi. Nhưng mình nghĩ ít nhất cậu nên kiểm chứng điều mà gã trai này... tên hắn là gì nhỉ?”

“Tamani.” Một cơn rừng mình khẽ lướt dọc xương sống cô.

“Phải rồi. Cậu nên kiểm tra những điều Tamani đã nói và khám phá xem liệu có tí sự thật nào trong đó không.”

“Nếu nó *là* sự thật thì sao?” Laurel dừng bước.

David ngoái lại nhìn Laurel, gương mặt cô hần lên nỗi lo sợ. “Thế thì cậu sẽ được biết.”

“Nhưng điều đó có nghĩa là cả cuộc đời mình rồi đây sẽ là một sự dối trá khủng khiếp. Mình sẽ đi đâu? Mình sẽ làm gì?”

“Cậu sẽ chẳng phải đi đâu cả. Mọi thứ có thể vẫn y như thế.”

“Không, không thể! Người ta sẽ phát hiện ra và người ta sẽ muốn... mình không biết nữa, làm gì đó với mình chẳng hạn.”

“Không có ai phát hiện ra cả. Cậu không nói; mình không nói. Cậu có bí mật đáng kinh ngạc khiến cậu ở vào một vị trí khác so với mọi người. Cậu giống như... một điều gì đó phi thường, nhưng sẽ không có ai nghi ngờ gì về cậu cả.”

Laurel đá xuống con đường rải nhựa. “Cậu nói như thể nó lý thú và quyến rũ lắm ấy.”

“Có lẽ đúng thế đấy.”

Laurel ngần ngại và David bước tới gần cô hơn một chút. “Đó là quyền của cậu,” anh chàng khẽ nói, “nhưng dù cậu quyết định thế nào, mình cũng sẽ giúp cậu.” David đặt một bàn tay ấm áp, dịu dàng lên sau gáy Laurel khiến hơi thở của cô như bị hãm lại trong lồng ngực. “Bất cứ điều gì cậu cần, mình sẽ là điều đó. Nếu cậu cần một kẻ đam mê khoa học để cho cậu những câu trả lời từ sách vở, mình sẽ là kẻ đó. Nếu cậu chỉ muốn một người bạn ngồi bên trong giờ Sinh học và giúp cậu thấy thoải mái hơn mỗi khi buồn, mình vẫn sẽ là người đó.” Ngón cái của David chậm chậm vuốt ve qua vành tai cô và lần xuống má. “Và nếu cậu cần ai đó để che chở và bảo vệ khỏi bất kỳ kẻ nào trên thế gian này muốn làm cậu tổn thương, thì mình nhất định sẽ là chàng trai của cậu.” Đôi mắt xanh nhạt của David soi thẳng vào mắt cô và trong khoảnh khắc Laurel như nghẹt thở. “Nhưng tất cả là tùy thuộc vào cậu, Laurel ạ,” chàng thì thầm.

Thật cuốn hút làm sao! Mọi thứ hiện diện ở David đều thật dịu dàng và dễ chịu. Nhưng Laurel biết điều đó sẽ không công bằng. Cô thích chàng trai này - thích rất nhiều - nhưng cô không chắc liệu những cảm xúc trong cô lúc này là đam mê hay đơn giản chỉ là cần chỗ dựa. Và cho tới khi biết chắc chắn, cô không thể trao gửi bất cứ điều gì. “David, mình nghĩ cậu đúng - mình nên tìm kiếm câu trả lời. Nhưng ngay lúc này, tất cả những gì mình cần, tất cả những gì mình có thể đối đãi, là một người bạn.”

Nụ cười của David có hơi miễn cưỡng, nhưng anh chàng dịu dàng ôm xiết lấy vai cô và nói: “Thế thì cậu sẽ có điều đó.” Cậu quay người lại và bắt đầu bước đi, nhưng giữ khoảng cách đủ gần để vai cậu chạm nhẹ vào vai cô.

Cô thích điều đó.

“Đây rõ ràng là các tế bào thực vật, Laurel ạ.” David vừa nói vừa nheo mắt nhìn vào kính hiển vi.

“Cậu chắc chứ?” Laurel hỏi, giành lấy lượt quan sát các tế bào mà cô đã thăm bằng gạc từ trong miệng phía bên má. Cô nhanh chóng nhận ra những tế bào hình vuông có vách ngăn dày, tạo thành những chấm sang sáng.

“Tới chín mươi chín phần trăm chắc chắn,” David vừa nói vừa vươn vai. “Mình nghĩ cái này là điều Tamani đề cập đấy.”

Laurel thở dài và đảo mắt. “Cậu không ở đó; anh ta thực sự kỳ quái lắm.” *Phải rồi, cứ nói đi nói lại với mày điều đó; rồi mày chắc sẽ tin thôi.* Cô nàng cố xua những lời thì thầm trong đầu ấy đi.

“Tất cả điều ấy càng cho thấy gã đó có liên quan tới cậu.”

Laurel nhú mày và đá vào cái ghế của David khi anh chàng cười khúc khích. “Mình bực mình lắm rồi đấy,” cô trợn mắt.

“Dù vậy,” David nói, “có vẻ là hắn ta đúng đấy. Ít nhất là cho đến lúc này.”

Laurel lắc đầu. “Phải còn điều gì khác nữa.”

David im lặng một lát. “Còn một thứ, nhưng... không... nó ngớ ngẩn lắm.”

“Gì thế?”

David dò xét cô đến cả phút. “Mình... có lẽ mình sẽ quan sát một mẫu máu.”

“Ôi.” Tim Laurel trùng cả xuống.

“Sao thế Laurel?”

“Cậu làm cách nào để lấy máu?”

David nhún vai. “Một vết chích ở ngón tay có lẽ là dễ dàng nhất.”

Laurel lắc đầu. “Mình không thể châm kim đâu. Mình sợ lắm.”

“Thật thế à?”

Laurel gật đầu, mặt mày nhăn nhó. “Mình chưa bị chích bằng kim bao giờ.”

“Chưa bao giờ á?”

Laurel lắc đầu. “Không bác sĩ. Nhớ chứ?”

“Thế mấy vụ khám sức khỏe thì sao?”

“Mình chẳng khám lần nào cả. Mẹ mình đã điền vào một mẫu đơn đặc biệt để cho mình vào trường học.”

“Không có vết khâu nữa ư?”

“Ôi, khiếp!” Cô nàng kêu lên, che lấy miệng. “Mình thậm chí còn không muốn nghĩ tới cái đó.”

“Được rồi, thế thì quên nó đi.”

Hai đứa ngồi im lặng một lúc.

“Tớ sẽ không phải nhìn chứ?” Laurel hỏi.

“Mình hứa. Và nó thực sự không đau đâu.”

Laurel nhenh thở, nhưng điều này có vẻ quan trọng. “Được rồi. Mình sẽ cố.”

“Mẹ mình bị tiểu đường, vì thế bà có một bộ đồ nghề ở trong phòng để thử máu. Đó có lẽ là cách dễ dàng nhất. Mình sẽ trở lại ngay.”

Laurel thở hắt ra trong khi David ra khỏi phòng. Anh chàng trở lại với hai bàn tay không.

“Nó đâu rồi?” Cô hỏi.

“Mình sẽ không nói cho cậu đâu. Mình thậm chí còn không định cho cậu thấy nó cơ. Xoay qua nào, mình có ý này.” Anh chàng ngồi lên giường trước mặt Laurel. “Được rồi, hãy ngồi phía sau mình và vòng tay qua eo mình này. Cậu có thể gục đầu vào lưng mình và ôm chặt mình nếu thấy sợ.”

Laurel xoay người ngồi ra sau David. Cô áp mặt vào lưng cậu và ôm eo cậu chặt hết sức.

“Mình cần một bàn tay,” David nói, giọng hơi căng thẳng.

Laurel cố nói lỏng vòng ôm và thả một bàn tay ra. David khẽ xoa lên lòng bàn tay Laurel khi cô lại bắt đầu ôm xiết lấy cậu. “Sẵn sàng chưa?” Cậu hỏi.

“Làm nhanh đi,” cô nói, giọng không ra hơi.

David lại xoa tay cô lâu hơn, thế rồi Laurel bỗng kêu thét lên khi đầu ngón tay bất thành linh nhói lên như điện giật. “Được rồi, kết thúc rồi,” David điềm tĩnh bảo.

“Cậu đã lấy nó ra rồi à?” Laurel hỏi mà không ngẩng đầu lên.

“Rồi,” David đáp, giọng đều đều kỳ lạ. “Laurel, cậu cần xem cái này.”

Sự tò mò giúp Laurel xua bớt nỗi sợ hãi khi cô ló đầu qua vai David. “Gì cơ?”

David đang nhẹ nhàng ép lên đầu ngón tay giữa của cô. Một giọt dung dịch trong trong rỉ ra.

“Cái gì thế?” Laurel hỏi.

“Mình thì quan tâm hơn tới việc nó không phải thứ mình vẫn tưởng,” David đáp. “Nó không có màu đỏ.”

Laurel chỉ ngậy ra nhìn.

“Ừm, mình có thể...?” David ra hiệu về phía cái hộp đựng bản kính.

“Tất nhiên,” Laurel lặng người nói.

David lấy một tấm bản kính mỏng và chấm nhẹ ngón tay Laurel lên nó. “Mình có thể lấy thêm một cặp nữa chứ?”

Laurel chỉ gật đầu.

Sau ba tấm bản kính, David lấy khăn giấy băng ngón tay Laurel lại và Laurel giấu hai tay vào lòng.

David ngồi bên cạnh cô, đùi cậu khẽ chạm vào đùi cô. “Laurel, đây không phải là thứ vẫn thường xuất hiện khi cậu bị thương à?”

“Mình không bị thương từ lâu lắm rồi.”

“Chắc chắn ít nhất phải có một vết trầy ở đâu đó chứ, đúng không?”

“Mình chắc là có, nhưng...” Giọng cô nàng kéo dài rồi bỏ lửng khi cô nhận ra mình không thể xác định một trường hợp riêng rẽ nào. “Mình không biết nữa,” Laurel thì thầm. “Mình không thể nhớ được.”

David luồn những ngón tay qua tóc. “Laurel, trong đời cậu *đã bao giờ* bị chảy máu... ở bất cứ đâu chưa?”

Laurel thấy ghét mọi điều mà David đang ám chỉ bóng gió, nhưng cô không thể chối bỏ sự thật. “Mình không biết. Mình thật sự không thể nhớ *có bao giờ* bị chảy máu không nữa.”

David trở lại chỗ kính hiển vi, đặt một tấm bản kính mới xuống dưới tiêu kính được chiếu sáng rồi nghiên cứu nó một lúc lâu. Cậu xoay nhanh các tấm bản kính và lại quan sát. Rồi cậu lôi vài bản kính có màu đỏ từ trong một chiếc hộp khác ra và lần lượt quan sát chúng.

Trong suốt thời gian đó, Laurel không hề nhúc nhích.

David quay sang cô. “Laurel,” anh chàng lên tiếng, “sẽ thế nào nếu cậu không có máu? Sẽ thế nào nếu thứ chất lỏng trong veo này là tất cả những gì vẫn chảy trong các huyết mạch của cậu?”

Laurel lắc đầu. “Điều đó là không thể. Mọi người đều có máu, David ạ.”

“Biểu mô của *mọi người* là tế bào động vật đều thế, Laurel; nhưng biểu mô của cậu không như thế,” David đáp. “Cậu từng nói bố mẹ cậu không tin vào các bác sĩ - cậu đã bao giờ đến gặp một bác sĩ nào chưa?”

“Khi mình còn nhỏ, có một bác sĩ đã khám cho mình. Bố có kể với mình về chuyện đó tối hôm trước.” Hai mắt cô mở to hơn. “Ôi trời ơi! Ông ấy đã biết, ông ấy chắc hẳn đã biết!”

“Tại sao ông ấy không nói với bố mẹ cậu?”

“Mình không biết.” Cô lắc đầu.

David im lặng, trán nhăn lại. Anh chàng ngập ngừng. “Cậu có ngại không nếu mình thử vài thứ?”

“Cậu không phanh mình ra để quan sát nội tạng là được.”

David bật cười.

Laurel không cười.

“Mình có thể bắt mạch của cậu không?”

Một làn sóng nhẹ nhõm tràn qua làm Laurel tiêu tan mất cả sự cảnh giác lúc trước. Cô bật cười, và không thể ngừng được. David lặng lẽ nhìn cô trong khi cô cười nghiêng ngả và cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. “Xin lỗi cậu,” Laurel nói, thở hắt ra khi cố kiềm ném một trận cười rúc rích khác. “Chỉ là... chuyện này quá tốt so với việc mổ phanh mình ra.”

David gượng cười và chớp mắt. “Hãy đưa tay cho mình nào,” anh chàng nói.

Cô đưa cánh tay ra và David đặt hai ngón lên cổ tay Laurel. “Da cậu mát thật đấy,” cậu nói. “Sao

trước đây mình không nhận ra điều đó nhỉ?” Rồi David im lặng, tập trung. Sau một lúc cậu từ chiếc ghế chuyển ra ngồi cạnh Laurel trên giường. “Để mình thử bắt mạch trên cổ cậu nhé.”

David đưa một tay giữ lấy gáy Laurel, rồi đặt mấy ngón tay một cách dứt khoát vào cổ cô. Cô có thể cảm nhận được hơi thở David phả vào má mình, và dù David đã cố ý tránh nhìn vào mặt cô, Laurel vẫn không thể nhìn ra chỗ nào khác cả. Cô thấy được nhiều thứ mà trước đây cô chưa bao giờ để ý. Một chỗ da bị cháy nắng chạy dọc đường chân tóc, một vết sẹo gần như được giấu kín dưới đôi lông mày, và đường cong tuyệt mỹ của hai hàng mi chàng trai. Cô lơ đãng cảm thấy mấy ngón tay David ấn mạnh hơn một chút. Lúc hơi thở của Laurel đứt quãng cậu rút tay lại. “Có đau không?”

Cô lắc đầu và cố gắng không để ý đến việc cậu ở gần đến mức nào.

Vài giây sau, David rút hai tay lại. Laurel không thích cái nhìn trong đôi mắt cậu lúc ấy - vẻ bồn chồn lo lắng hiện rõ lên giữa đôi lông mày. “Gì thế hả?” Cô hỏi.

Nhưng David chỉ lắc đầu. “Mình phải chắc chắn đã. Mình sẽ không làm cậu sợ đâu. Mình có thể... có thể nghe nhịp tim cậu không?”

“Kiểu như bằng ông nghe á?”

“Mình không có ông nghe. Nhưng nếu mình...,” anh chàng ngập ngừng. “Nếu mình ghé tai gần tim cậu, mình có thể nghe được tiếng nó to và rõ.”

Laurel ngồi thẳng lên chút nữa. “Được thôi,” cô nàng khẽ đáp.

David đặt một bàn tay lên eo cô và từ từ hạ đầu xuống thấp. Laurel cố gắng thở đều đặn, nhưng cô nàng chắc rằng tim mình hẳn là đang đập dồn. Má David nóng ẩm trên da cô, và đang ép vào đường viền cổ áo sơ mi của cô.

Sau một lúc anh chàng ngẩng mặt lên.

“Vậy...”

“Suyt,” David kêu, quay đầu và áp má kia lên phía bên kia lồng ngực cô. Cậu ngẩng đầu lên ngay. “Chẳng có gì cả,” cậu khẽ khàng. “Ở cổ tay lẫn cổ cậu đều không có. Và mình cũng không thể nghe thấy bất kỳ tiếng gì trong lồng ngực cậu cả. Nó... trống rỗng.”

“Thế nghĩa là gì, David?”

“Cậu không có nhịp tim, Laurel ạ. Thậm chí có khi cậu còn không có tim nữa.”

Toàn thân Laurel run rẩy. Cô cảm thấy hai cánh tay ấm áp và mạnh mẽ của David đang vòng quanh người mình, và dường như cô không còn nghĩ được bất cứ thứ gì khác nữa. Chàng trai này là ranh giới cuộc sống của cô, và cô hoàn toàn không dám chắc liệu mình có thể sống sót qua những giây tiếp theo đó không nếu cậu ấy buông cô ra. “Mình sẽ phải làm gì đây hả David?”

“Cậu không cần làm gì cả.”

“Đúng rồi,” cô nói bằng một giọng chán chường, “mình chỉ cần đợi cho phần thân thể còn lại nhận ra là nó đã chết rồi thôi.”

David kéo Laurel lại gần và vuốt ve mái tóc cô. Cô bám chặt chiếc áo sơ mi của cậu khi những giọt nước mắt dâng lên khóe mi và cố gắng đấu tranh để níu lấy từng nhịp thở.

“Không,” David thì thầm sát bên tai cô. “Cậu sẽ không chết đâu.” Má cậu cọ vào má cô, bộ râu mới mọc lởm chởm chạm vào má cô thô ráp. Chóp mũi cậu lướt dọc theo khuôn mặt cô và những giọt nước mắt của Laurel ngừng chảy khi cô tập trung vào cảm nhận khuôn mặt cậu. Cậu thật ấm áp so với làn da luôn mát lạnh của cô. Đôi môi David chạm lên trán Laurel, cô cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng mình. Vàng trán cậu tựa vào trán cô và mi mắt Laurel bừng mở; những ý nghĩ của cô lạc lối trong đại dương xanh thẳm nơi đôi mắt cậu. David dịu dàng đặt môi lên môi cô, và một cơn sóng nóng ấm không giống với bất kỳ điều gì Laurel từng cảm nhận được trải rộng từ bờ môi ra khắp gương mặt cô.

Laurel không nhúc nhích, David lại hôn cô lần nữa, lần này tự tin hơn. Trong khoảnh khắc David đã trở thành một phần của cơn bão cuồng nhiệt trong cô và đôi cánh tay cô quấn lên cổ cậu, kéo cậu lại gần hơn nữa, xiết chặt hơn nữa, cố gắng níu hơi ấm tuyệt vời ấy vào bên trong mình. Có thể đã nhiều giây, nhiều phút, nhiều giờ trôi qua - thời gian là vô nghĩa khi cơ thể ấm áp của cậu áp sát vào người cô và sức nóng ấy bao trùm lấy cô từng chút một.

Khi David kéo người ra, gần như thô bạo và thở hổn hển, hiện thực lại xâm chiếm tâm trí Laurel. *Mình đã làm gì thế này?*

“Mình xin lỗi,” David thì thầm. “Mình không định...”

“Yên nào,” Laurel ép ngón tay lên môi cậu. “Không sao mà.” Cô không buông David ra, và khi thấy cô không phản đối, David lại ngập ngừng cúi xuống lần nữa.

Nhưng đúng đến giây cuối Laurel lại lắc đầu và ngăn anh chàng lại bằng một bàn tay đặt lên vòm ngực cậu. Cô hít vào một hơi thở sâu rồi nói: “Mình không biết liệu những gì mình cảm thấy có phải là thật không, hay chỉ là mình đang hoang mang và...” Cô ngừng lời. “Mình không thể làm chuyện này được

David ạ. Không phải với mọi điều đang xảy ra thế này.”

David từ từ lùi lại và im lặng một lúc. “Vậy thì mình sẽ đợi,” anh chàng nói, khó mà nghe thấy rõ.

Laurel chậm rãi nhặt cái ba lô lên. “Mình nên đi khỏi đây,” cô nói chẳng vì mục đích nào.

Ánh mắt David dõi theo khi cô rời khỏi căn phòng.

Cô ngừng bước để nhìn lại một lần nữa trước khi bước qua cửa và kéo cánh cửa đóng lại sau lưng.

Giờ Sinh học, Laurel chọn chỗ ngồi thường lệ nhưng không lấy sách vở ra. Cô ngồi thật thẳng và căng tai ra ngóng tiếng bước chân quen thuộc của David. Dù vậy, cô vẫn giật mình khi anh chàng ném phịch cái ba lô lên chiếc bàn bên cạnh. Laurel bắt mình phải ngẩng lên nhìn, nhưng thay vì gương mặt căng thẳng và đề phòng mà cô tưởng, cô lại bắt gặp một nụ cười tươi roi rói với vẻ ửng hồng trên hai má đầy hào hứng, sôi nổi. “Mình đã đọc vài thứ đêm qua,” anh chàng nói thay lời chào, “và mình có vài giả thuyết.”

Giả thuyết ư? Cô không dám chắc là mình có muốn biết hay không. Có điều gì đó hiện lên trên gương mặt anh chàng này làm cho Laurel thấy khá chắc chắn là cô không muốn biết.

Anh chàng giở một cuốn sách ra và đẩy nó đến trước mặt cô.

“Một cây bẫy ruồi à? Cậu thật là biết cách nói chuyện dịu dàng với một cô gái đấy.” Cô cố gắng đẩy cuốn sách trở lại chỗ cậu bạn, nhưng cậu đã đặt cả hai tay lên và giữ nguyên nó ở đó.

“Hãy lắng nghe chỉ một giây thôi. Mình không định nói cậu là một cái cây bẫy ruồi đâu. Nhưng đọc một chút về tập tính kiếm ăn của nó đi.”

“Nó ăn thịt, David ạ.”

“Về căn bản thì đúng thế, nhưng đọc lý do tại sao đi.” Mấy ngón tay David lướt trên các đoạn cậu đã đánh dấu bằng bút nhớ màu xanh lá mạ. “Cây bẫy ruồi sinh trưởng tốt nhất ở đất cằn - thường là đất có rất ít ni-tơ. Chúng ăn ruồi bởi cơ thể ruồi có rất nhiều ni-tơ nhưng không có chất béo hay cholesterol. Đây không phải là vấn đề ăn thịt, mà là về các loại dưỡng chất chúng cần.” David lật sang trang sau. “Nhìn này, ở đây nói về cách nuôi cây bẫy ruồi trong nhà. Có rất nhiều người cho nó ăn các mẫu bánh hamburger và bít tết, vì, như cậu nói đó, họ chỉ

nghĩ: ‘Này, nó ăn thịt’. Nhưng làm thế là cậu giết chết cây bẫy ruồi đấy, bởi hamburger có quá nhiều chất béo và cholesterol, mà loài cây ấy thì lại không thể tiêu hóa được thứ đó.”

Laurel chỉ nhìn chăm chăm kinh hãi bức ảnh chụp cái cây góm gốc đó và tự hỏi làm sao mà trên thế

gian này David có thể nghĩ cô giống với nó được. “Mình sẽ không nghe tiếp đâu,” cô nàng thẳng thừng.

“Chất dinh dưỡng, Laurel ạ. Cậu không uống sữa, đúng không?”

“Không.”

“Tại sao không?”

“Nó làm mình phát ốm.”

“Mình cá nó khiến cậu phát ốm vì có chất béo và cholesterol trong đó. Cậu *thường* uống gì?”

“Nước, soda.” Cô ngừng lại, suy nghĩ. “Nước ngọt trong món đào đóng lon của mẹ mình. Mình thường uống thứ ấy.”

“Nước và đường. Cậu có bao giờ cho đường vào lọ cắm hoa để giữ cho chúng tươi lâu chưa? Những bông hoa thích đường; chúng hút lấy nó ngay lập tức.”

Sự giải thích của David đã mở ra quá nhiều ý nghĩa. Đầu Laurel bắt đầu quay cuồng. “Vậy tại sao mình không ăn ruồi nhỉ?” Laurel hỏi về mĩa mai khi đưa tay day day vào hai bên thái dương.

“Chúng quá nhỏ để làm thức ăn cho cậu, mình hình dung thế. Nhưng hãy nghĩ về những thứ cậu ăn đi. Hoa quả tươi và rau xanh. Cây cối sinh trưởng trong đất và hút lên tất cả những dưỡng chất thông qua bộ rễ. Cậu ăn hoa quả, rau xanh và cũng có được các dưỡng chất ấy giống như nếu cậu có rễ và có thể tự kiếm chất dinh dưỡng vậy.”

Laurel im lặng đến mấy giây trong khi thầy James bắt đầu điểm danh. “Vậy cậu vẫn nghĩ mình là một cái cây à?” Laurel thì thầm hỏi.

“Một cái cây đã tiến hóa đáng kinh ngạc tới đẳng cấp tối thượng,” David đáp. “Nhưng mà đúng thế, một cái cây!”

“Thật điên rồ.”

“Mình không biết,” David nói miệng cười toe toét. “Mình lại nghĩ nó thật tuyệt vời.”

“Cậu vốn là kẻ đam mê khoa học mà. Còn mình là một cô gái chỉ muốn đi qua lớp học thể dục mà không bị nhìn ngó chăm chăm thôi.”

“Chẳng sao cả,” David vẫn khẳng khái. “Mình sẽ nghĩ là nó thật tuyệt vời cả hai chúng mình.”

Laurel xì một tiếng khiến thầy James chú ý.

“Laurel, David? Hai em có vui lòng chia sẻ trò vui của hai em cho cả lớp không?” Thầy hỏi, một tay chống lên cái hông gầy nhom của mình.

“Không ạ, thưa thầy.” David nói. “Nhưng cảm ơn vì thầy đã đề nghị.” Mấy đứa xung quanh cười phá lên, nhưng thầy James trông chẳng hài lòng chút nào. Sau khi những tiếng cười lắng xuống, thầy thở dài và quay lên với tấm bảng trắng. Laurel ngả người ra sau và cười ngất. *David: một. Thầy giáo, người muốn được bảnh như David ư? Zero!*

Thứ Bảy, Laurel lại đến nhà David để “học”. David cho cô xem một bài báo tìm thấy trên mạng về cách cây cối hấp thụ khí cac-bon thông qua lá. “Thế còn cậu thì sao?” Anh chàng hỏi. Laurel đang ngồi trên giường, các cánh hoa được thả tung ra và quay về phía ô cửa sổ hướng tây nơi chúng có thể hứng ánh nắng mặt trời. Đó chỉ là một trong nhiều lợi thế của việc “học bài” nơi căn nhà vắng vẻ của David. Cậu đã vô cùng nỗ lực để không nhìn chăm chăm vào cô - dù Laurel không chắc liệu cậu có đang liếc trộm những cánh hoa hay là dán mắt vào phần eo để trần của mình.

Cô nàng cũng chẳng bận tâm nữa.

“À, mình không có lá - ngoại trừ mấy cái lá bé xíu dưới những cánh hoa này. Mình *chưa có*,” cô nói thêm một cách khó hiểu.

“Về căn bản thì không, nhưng mình nghĩ có thể tính đến da của cậu.”

“Sao lại thế? Đạo này trông nó hơi xanh xao à?” Laurel hỏi, rồi lại nín bật. Cái ý nghĩ biến thành màu xanh lá khiến cô nàng nghĩ tới Tamani và mái tóc màu xanh của anh ta. Cô không muốn nghĩ về người con trai đó. Thật quá xáo động. Và có vẻ không công bằng khi nghĩ đến anh ta trong khi cô đang ở cùng David. Như thế là phản bội theo một cách lạ lùng nào đó. Cô để dành những ý nghĩ đó vào buổi đêm, chỉ khi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

“Không phải tất cả lá cây đều có màu xanh,” David vẫn liên lấu nói mà chẳng chú ý. “Hầu hết cây cối, lá có bề mặt tiếp xúc lớn nhất, còn với cậu đó sẽ là làn da. Bởi vậy có lẽ cậu hấp thụ khí cac-bon qua da.” Anh chàng đỏ mặt. “Cậu thích mặc áo hở vai thậm chí cả khi trời lạnh.”

Laurel khuấy lon Spite bằng cái ống hút. “Thế thì tại sao tớ lại thở? Tớ *có* hô hấp, cậu biết mà!” Cô nói vẻ châm trích.

“Nhưng cậu có *buộc* phải thế không?”

“Ý cậu là gì khi nói mình phải làm thế? Dĩ nhiên là mình phải thở rồi!”

“Mình không nghĩ là cậu phải hô hấp. Dù sao thì cũng không phải theo cái cách mà mình hay mọi người khác thường làm. Hay ít nhất cũng không thường xuyên. Cậu có thể nín thở trong bao lâu?”

Laurel nhún vai. “Đủ lâu.”

“Thôi nào, cậu vẫn bơi mà - cậu phải biết chứ. Ước lượng sơ sơ thôi!” David nhấn mạnh khi cô nàng lắc đầu.

“Mình chỉ ước lượng được khi đã xuống dưới nước thôi. Mà rút cuộc mình đâu có ở dưới đó nhiều đâu. Mình chỉ hay làm ướt tóc thôi, bởi vậy mình không biết.”

David cười ngoác miệng và chỉ vào cái đồng hồ đeo tay. “Chúng mình thử tìm hiểu xem nhĩ?”

Laurel chiếu tướng anh chàng đến mấy giây rồi đẩy lon soda ra và thúc vào ngực David, miệng cười toe toét. “Mình mệt mỏi vì bị thí nghiệm rồi. Chúng ta hãy xem *cậu* có thể nín thở được bao lâu đi.”

“Rất công bằng, nhưng kè đó là đến cậu.”

“Đồng ý.”

David hít vào mấy hơi thật sâu và khi Laurel nói bắt đầu, anh chàng đã hít vào một phổi đầy không khí và ngã người ra sau trên ghế. Anh chàng nín thở được năm mươi hai giây mặt đỏ tía tai trước khi không khí cạn kiệt và đến lượt Laurel.

“Không cười,” cô nàng cảnh cáo. “Cậu có thể sẽ thổi bay mình đi đấy.”

“Mình cực kỳ nghi ngờ đấy!” Anh chàng nở nụ cười tự mãn cùng cái vẻ tự tin thường có khi chàng ta biết chắc là mình đúng.

Laurel hít vào một hơi thật sâu và ngã người ra sau trên mấy chiếc gối của David. Anh chàng nhìn chăm chú vào cái đồng hồ bấm giờ kêu bíp bíp mấy tiếng khe khẽ.

Nhiều giây trôi qua, nụ cười đắc ý của anh chàng làm Laurel nhụt nhuệ khí, cô bèn quay ra phía cửa sổ. Cô ngắm một chú chim sẻ cánh bay trên nền trời xanh nhạt cho tới khi nó mất hút khỏi tầm mắt phía trên một ngọn đồi.

Chẳng còn gì khác thú vị để nhìn, cô bắt đầu chú ý đến lồng ngực mình. Nó bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô đợi thêm một lúc nữa rồi quyết định là mình không thích cảm giác này và thả hơi ra. “Đấy. Phán quyết của cậu là gì hả?”

David nhìn vào đồng hồ. “Cậu đã nín hơi lâu nhất có thể đấy chứ?”

“Lâu nhất theo như mình muốn.”

“Cái đó không giống thế. Cậu có thể tiếp tục lâu hơn hả?”

“Có lẽ, nhưng càng lúc càng không thoải mái.”

“Bao lâu nữa?”

“Mình không biết,” cô đáp, hơi bối rối. “Mình kéo dài được bao lâu thế?”

“Ba phút hai mươi tám giây.”

Mất một lúc để những con số đó lắng xuống. Cô ngồi dậy. “Cậu đã để mình thắng hả?”

“Không. Cậu chỉ chứng minh cho giả thuyết của mình thôi.”

Laurel nhìn cánh tay mình. “Một cái lá ư? Thật không?”

David cầm lấy cánh tay cô và đặt tay mình bên cạnh. “Hãy kiểm tra xem - nếu cậu nhìn gần, cánh tay chúng mình không giống nhau cho lắm. Thấy không?” Anh chàng nói, chỉ vào những mạch máu chạy dọc cánh tay mình. “Cứ cho là các tĩnh mạch vẫn thường nổi lên nhiều hơn ở bọn con trai, nhưng với làn da sáng của cậu, cậu ít nhất vẫn có thể nhìn thấy những đường sọc màu xanh nhạt chứ. Nhưng cậu chẳng có cái nào cả!”

Laurel xem xét cánh tay mình rồi hỏi: “Cậu nhận ra điều đó khi nào?”

Anh chàng nhún vai về tội lỗi. “Khi mình kiểm tra mạch của cậu, nhưng cậu quá kích động nên mình đã quyết định sẽ đợi một thời gian. Hơn nữa, mình muốn làm vài tra cứu trước.”

“Cảm ơn cậu...” Cô nàng im lặng một lúc lâu khi những ý nghĩ ào qua đầu. Nhưng một lần nữa, chúng lại dẫn đến một kết luận cũ. “Mình thật sự là một cái cây, phải không?”

David ngược lên nhìn cô, rồi trang trọng gật đầu. “Mình nghĩ vậy.”

Laurel không biết tại sao những giọt nước mắt lại dâng lên. Nó không hẳn là một sự ngạc nhiên. Nhưng trước đây cô chưa bao giờ thật sự chấp nhận nó. Giờ thì cô đã chấp nhận, và cô cảm thấy một hỗn hợp những sợ hãi, nhẹ nhõm, kinh ngạc và cả buồn bã tràn ngập trong mình.

David leo lên giường bên cạnh cô. Không nói một lời, cậu ngả người ra sau trên tấm ván đầu giường và kéo Laurel vào vòm ngực mình. Cô dễ dàng chấp nhận và tận hưởng sự yên ổn dịu dàng trong vòng tay David. Đôi tay cậu thỉnh thoảng vuốt ve dọc cánh tay và lưng cô, cẩn thận tránh những cánh hoa mềm mại.

Laurel có thể nghe thấy tiếng tim cậu đập nhẹ nhàng, nó gọi cô nhớ tới những điều thân thuộc. Và đáng tin cậy nữa.

Hơi ẩm từ cơ thể cậu lan tỏa sang cô, làm ẩm cô y hệt như cái cách mặt trời vẫn làm. Cô mỉm cười và dịch lại gần chút nữa.

“Cậu sẽ làm gì vào thứ Bảy tới?” David hỏi, giọng anh chàng nghe vang vang trong lồng ngực nơi cô áp tai vào.

“Mình không biết. Cậu sẽ làm gì?”

“Điều đó tùy thuộc vào cậu. Mình đang nghĩ đến những gì Tamani nói với cậu.”

Laurel nhắc đầu khỏi ngực anh chàng. “Mình không muốn nói về chuyện đó.”

“Tại sao không? Anh ta đã đúng về việc cậu là một cái cây mà! Có lẽ anh ta cũng đúng về... về việc cậu là một tiên nữ.”

“Làm sao cậu có thể nói đâu là chỗ cái kính hiển vi của cậu có thể nghe được hả David?” Laurel hỏi kèm theo tiếng cười vang, cố giữ cho câu chuyện trở nên nhẹ nhàng. “Nó có thể ngừng hoạt động nếu nó nhận ra chủ nhân của nó quá là phi khoa học đấy.”

“Cũng khá là phản khoa học khi có một cô bạn là một cái cây đấy,” David nói, từ chối tiếp nhận giọng điệu hài hước của cô.

Laurel thở dài, nhưng lại ngả đầu vào ngực anh chàng. “Mọi cô bé đều ước ao mình được làm một nàng công chúa hay tiên nữ hay tiên cá hoặc đại loại thế. Đặc biệt là những cô bé không biết ai là bố mẹ thực sự của mình. Nhưng cậu sẽ đánh mất giấc mơ đó khi cậu lên sáu tuổi. Và không ai còn nghĩ đến điều đó nữa khi họ mười lăm.” Cô bướng bỉnh. “Chẳng có thứ gì kiểu như là tiên nữ cả.”

“Có lẽ là không, nhưng cậu không cần thiết phải là một nàng tiên thật sự.”

“Ý cậu là gì?”

David nhìn chăm chú vào bông hoa của cô. “Có một vũ hội hóa trang ở trường vào thứ Bảy tới. Mình nghĩ cậu có thể tới đó với tư cách một tiên nữ. Cậu biết đấy, hãy quen với ý nghĩ nó như một bộ đồ hóa trang trước khi cậu cứ cố nghĩ nó là hiện thực. Hãy thoải mái với nó đi.”

“Gì cơ? Đeo một đôi cánh buộc bằng dây da và mặc một bộ váy kiểu tân thời nào đó ư?”

“Cậu đã có một đôi cánh rồi đấy thôi,” David nói, giọng nghiêm túc.

Những lời David nói từ từ lóe rạng trong đầu Laurel và cô ngồi dậy nhìn anh chàng với vẻ không thể tin được. “Cậu muốn mình đến đó trong bộ dạng thế này ư? Với bông hoa xòe tung cho mọi người thấy sao? Chắc cậu điên rồi! Không! Không đời nào!”

“Hãy nghe nào,” David nói rồi cũng ngồi dậy. “Mình đã nghĩ rồi. Cậu biết mấy thứ vòng hoa kim tuyến trang trí chứ? Nếu chúng mình bọc nó quanh phần đài hoa rồi vòng lên qua vai cậu, sẽ không ai biết nó là đồ thật đâu. Họ chỉ nghĩ nó là một bộ đồ hóa trang thật oách thôi.

“Mình không thể coi cái thứ này là một bộ đồ hóa trang David ạ. Nó quá đẹp và quá thật.”

David nhún vai. “Người ta thường tin vào điều cậu nói với họ.” Anh chàng ngoác miệng cười. “Và cậu thật sự nghĩ là có ai đó sẽ nhìn cậu và nói: ‘Hừm, mình nghĩ cô gái kia là một cái cây’ sao?”

Điều đó nghe thật ngu xuẩn. Laurel chột nhớ về bộ lễ phục lung linh màu xanh da trời mà cô đã mặc tới hôn lễ một người họ hàng của mẹ vào hè năm ngoái. “Mình sẽ suy nghĩ về chuyện này,” cô nàng lẩm bầm.

Sau giờ học ngày thứ Tư, David phải làm việc nên Laurel quyết định đến thư viện. Cô bước tới chỗ bàn hướng dẫn nơi cô thủ thư đang cố gắng giải thích hệ thống Dewey Decimal cho một cậu nhóc rõ ràng chẳng hiểu gì và cũng chẳng muốn hiểu. Sau vài phút cậu ta nhún vai và bỏ đi.

Với một tiếng thở dài thất vọng, cô thủ thư quay sang Laurel. “Cô giúp gì được em?”

“Em có thể dùng Internet không ạ?” Laurel hỏi.

Cô thủ thư mỉm cười, có lẽ là vui mừng vì một câu hỏi có chừng mực. “Máy vi tính ở đằng kia kia,” cô ấy chỉ. “Hãy mở máy bằng số thẻ thư viện của em, em sẽ được dùng nó trong một tiếng.”

“Chỉ một tiếng thôi ạ?”

Cô thủ thư chúi người ra trước vẻ bí ẩn. “Đó là quy định chúng ta phải lập ra từ vài tháng trước. Có một phụ nữ rồi việc đã đến đây và chơi trò xếp bài trên mạng *suốt cả ngày*.” Cô nhún vai rồi đứng thẳng người lên. “Em biết nó là thế nào rồi đây; một vài kẻ điên rồ như thế đã nhấn tâm làm cho những quy định sau này trở nên khắc nghiệt. Dù sao, đường truyền cũng là tốc độ cao đấy nhé,” cô ấy nói thêm trong khi quay trở lại với một chồng sách đang phải scan.

Laurel hướng tới phòng làm việc cá nhân của thư viện nơi có duy nhất một chiếc máy tính được nối mạng. Không giống cái thư viện chồng chất sách báo mà Laurel và bố vẫn thường đến ở Eureka, thư viện thành phố Crescent không lớn hơn một ngôi nhà bình thường là bao. Nó có một giá sách truyện tranh, một giá sách truyện người lớn, và một cái khác thì chất đầy các cuốn sách tham khảo cũ kỹ. Ngay cả loại sách đó cũng chẳng có nhiều lắm.

Laurel mở máy tính, và sau khi liếc nhanh đồng hồ, cô bắt đầu vào Google.

Bốn mươi lăm phút sau cô đã tìm được những bức tranh tiên nữ sống trong các bông hoa, mặc áo quần

làm bằng hoa, và đang nhâm nháp từng ngụm trà trong những chiếc tách hoa bé tí xiu. Nhưng chẳng có gì đề cập tới thần tiên là những bông hoa thực sự cả. Hay là cây cối. Hay bất cứ thứ gì. *Chẳng đâu vào đâu cả*, cô cáu kỉnh nghĩ.

Laurel bắt đầu đọc lướt qua một bài báo trên Wikipedia, nhưng cứ hai hay ba câu là cô nàng lại phải tra cứu một tham chiếu mà mình không hiểu, thế nên cô chỉ đọc được khoảng một trang bài báo.

Hít một hơi sâu, cô nheo mắt và bắt đầu đọc lại bài viết đó.

“Mình *thích* các nàng tiên!”

Laurel suýt ngã khỏi ghế vì giọng Chelsea vang lên ngay bên tai cô.

Chelsea ngồi phịch xuống cái ghế cạnh Laurel. “Mình đã qua giai đoạn này một năm trước rồi, hồi ấy trong đầu mình lúc nào cũng chỉ có thần với tiên! Mình có khoảng mười cuốn sách tất cả nói về tiên và treo những bức tranh thần tiên đầy trên tường ấy. Mình thậm chí còn tìm thấy cả một cuốn sách mỏng của một gã nào đó giả định về chuyện Ireland đã bị Seelie Court kiểm soát như thế nào cơ. Và mặc dù những ý tưởng đó của hắn có hơi cường điệu, nhưng phải thừa nhận hắn đã nêu được vài điểm khá hợp lý.”

Laurel đóng đường link nhanh nhất có thể.

“Trong thời kỳ tăm tối, con người đã nghĩ rằng bất cứ điều gì xấu xa xảy ra đều là do thần tiên,” Chelsea tiếp tục, dường như không để ý thấy Laurel vẫn chẳng nói lời nào. “Dĩ nhiên, họ cũng quy kết mọi điều tốt đẹp xảy đến là do thần tiên, bởi vậy mình đoán nó ngang nhau. Thế đấy.” Cô bạn cười hết cỡ. “Vậy cậu tra cứu về tiên để làm gì thế hả?”

Miệng Laurel khô khốc. Cô cố nghĩ ra một lý do nào đó, nhưng sau khi vất óc quanh một tá các truyền thuyết đối lập nhau về thần tiên, cô vẫn chẳng nghĩ được gì cả. “Ừm, mình chỉ muốn khám phá để...” Cô khó khăn lắm mới nhớ ra Chelsea học cùng lớp Ngữ văn với mình trước khi định dùng nó làm lý do.

Rồi Laurel nhớ tới lời đề nghị của David.

“Mình sẽ đến vũ hội thứ Bảy này trong vai một nàng tiên,” cô buột miệng nói. “Mình đang thử tìm hiểu chút ít về họ.”

Khuôn mặt Chelsea sáng bừng lên. “Tuyệt quá! Mình thật sự muốn là một nàng tiên đấy. Bọn mình cùng sánh đôi nhé!”

Ồ, *tuyệt*. “Thực ra, David đang làm cho mình một đôi cánh. Cậu ấy nói sẽ làm mình ngạc nhiên.”

“Ồ.” Chelsea ngần ngại giây lát. “Cũng được. Thế thì có lẽ mình nên hợp tác với Ryan.” Đôi má cô

bạn hơi ửng hồng. “Cậu ấy đã mời mình vào thứ Sáu.”

“Thế thì hay quá.”

“Phải. Cậu ấy thật đáng yêu. Cậu ấy đáng yêu phải không Laurel?”

“Chắc chắn rồi.”

“Tốt quá.” Cô bạn trông có vẻ suy tư đến cả phút. “Vậy cậu sẽ đi cùng David à?”

Laurel gật đầu.

Chelsea mỉm cười, mặc dù trông có vẻ hơi đau khổ. “Thế thì cậu sẽ là một nàng tiên lộng lẫy lắm đây. Bình thường trông cậu đã thực sự giống một tiên nữ rồi mà, thế nên mọi thứ sẽ hoàn hảo ngay thôi!”

“Mình ư?”

Chelsea nhún vai. “Ừ. Đặc biệt là mái tóc và làn da sáng của cậu ấy! Mọi người từng nghĩ các thiên thần là tiên, vì thế tiên chắc hẳn phải rất chói sáng và có thân hình mong manh lắm!”

Mong manh ư? Laurel nghĩ, hơi sùng sốt.

“Trông cậu sẽ thật hoàn hảo,” Chelsea nói. “Mình sẽ đợi cậu ở cửa vào. Mình muốn được chiêm ngưỡng bộ đồ hóa trang của cậu trước tiên.”

“Ừ,” Laurel đáp với nụ cười gượng gạo. Cô nàng không thích cái cách đột nhiên tự khóa mình vào ý tưởng của David. Nhưng như thế còn tốt hơn là nói với Chelsea sự thật.

“Sao cậu lại lướt web ở đây thế?” Chelsea hỏi. “Máy tính nhà cậu không nối mạng à?”

“Nhà mình dùng Internet quay số,” Laurel trả lời, đảo mắt chán ngán.

“Thật à? Vẫn còn có cái đó à? Bố mình là dân kỹ thuật máy tính nên ông đã lắp đặt toàn mạng không dây trong nhà mình. Nhà mình có tới sáu cái máy tính nối Internet tốc độ cao. Bố mình sẽ chết mất nếu mình kể với ông ấy là cậu vẫn còn dùng Internet quay số. Lần tới hãy qua nhà mình nhé! Đường truyền rất nhanh và mình sẽ cho cậu mượn vài quyển sách, được chứ?”

Theo phản xạ tự nhiên, Laurel nói đồng ý, nhưng sao cô có thể tới nhà Chelsea mà tra cứu chứ. Chelsea quá lanh trí, cô ấy sẽ có thể chấp ghép các mảnh sự việc lại với nhau.

Và chẳng cũng chẳng có manh mối nào cả. Laurel chẳng tìm thấy một nguồn thông tin riêng rẽ nào nói về sự tồn tại của loài tiên giống như mình. Thứ gần nhất mà cô tìm được là những nữ thần rừng - các tinh linh của rừng - và họ chỉ là linh hồn của cây cối mà thôi.

Còn Laurel thì khá chắc chắn bản thân mình không phải một linh hồn.

“À, mình phải đi đây,” Chelsea nói. “Mình phải tiến hành vài tra cứu *thực tế*.” Cô bạn nhắc cuốn sách lịch sử của mình lên. “Mình phải tìm ít nhất ba nguồn dữ liệu ngoài mạng. Thề với cậu là cô Mitchell đã *quá* lạc hậu rồi. Hẹn gặp cậu ngày mai chứ hả?”

“Ừ,” Laurel đáp và vẫy tay. “Mai nhé!” Laurel quay trở lại cái máy vi tính để xem thêm một tra cứu nữa. Nhưng khi cô mở được đường dẫn ra thì đã hết thời gian dùng máy.

Laurel thở dài và thu thập lại các mẫu ghi chú rải rác. Nếu cô muốn tra cứu thêm thì sẽ phải quay lại vào ngày khác. Cô lướt mắt qua phía trên các giá sách nơi thấp thoáng mái tóc quăn khỏe khoắn của Chelsea.

Nhà của Chelsea sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Một sự thuận tiện quá trớn!

Vẫn không có gì à?” David hỏi khi Laurel gọi đến vào chiều thứ Bảy, vài tiếng trước buổi vũ hội.

“Chẳng có gì cả. Mình đã đến thư viện ba ngày liền và chẳng thu được gì.”

“Thậm chí không có manh mối nào à?”

“À thì cậu có thể đọc bất cứ giải thích nào nếu cậu muốn, nhưng chẳng có mô tả nào về...” cô nàng hạ thấp giọng, “những loài tiên có đặc điểm giống mình cả.”

“Thế còn Shakespeare thì sao? *Giấc mộng đêm hè* ấy?”

“Thực ra những nhân vật đó có vẻ gần giống. Nhưng họ vẫn có cánh và dường như rất quyền phép. Không đề cập đến sự tinh quái hay nguy hiểm nào. Mình không giống thế... phải không?”

David cười. “Không, cậu không như thế.” Anh chàng im lặng giây lát. “Có thể những câu chuyện ấy lầm lẫn.”

“Tất cả các câu chuyện ư?”

“Các truyền thuyết có thực đến đâu chứ?”

“Mình không biết. Dường như nếu nó có thực thì kiểu gì cũng có *vài* tài liệu dẫn chứng.”

“Vậy thì chúng mình sẽ tiếp tục tìm. À mà cậu đã sẵn sàng cho tối nay chưa?”

“Tất nhiên rồi.”

“Thế thì mình sẽ gặp cậu lúc tám giờ nhé?”

“Okay.”

Vài tiếng sau, David xuất hiện với một cái hộp lớn được cho là đựng “đôi cánh” ấy. Laurel ra mở cửa trong bộ váy màu xanh da trời với một dải khăn choàng quàng trên vai.

“Chà chà!” David thốt lên. “Trông cậu tuyệt thật đấy!”

Laurel ngó xuống, thầm ước mình đã chọn thứ nào ít thu hút chú ý hơn - trong bộ váy này mọi người đều sẽ ngẩn ra mà ngẩn nhìn cô mất. Chiếc váy dài lung linh ánh sa tanh màu da trời với hoa văn màu

bạc rủ xuống thành một tấm màn hoàn hảo ôm lấy từng đường cong trên người cô. Thân trước duyên dáng với đường viền váy hình quả tim mềm mại, còn phần lưng xẻ thấp đầy quyến rũ. Phần eo gần như để trần với một đường lượn tinh tế cùng một sợi dây bạc lấp lánh. Một chuỗi hạt nhỏ nữa là hoàn thiện.

David thì thật bảnh bao với quần đen và áo vest tuxedo trắng có đuôi. Một chiếc khăn lụa đỏ cuốn quanh thắt lưng và anh chàng còn xoay sở kiếm được một chiếc cà vạt thắt quanh cổ nữa. Đôi găng tay trắng lộ ra từ túi áo ngực - Chelsea hẳn sẽ tự hào lắm sau tất cả những nỗ lực mè nheo quấy rầy của cô nàng - anh chàng lại còn vuốt gel cho tóc nữa.

“Cậu định vào vai gì thế?” Laurel hỏi tỏ vẻ tán dương.

David ửng hồng cả mặt. “Chắc là Bạch mã Hoàng tử!” Khi Laurel cười lớn, anh chàng nhún vai. “Chúng ta có thể cùng vào vai các nhân vật thần thoại trong những câu chuyện thần tiên mà!”

“Mẹ mình biết cậu sẽ đến,” Laurel thì thầm rồi nhanh nhẹn dẫn David lên lầu, “nhưng tốt nhất là chúng mình nên hoàn thành việc sửa soạn trước khi bà biết cậu ở đây. Bà có thể khẳng định bắt mình phải để cửa mở hay những việc tương tự.”

“Không vấn đề.”

Laurel lừa cậu bạn vào phòng, rồi sau một cái liếc thận trọng xuống dưới hành lang, cô nàng đóng cửa lại. Laurel cởi nút dải khăn choàng màu trắng và thả bông hoa rung rinh tự do. Cô giúp những cánh hoa trở lại đúng tư thế xòe thẳng của chúng; có vẻ chúng hơi thiếu sinh khí trong mấy ngày qua nên không dựng cao lên được. Laurel quay lại khi nghe thấy tiếng hít sâu của David.

“Gì thế?”

“Chúng quá đẹp!!! Đặc biệt là với chiếc váy đó. Lúc nào nhìn chúng mình cũng phải kinh ngạc.”

“Chắc chắn rồi,” Laurel đáp vẻ mỉa mai. “Khi chúng không phải là của cậu thì đương nhiên là chúng đẹp như cổ tích rồi.”

Chỉ mất hai phút David đã buộc chặt được vòng hoa trang trí quanh đài hoa và vòng lên hai vai cô. Laurel xoay người về phía tấm gương mới được treo sau cánh cửa ra vào và cười to: “David, cậu quả là thiên tài! Nó trông giống hệt như một bộ đồ hóa trang ấy.”

David đứng sau cô, mỉm cười với bóng cả hai trong gương. “Mình vẫn chưa xong đâu.” Anh chàng quay lại với chiếc hộp. “Ngồi xuống đi,” cậu nói rồi chỉ tay vào cái ghế. “Và nhắm mắt lại nhé.”

Laurel làm theo, bây giờ cô bắt đầu thấy thích thú với chuyện này. Tay David chạm lên mặt cô và cô cảm thấy thứ gì đó lạnh lạnh chà vào mi mắt và hai má. “Này... cậu đang làm gì thế?”

“Miễn thắc mắc. Cứ nhắm mắt đi.”

Cô nghe có thứ gì đó lắc mạnh, và rồi một màn sương mát lạnh trùm lên suốt chiều dài mái tóc cô. “Một giây nữa thôi,” David nói. Và Laurel cảm thấy hơi thở ấm áp của cậu, nó khiến cho các chỗ còn ướt trên hai mí mắt cô cảm giác như lạnh hơn, còn những phần còn lại trên khuôn mặt cô thì ấm nóng hơn rất nhiều. “Okay, xong rồi đây,” David nói sau một phút.

Laurel mở mắt và đứng lên nhìn vào gương. Cô thở gấp và cười rạng rỡ khi xoay mặt sang bên này, rồi bên kia, để cho ánh mặt trời đang nhạt dần hắt lên vẻ lấp lánh trên gò má và quanh mắt. Mái tóc cô phủ đầy kim tuyến rực rỡ và rơi cả xuống khi cô lúc lắc đầu, khiến chiếc váy cô đang mặc càng trở nên đẹp lung linh. Cô gần như không nhận ra chính mình giữa vẻ lấp lánh và huyền ảo của gương mặt với vẻ rực rỡ của kim tuyến trên hai vai.

“Bây giờ thì cậu trông giống một nàng tiên rồi đây,” David nói ra vẻ hài lòng.

Laurel thở dài. “Mình *cảm thấy* mình giống một nàng tiên. Mình không bao giờ nghĩ là mình sẽ nói ra điều đó.” Cô quay lại với David. “Cậu thật là tuyệt vời David ạ.”

“Không,” David toét miệng cười. “Chúng mình đã chứng minh nó trên cơ sở khoa học rồi mà - *cậu* mới đáng kinh ngạc đấy.” Anh chàng lùa những ngón tay qua mái tóc bóng nhoáng của mình kèm theo một nụ cười hết cỡ. “Mình chỉ là con người thôi.”

Laurel mỉm cười và siết chặt bàn tay David. “Có thể, nhưng cậu là con người tốt nhất!”

“Nói đến loài người,” David nói và ra dấu về phía cánh cửa, “chúng mình nên đi trình diện mẹ cậu thôi. Mẹ mình sẽ có mặt ở đây để đón bọn mình trong vòng mười phút nữa đây.”

Tất cả những căng thẳng của buổi tối nay ủa trở lại. “Cậu không nghĩ là mẹ mình sẽ nhìn ngay lên cái thứ này chứ?” Cô hỏi.

“Mẹ cậu sẽ không có manh mối nghi ngờ đâu,” David nói. “Mình chắc chắn đấy.” Anh chàng cầm lấy cả hai tay Laurel. “Cậu sẵn sàng chưa?”

Cô chưa sẵn sàng, nhưng vẫn gật đầu quả quyết.

David mở cửa, rồi đưa cánh tay ra với một cử chỉ tao nhã. “Đi chứ?”

Mẹ Laurel bắt gặp cả hai khi họ đang đi xuống cầu thang. “Các con đây rồi,” bà nói và lia máy ảnh lên. “Mẹ đã sợ là các con lên trốn mẹ đi mất rồi.” Bà ngắm Laurel và mỉm cười. “Con trông lộng lẫy quá! Và cháu cũng rất bảnh trai đấy, David ạ!”

“Bố đâu ạ?” Laurel hỏi, thăm dò căn phòng khách.

“Tôi nay bố con phải làm việc muộn. Nhưng mẹ hứa với bố con là sẽ có cả hàng tấn ảnh. Thế nên hai đứa, lại đây nào, và cười lên đi!”

Bà chụp khoảng năm mươi tấm ảnh trước khi mẹ David cuối cùng cũng bấm còi giục họ.

Laurel kéo David theo sau trong khi mẹ cô gọi với theo chúc vui vẻ. Mẹ David cũng phải thốt lên ngỡ ngàng khi nhìn thấy hai đứa, nhưng bà đã chụp ảnh cậu con trai rồi, bởi thế Laurel và David thoát được sau năm hay sáu tấm chụp chung.

Lúc họ chụp xong thì Laurel gần như đã đổi ý. “Nó quá gây chú ý,” cô thì thầm với David ở băng ghế sau. “Ai đó sẽ phát hiện ra nó mất.”

David cười. “Không ai phát hiện ra đâu”, anh chàng đảm bảo với cô. “Mình hứa đấy.”

“Mong là cậu luôn đúng,” Laurel lầm bầm khi họ lái vào bãi đỗ xe của ngôi trường.

“Xem cậu kia!” Chelsea rú lên khi Laurel và David bước vào phòng thể dục đã được trang hoàng. “David đã bảo đôi cánh sẽ gây bàng hoàng, nhưng mình không nghĩ là chúng sẽ đẹp thế này đây!” Cô bạn bắt Laurel xoay đúng một vòng. “Cậu biết không, nó trông giống một bông hoa hơn là đôi cánh, cậu có nghĩ thế không?”

“Chúng giống đôi cánh hoa, mình nghĩ vậy,” Laurel bẽn lẽn đáp.

Nhưng Chelsea chỉ nhún vai. “Chúng lộng lẫy kinh khủng! David ạ, cậu đúng là một thiên tài!” Cô nói, vỗ vào vai cậu bạn.

Laurel cố nén cười. David đã khiến cho hầu hết mọi người trong buổi tối nay đều tin vào chuyện bông hoa của cô. Nhưng thế cũng ổn. Đặc biệt là khi nghĩ đến trường hợp tất cả mọi người sẽ la toáng lên khi phát hiện ra bông hoa ấy mọc ra từ người cô!

Chelsea hít hít qua vai cô và Laurel cứng người. “Chà!” Chelsea kêu lên, rồi bắt đầu hít hà một cách công khai. “Cậu đã xịt cái gì lên chúng thế? Mình sẽ trả tiền cho bất cứ thứ gì mà cậu đã dùng đấy!”

Laurel tắc tịt trong một giây, rồi cô lắp bắp nói: “Thực ra... nó chỉ là một loại nước hoa cũ mình đã có từ hồi nào đến giờ. Mình... thậm chí cũng chẳng nhớ nó là loại gì nữa.”

“Nếu khi nào cậu không thích nó, thì chuyển nhượng cho mình nhé!”

Laurel mỉm cười và vừa nghiêng đầu hướng về phía kia căn phòng vừa nhìn đầy ắp ý về phía David. Tránh xa khỏi cái mũi của Chelsea.

“Chúng mình đi kiểm thử gì đó để uống thôi,” David nói rồi cầm lấy tay Laurel. May mắn thay, chàng Ryan đã đi tới và Chelsea ngay lập tức bị xao lãng nên không bám theo họ nữa.

Laurel để nguyên tay mình trong tay David. David không nói chính xác đây là một buổi hẹn hò, nhưng anh chàng cũng chẳng hề phủ nhận. Cô thì thích nghĩ nó đúng là buổi hẹn hò, dù còn ngần ngại chưa gọi David là bạn trai. Cô còn muốn điều gì khác ở chàng trai này nữa chứ? Chàng thật dịu dàng và kiên nhẫn, chàng thông minh, nhanh trí, vui vẻ, và lại còn chẳng hề giấu giếm việc hết sức

thích cô nữa chứ. Laurel vừa mỉm cười vừa bước theo David. Việc bước đi tay trong tay thế này có thể sẽ khơi mào cho vài tin đồn thôi, nhưng cô chẳng bận tâm.

Khi Laurel đi qua, mọi người đều nhường đường cho “đôi cánh” của cô. Những đứa trẻ đây chẳng bao giờ nói chuyện với cô đều tìm đến để trầm trồ khen bộ đồ hóa trang của cô tuyệt đến thế nào. Ai cũng ngắm cô không chán mắt. Nhưng tối nay điều đó không khiến cô bồn chồn, lo lắng. Laurel biết cái họ đang nhìn - cô cũng đã tự ngắm nó trong gương từ trước. Cô thấy mình chẳng khác nào một nàng tiên lộng lẫy và đẹp đến mê hồn.

Một bản nhạc du dương bắt đầu cất lên lúc mười một rưỡi và David đòi cô phải dành cho mình điệu nhảy đầu tiên của đêm nay. Rồi anh chàng sẽ lùi lại, tán chuyện với mấy cậu bạn và quan sát cô gần như cả đêm trong khi các chàng trai khác đến mời cô nhảy.

“Vậy nói cho mình biết đi,” David lên tiếng, kéo Laurel lại gần, “có phải nó lúc nào cũng tồi tệ không hả?”

Laurel mỉm cười dịu dàng với David khi quàng cánh tay quanh cổ cậu. “Không, không phải lúc nào cũng tệ. Như thường lệ, cậu đã đúng.”

“Tất nhiên rồi,” David nói và cười lớn. “Nhưng cụ thể lần này mình đã đúng về điều gì hả?”

Nụ cười vẫn giữ nguyên trên gương mặt, nhưng những lời Laurel nói ra lại rất nghiêm túc. “Mọi người có thể nhìn mình đúng với con người của mình, và không có ai sợ hãi hay thấy kỳ quái cả. Không có ai gọi mấy ông nhà khoa học điên điên dở dở hay bất cứ thứ gì đến. Họ chỉ nghĩ nó rất tuyệt diệu thôi.” Cô ngập ngừng rồi thêm: “*Mình* nghĩ nó cũng gần như là tuyệt diệu.”

“Nó tuyệt lắm mà. Nó thật đáng kinh ngạc.” Anh chàng cười toe toét. “*Cậu* thật đáng kinh ngạc.”

Ánh nhìn chăm chú của Laurel rơi xuống bờ vai David, nhưng một cảm giác nồng nàn lan tỏa khắp người cô.

“Vậy là một nàng tiên cảm giác thế nào hả?”

Laurel nhún vai. “Không quá tệ. Dĩ nhiên, hàng ngày thì sẽ không giống thế này.”

“Không, nhưng nếu cậu có thể quen với ý nghĩ ấy, thì cậu sẽ có thể nghĩ về việc liệu nó có phải là sự thật không.”

Laurel nhìn chăm chăm David vẻ thích thú. “Cậu *muốn* nó là sự thật!”

“Nếu đúng thế thì sao?”

“Tại sao?”

“Bởi vì được vào vai một nhân vật thần thoại như thế này cũng gần như là *mình* sắp được lạc vào thế giới thần tiên vậy.”

“Ý cậu là gì? Cậu là Bạch mã Hoàng tử mà.”

“Phải, nhưng cậu biết đấy, không phải thật. Còn cậu - Laurel ạ, mình nghĩ cậu đúng là một nàng tiên. Và đó là điều vô cùng kỳ diệu. Còn ai khác có được người bạn tốt nhất là một nàng tiên được chứ? Không ai cả!”

Laurel mỉm cười. “Mình thật sự là bạn tốt nhất của cậu à?”

David nhìn xuống cô bạn với đôi mắt nghiêm nghị. “Vào lúc này đây.”

Laurel nhích vào gần hơn nữa, tựa đầu vào vai David trong tiếng nhạc du dương. Khi bản nhạc kết thúc, cô kéo anh chàng vào gần hơn chút nữa và ôm lấy. “Cảm ơn cậu,” Laurel thì thầm.

Anh chàng cười hết cỡ và đưa cánh tay ra trong một điệu bộ rất kịch. “Đi chứ?”

David dẫn cô trở lại chiếc bàn nơi hầu hết đám bạn của họ đang ngồi và Laurel thả mình xuống một chỗ trống. “Mình phải nói là mình hoàn toàn kiệt sức rồi.”

David ghé sát vào tai cô. “Cậu mong đợi điều gì thế? Mặt trời đã lặn từ nhiều tiếng trước rồi. Tất cả các cô tiên ngoan ngoãn lẽ ra đã ở nhà và chui vào những chiếc giường hoa rồi.”

Laurel phá lên cười rồi giật mình khi có ai đó vỗ vào vai cô. Một anh chàng học cùng trường nhưng ở lớp trên đang đứng ngay sau lưng cô. “Này, cái này bị rơi xuống khi em ngừng nhảy. Anh nghĩ là em muốn giữ lại nó.” Anh ta đưa cho cô một cánh hoa dài màu trắng xanh.

Laurel tròn mắt nhìn chăm chăm David. Sau vài giây David nhận lấy cánh hoa từ đàn anh. “Cảm ơn anh.”

“Không vấn đề gì. Cậu làm cái đó từ thứ gì thế? Nó giống y như cánh hoa thật ấy.”

“Bí mật thương mại anh ạ,” David nói rồi nhe răng cười.

“Thế à, nó thật sự đáng kinh ngạc đấy.”

“Cảm ơn anh!”

Anh chàng lớp trên thông thả trở lại với đám đông khi David đặt cánh hoa lên bàn. Laurel bỗng thấy ngượng ngùng khi cánh hoa bị đặt ở nơi ai cũng có thể nhìn thấy. Cứ như thể David đã trưng cái quần chíp của cô ở đó vậy. “Nó chỉ rơi ra thôi à?” David hỏi, ghé sát lại lần nữa. “Cậu có cảm thấy nó rơi ra không?”

Laurel lắc đầu.

“Nó không thể bị giật mạnh ra mà cậu không nhận thấy được, phải vậy không?”

Laurel nhớ đến cơn đau thấu trời khi cô thử nhổ một trong những cánh hoa ra vài tuần trước. “Không hề.”

“Laurel,” giọng David khẽ khàng đến mức khó khăn lắm cô mới nghe được, “đây có phải là điều Tamani đã nói sẽ xảy ra không?”

Laurel lắc đầu thật nhanh. “Mình không tin chuyện đó; mình không thể! Nó không thể là sự thật!” Miệng cô nói những lời ấy một cách máy móc, nhưng tâm trí cứ lưu luyến mãi với câu hỏi hiển nhiên. *Nếu anh ta đúng về chuyện này, liệu anh ta có đúng về chuyện mình là một nàng tiên không?*

David nhìn xuống sàn nhà sau lưng cô vài giây, rồi cúi nhanh xuống và nhặt lên hai cánh hoa nữa. Anh chàng cười toe toét với cả nhóm và nhún vai. “Hình như là sáng chế của mình đang rời ra từng phần rồi ấy!”

“Không sao mà,” Chelsea nói. “Dù sao thì mấy phút nữa vũ hội cũng kết thúc mà.” Cô bạn cười với Laurel. “Lúc này trông nó rục rờ lộng lẫy lắm đấy.”

“David, bọn mình có thể ra ngoài đợi mẹ cậu không?” Laurel đề nghị một cách tuyệt vọng.

“Dĩ nhiên. Đi nào.”

Laurel điên cuồng nhặt những cánh hoa trên suốt quãng đường đi ra tới cửa trong khi David dẫn cô xuyên qua đám đông. Nhưng mỗi khi có ai đó đâm vào cô, là lại có thêm những cánh hoa lả tả rụng xuống. Đến khi cả hai ra được tới cửa trước thì chỉ còn vài cánh hoa dính vào lưng Laurel và cô nàng đã ôm đầy chúng trong hai cánh tay. “Mình đã nhặt hết tất cả chúng rồi chứ?” Cô hỏi, kiểm tra nền đất xung quanh.

“Ừ, chắc thế.”

Laurel thở dài và dụi lên mặt. Một trận mưa nhũ lấp lánh rơi xuống nền đất. “Trời, mình quên mất!”

David cười to và nhìn đồng hồ đeo tay. “Đã mười hai giờ rồi đấy. Cậu cũng đã đánh mất một chiếc giày rồi nhỉ?”

Laurel đảo mắt. “Không khôì hài *tí nào* cả nhé.”

David chỉ đút hai tay vào túi quần mà cười toe toét.

“Trông nó thế nào hả?” Laurel hỏi, quay lưng về phía David.

“Chẳng thể nói gì với mớ kim tuyến đang ở trên đó cả.”

“Tốt.”

Laurel ngừng lúc lâu và nhìn xuống một ôm đầy những cánh hoa. Họng cô khô lại khi cô ngược lên nhìn David. “Nó là sự thật, phải không?”

“Gì cơ?”

Cô nhún vai, nhưng buộc mình phải nói điều đó. “Mình thật sự là một tiên nữ, phải không?”

David chỉ mỉm cười và gật đầu.

Laurel chợt cảm thấy thoải mái hơn. Cô cười khúc khích và thốt lên: “Oa!!!”

Mẹ David phóng tới sau vài phút và hai đứa lĩnh vào ghế sau. “Ôi, cái cánh bị rời ra rồi này,” bà nói. “Nó là thứ đẹp dễ nhất mà mẹ từng chụp được đấy.”

Laurel không nói gì mà chỉ quay ra nhặt lên hai cánh hoa nữa thêm vào chỗ cánh rụng.

Khi xe dừng ở lối đi vào nhà Laurel, David xuống xe để giúp Laurel mở cửa với một ôm đầy những cánh hoa trên tay. “Chỉ còn có năm cánh,” David nói, nhìn vào lưng cô. “Và mấy cánh đó chắc sẽ rụng nốt khi cậu ngủ thôi.”

“Ha ha! Nếu chúng còn được lâu đến thế.”

David im lặng. “Cậu có thấy nhẹ nhõm không?”

Laurel ngẫm nghĩ trong một thoáng. “Dường như thế. Mình vui mừng vì sẽ không phải giấu giếm cái gì nữa - ngoài một dấu vết ở nơi cái bấu từng hiện diện. Thật vui vì lại được mặc áo ba lỗ. Nhưng ...” cô nàng ngừng ngang một chút để thu gom các ý nghĩ lại. “Tối nay có điều gì đó đã thay đổi, David ạ. Trong vài giờ đồng hồ mình đã thích bông hoa này. Thật sự, thật sự thích ấy. Cảm giác về nó thật đặc

biệt và kỳ diệu.” Cô mỉm cười. “Cậu đã làm được điều đó cho mình. Và... mình thật sự rất vui.”

“Nhớ chứ, cậu sẽ lại có nó vào năm sau mà. Đây là điều Tamani đã nói, đúng không?”

Lông mày Laurel cau lại trước cái tên đó.

“Chúng mình có thể biến nó thành một truyền thống. Cậu có thể thoát khỏi việc phải giấu giếm và trở thành một nàng tiên cho mọi người thấy mỗi năm một lần.”

Laurel gật đầu. Cô thấy thích cái ý tưởng đó chứ không còn lo ngại như trước buổi tối hôm nay. “Các cô gái khác sẽ ghen tỵ đấy,” cô cảnh báo. “Tất cả bọn họ sẽ đòi cậu phải làm cánh cho họ.”

“Mình sẽ bảo họ rằng chỉ Laurel mới có cánh thôi. Họ sẽ không biết được sự thật là thế nào đâu.”

“Cậu không nghĩ là ai đó sẽ hiểu ra sao?”

“Có thể. Luôn có những người ngẫm tin vào các thần thoại và truyền thuyết; hay ít nhất một phần trong số họ. Đó là những người sẽ quan sát từ xa sự việc hiển nhiên đó và thấy mọi điều trên thế gian này đều thật sự tuyệt vời.” Anh chàng nhún vai. “Nhưng họ sẽ không nói gì cả, thậm chí nếu họ có biết. Bởi vì những người còn lại, những người luôn nhìn thế giới này theo tính logic và khoa học, cũng sẽ không thấy được sự thật đó dù nó có được niêm yết trên bảng thông cáo đi nữa. Mình thật may mắn vì cậu đã choảng cả sự thật đó vào đầu mình. Mình chưa bao giờ nhìn cậu như một tiên nữ cả.”

“Mình chỉ là mình thôi, David”

“Đó là phần tốt nhất đấy.”

Trước khi cô có thể nói điều gì, cậu đã cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô kèm một câu chúc ngủ ngon thật khẽ rồi hướng ra phía chiếc xe đang đậu.

Laurel nhìn chăm chăm vào tấm lưng trần của mình trong gương. Một đường thẳng nhỏ xíu màu trắng kéo từ vai xuống tận giữa lưng - giống như một vết sẹo dài đã bị lãng quên vậy - nhưng nhìn bề ngoài thì khó có thể nhận ra nó.

Cô thử dài rồi chui vào một cái áo ba lỗ. Điều đó thật tốt hơn *rất* nhiều.

Cái ý tưởng là một tiên nữ dường như đã rõ mồn một vào tối qua. Hôm nay nó đã cách xa cả triệu dặm rồi. Cô chăm chú ngắm nghía khuôn mặt mình, nửa hy vọng là chúng đã có gì đó thay đổi.

“Mình là một nàng tiên,” cô thì thầm. Nhưng bóng hình phản chiếu trong gương không đáp lại.

Thật ngớ ngẩn khi nói điều đó. Cô không cảm thấy giống một nàng tiên - cô chẳng cảm thấy gì khác hơn chính mình như từ trước tới giờ. Cô cảm thấy bình thường. Nhưng dù sao bây giờ Laurel cũng đã biết đó là sự thật - và *bình thường* không còn là từ ngữ mô tả cho cuộc đời của cô nữa.

Cô cần phải nói chuyện với Tamani.

Laurel nhón chân đi xuống lầu và nhắc máy quay số điện thoại nhà David. Chỉ khi cậu bạn trả lời bằng một giọng khàn khàn cô mới nghĩ tới chuyện giờ giấc. “Gì thế?”

Bây giờ thì gác máy cũng chẳng kịp nữa rồi - cô vừa mới đánh thức anh chàng dậy. “Chào. Xin lỗi cậu nhé. Mình quên mất là vẫn còn hơi sớm.”

“*Cậu* làm cái gì vào lúc sáu giờ sáng thế này hả?” Anh chàng hỏi về giấc ngủ.

“Ừm, mặt trời lên rồi mà.”

David khịt khịt mũi. “Ừ. Tất nhiên rồi.”

Laurel nhìn lên cánh cửa khép hờ của phòng bố mẹ rồi lén vòng qua góc nhà vào phòng để đồ ăn. “Cậu sẽ bao che cho mình hôm nay nhé?” Cô thì thào.

“Bao che?”

“Mình có thể bảo với bố mẹ là mình ở nhà cậu chứ?”

Bây giờ thì David nghe có vẻ cảnh giác hơn. “Thế thực sự cậu sẽ đi đâu?”

“Mình phải gặp Tamani, David ạ. Hoặc ít nhất, mình phải cố thử.”

“Cậu sẽ đến khu đất ấy à? Cậu sẽ đến đấy bằng cách nào?”

“Xe buýt. Chắc là họ phải có chuyến nào đấy đi xuống khu 101 vào ngày Chủ nhật chứ, cậu không nghĩ thế à?”

“Cứ cho là cậu có thể đến Orick bằng cách ấy, nhưng từ đó tới nhà cũ của cậu thì bao xa hả?”

“Mình có thể để nhờ cái xe đạp lên thành trước xe buýt. Từ bến xe buýt tới nhà mình chỉ khoảng một dặm thôi; thậm chí không mất tới mười phút đạp xe đâu.”

David thở dài. “Ước gì mình có bằng lái nhỉ.”

Laurel cười. Cậu chàng thường xuyên than vãn về chuyện đó. “Còn hai tuần nữa thôi, David ạ. Cậu sẽ làm được mà.”

“Không phải thế. Mình muốn đi cùng cậu.”

“Không được. Nếu anh ta biết cậu ở đó, anh ta có thể sẽ không xuất hiện. Anh chàng đó không thích chuyện cậu là người đầu tiên biết về bông hoa đâu.”

“Cậu kể với anh ta thế à?”

Laurel cuộn dây điện thoại quanh cổ tay. “Anh ta hỏi mình đã kể với ai chưa và mình buột miệng nói ra. Anh ta rất lạ lùng - anh ta có sức thuyết phục người khác ghê lắm ấy. Giống như là cậu không thể nói dối anh ta được ấy!”

“Mình không thích chuyện này, Laurel ạ. Hẳn có thể nguy hiểm.”

“Chính cậu còn luôn nói anh ta đúng suốt cả tuần còn gì. Anh ta nói thích mình. Nếu anh ta đã nói thật về mọi thứ khác, thì sao anh ta phải nói dối về chuyện đó chứ?”

“Thế còn Barnes thì sao? Nếu lão ta ở đó thì sao?”

“Giấy tờ vẫn chưa được ký mà. Nhà mình vẫn còn sở hữu nó.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc! Hôm qua mẹ mình mới nói chuyện đó mà.”

David thở dài và đường dây im lặng.

“Thôi nào! Mình phải đi. Mình *phải* tìm hiểu thêm về chuyện này.”

“Được rồi. Với một điều kiện. Khi về cậu phải kể cho mình nghe những gì anh chàng đó nói đấy nhé.”

“Mình sẽ kể những điều mình có thể.”

“Thế là sao hả?”

“Mình không biết anh ta sẽ nói gì với mình. Nhỡ có một bí mật lớn của loài mộc tiên mà mình không được kể với bất kỳ ai thì sao?”

“Được, mọi điều ngoại trừ bí mật lớn của cái thế giới mà nếu nó có thật. Thống nhất nhé?”

“Duyệt.”

“Laurel?”

“Hả?”

“Cẩn thận nhé. Rất, rất cẩn thận đấy!”

Sau khi xích chiếc xe đạp vào một gốc cây nhỏ, Laurel khoác chiếc ba lô nặng lên một bên vai. Cô đi qua ngôi nhà bỏ không, rồi ngấp ngừng trước hàng cây nơi từ đó mấy con đường mòn luôn lách vào các lùm cây rậm rạp. Cô quyết định theo con đường mòn dẫn tới chỗ Tamani đã tìm thấy cô lần trước.

Khi tới chỗ tảng đá lớn bên bờ suối, Laurel đưa mắt nhìn quanh. Ngồi bên dòng suối trong vắt mát lành khiến cô thấy tĩnh tâm trở lại; trong thoáng chốc cô đã cân nhắc tới việc chỉ ngồi đó khoảng một giờ rồi trở về nhà mà không tìm gặp Tamani nữa. Việc nói chuyện với anh ta thật không dễ dàng chút nào.

Nhưng Laurel lại buộc mình không được bàn lùi. Hít vào một hơi thật sâu, cô hét to: “Tamani???” Còn hơn cả những âm vang trong vách đá, tiếng cô dường như bị rừng cây mênh mông nuốt chửng, khiến cô thấy mình trở nên nhỏ bé vô cùng. “Tamani?” Cô gọi lại, lần này nhỏ hơn một chút. “Anh vẫn còn ở đây chứ? Tôi muốn nói chuyện!” Cô quay một vòng, cố gắng lướt mắt qua những hàng cây. “Tam...”

“Này!” Giọng nói chào mừng, nhưng lại thận trọng đến lạ lùng.

Laurel quay lại và gần như đâm sầm vào ngực Tamani. Cô vội che miệng để tiếng thét không bật ra khỏi đầu môi. Đó là Tamani, nhưng anh ta trông rất khác trước. Hai cánh tay để trần, còn vai và ngực lại được che bởi một thứ trông giống như áo giáp làm từ vỏ và lá cây. Một ngọn giáo dài ló ra phía trên vai, nó có đầu bằng đá được mài sắc như mép dao mỏng. Anh ta cũng làm Laurel choáng váng

như lần trước, nhưng lần này xung quanh anh ta lơ lửng một bầu không khí đầy hăm dọa như một màn sương mù dày đặc.

Tamani nhìn Laurel hồi lâu, và dù đã cố, Laurel vẫn không thể nhìn tránh đi chỗ khác được. Một bên khóe miệng anh ta nhếch lên thành nụ cười nửa miệng và anh ta kéo tấm áo giáp kỳ lạ nọ qua đầu, để nó rơi xuống cùng với bầu không khí hăm dọa ấy. “Xin lỗi về sự xuất hiện nhé,” anh ta nói rồi xếp gọn ghế chiếc áo giáp sau một gốc cây. “Chúng tôi hôm nay đang tăng cường cảnh giác.” Anh ta đứng thẳng lên và mỉm cười ngập ngừng. “Thật vui là em đã trở lại. Tôi đã không dám chắc là em sẽ quay lại đây!” Tamani mặc toàn một màu xanh sẫm vào ngày hôm nay - một chiếc sơ mi bó, tay áo dài ba phần tư và cái quần rộng lưng thùng cùng kiểu hôm trước. “Và em đến một mình.” Nó không phải là một câu hỏi.

“Làm thế nào anh biết?”

Tamani cười lớn, đôi mắt sáng lấp lánh. “Tôi sẽ là loại lính gác kiểu gì nếu không biết là có bao nhiêu người xâm nhập vào đất của mình chứ?”

“Lính gác ư?”

“Đúng thế.” Bây giờ anh chàng đang dẫn Laurel đi xuống con đường mòn hướng về phía khoảng trống mà họ đã nói chuyện lần trước.

“Anh canh gác cái gì vậy?” Cô hỏi.

Anh ta quay ra ngoác miệng cười và chạm vào đầu mũi cô. “Một thứ rất, rất đặc biệt.”

Laurel cố lấy lại hơi thở. “Tôi đến để... ừm... để xin lỗi,” cô nàng lắp bắp.

“Vì cái gì cơ?” Tamani hỏi, nhip bước vẫn không chậm lại.

Anh ta đang chòng ghẹo mình, hay là chuyện đó thật sự không làm anh ta bận tâm nhỉ? “Lần trước tôi đã phản ứng thái quá,” cô nói, vội bước lên cho kịp Tamani. “Tôi đã nổi đóa lên về mọi chuyện diễn ra lúc đó và những điều anh kể với tôi khiến tôi hành xử điên rồ. Lẽ ra tôi không nên nổi khùng với anh như thế. Tôi xin lỗi.”

Họ bước thêm vài bước nữa. “Và...?” Tamani thúc giục.

“Và cái gì cơ?” Laurel hỏi, lồng ngực thắt lại khi đôi mắt xanh biếc của anh đang nhìn thẳng vào cô.

“Và mọi điều tôi nói là sự thật và bây giờ em đến đây để được biết nhiều hơn nữa.” Tamani đột ngột dừng lại. “Đó là lý do em có mặt ở đây, đúng không?” Anh ta đứng tựa vào một thân cây và nhìn Laurel tỉnh quái.

Cô gật đầu, không thể nói được gì. Cô chưa bao giờ cảm thấy lúng túng ngượng ngùng đến thế. Tại sao anh ta lại miệng lưỡi đến thế chứ? Cô không thể suy nghĩ hay nói lại anh ta. Thế mà anh ta dường như có vẻ hoàn toàn thoải mái với cô.

Tamani nhẹ nhàng ngồi xuống và Laurel nhận ra họ đã tới cái trảng cỏ trống lần trước. Anh ta ra hiệu về một chỗ cách chừng một mét. “Em ngồi đi.” Anh ta toét miệng cười rồi nghiêng người vỗ xuống chỗ cỏ bên cạnh. “Dĩ nhiên, em có thể ngồi cạnh tôi nếu em thích.”

Laurel hắng giọng rồi ngồi xuống phía đối diện với Tamani.

“Tôi vẫn chưa có cái may mắn đó nhỉ?” Anh chàng luồn những ngón tay ra sau gáy. “Vẫn còn thời gian mà. Vậy là,” Tamani nói sau khi đã yên vị, “những cánh hoa của em đã héo rồi?”

Laurel gật đầu. “Đêm qua.”

“Nhẹ nhõm chứ?”

“Hầu như thế.”

“Và em đến đây để tìm hiểu thêm về việc là một nàng tiên, đúng không?”

Laurel ngượng ngùng vì bị nhìn thấu tim gan, nhưng anh ta đứng và cô chẳng thể làm gì ngoài việc thừa nhận điều đó.

“Tôi không biết là mình có nhiều điều để kể cho em không - em đã tự sinh tồn suốt mười hai năm qua; em không cần tôi phải cảnh báo là em không được ăn muối nhỉ.”

“Tôi đã tiến hành vài tra cứu,” Laurel nói.

Tamani cười khẩy. “Chuyện này lẽ ra là tốt đấy.”

“Gì cơ?”

“Chỉ có điều loài người chẳng bao giờ đúng cả.”

“Tôi cũng thấy thế.” Sau một lúc do dự cô hỏi: “Anh không có đôi cánh nào giấu dưới áo đấy chứ?”

“Em muốn kiểm tra hả?” Bàn tay anh chàng di chuyển xuống dưới gấu áo.

“Thôi, được rồi,” Laurel vội nói.

Lúc này Tamani trở nên nghiêm túc. “Không có đôi cánh nào cả, Laurel ạ. Không ai có cánh cả. Một vài bông hoa giống như đôi cánh, cũng như có những bông hoa giống các con ruồi ấy - hoa của em khá

là giống đôi cánh. Nhưng chúng chỉ là hoa thôi - như em đã khám phá ra rồi đây.

“Tại sao các câu chuyện đều lầm lẫn thế?”

“Anh cho rằng loài người chỉ giỏi hiểu sai những gì họ trông thấy thôi.”

“Tôi chưa bao giờ đọc thấy *bất cứ thứ gì* về thần tiên là thực vật cả. Và tin tôi đi, tôi đã tìm kiếm mọi tài liệu rồi,” cô nói.

“Loài người thích kể những câu chuyện về các giống người khác, nhưng với đôi cánh hay cây dưa thần. Chứ không phải về cây cối. Không phải thứ gì đó không là con người. Và có thể họ chẳng bao giờ mong muốn điều đó xảy ra cả.” Anh chàng nhún vai. “Mà loài người trông cũng rất giống chúng ta, anh nghĩ đó là một giả thuyết có lý.”

“Nhưng yên đã. Họ *thật sự* nhầm lẫn rồi. Tôi không có cánh. Và tôi hiển nhiên không có phép thuật.”

“Em không có ư?” Tamani nói với cái miệng cười thật tươi.

Mắt Laurel mở lớn. “Tôi có à?”

“Dĩ nhiên.”

“Thật chứ?”

Tamani phá lên cười trước vẻ hồ hởi kích động của Laurel.

“Vậy những pháp thuật có tồn tại à? Phép màu thực sự ấy? Không phải mọi thứ hoàn toàn đều là khoa học như David nói sao?”

Tamani đảo mắt ngao ngán. “Lại David à?”

Laurel xù lông nhím. “Cậu ấy là bạn tôi. Bạn tốt nhất của tôi đây.”

“Không phải bạn trai của em à?”

“Không. Ý tôi là... không.”

Tamani nhìn cô chăm chú đến mấy giây. “Vậy là vị trí đó vẫn bỏ ngỏ ư?”

Laurel đảo mắt. “Chúng ta *đang* quá đà trong cuộc trò chuyện này đây.”

Tamani nhìn thẳng vào Laurel một lúc lâu, nhưng cô từ chối đón nhận ánh mắt anh ta. Anh ta nhìn cô về sở hữu, như thể cô là người tình mà anh ta đã thắng được và giờ anh ta chỉ đang chờ cô nhận ra điều

đó.

“Hãy nói cho tôi biết về phép thuật đi,” cô lên tiếng, thay đổi đề tài. “Anh có thể bay không?”

“Không, giống như chuyện đôi cánh, đó chỉ là truyền thuyết dân gian.”

“Thế anh có thể làm gì?”

“Em không tò mò về việc *mình* có thể làm gì ư?”

“Tôi có thể làm phép sao?”

“Hoàn toàn có thể. Em có những quyền năng rất mạnh mẽ. Em là một nàng tiên Mùa Thu.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Có bốn loài tiên: Mùa Xuân, Mùa Hạ...”

“Mùa Thu và Mùa Đông?”

“Đúng thế.”

“Tại sao tôi lại là tiên Mùa Thu?”

“Vì em được sinh ra vào mùa thu. Đó là lý do bông hoa của em mọc ra vào mùa thu.”

“Điều đó nghe chẳng có vẻ gì là màu nhiệm cả,” Laurel nói, hơi thất vọng. “Nó nghe như là một môn khoa học ấy.”

“Đúng thế. Không phải mọi điều trong cuộc sống của em đều là phép màu đâu. Thực tế, hầu hết các loài tiên đều khá bình thường thôi.”

“Thế thì phép thuật là thế nào?”

“À, mỗi loài tiên có loại phép thuật riêng của họ.” Gương mặt Tamani trở nên thành kính. “Tiên Mùa Đông là quyền lực nhất, và cũng hiếm có nhất. Chỉ có hai hay ba vị tiên được sinh ra trong một thế hệ; thường thì ít hơn. Những bậc cai trị chúng ta thường là tiên Mùa Đông. Họ có quyền thống trị tất cả các loài thực vật. Tất cả. Một cây tùng trưởng thành sẽ phải tự uốn cong xuống nếu một vị tiên Mùa Đông yêu cầu nó phải làm thế.”

“Nghe như họ có thể làm bất cứ điều gì ấy nhỉ.”

“Đôi khi tôi nghĩ họ có thể đấy. Nhưng các tiên Mùa Đông chủ yếu giữ gìn các khả năng - và cả các

giới hạn nữa - cho riêng bọn họ, và truyền chúng lại qua các thế hệ. Một số người nói rằng món quà vĩ đại nhất của tiên Mùa Đông chính là khả năng giữ bí mật đó.”

“Vậy tiên Mùa Thu thì làm gì?” Laurel hỏi, có vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Các tiên Mùa Thu có quyền lực lớn thứ hai, và cũng giống như tiên Mùa Đông, họ khá hiếm. Tiên Mùa Thu làm ra được nhiều thứ.”

“Những thứ gì?”

“Những thứ từ các loài thực vật khác. Thuốc tiên, thuốc độc, thuốc đắp chữa bệnh. Các loại đó.”

Cái ấy nghe cũng chẳng kỳ diệu gì cả. “Vậy, tôi giống như một đầu bếp à? Tôi pha trộn các thứ với nhau ư?”

Tamani lắc đầu. “Em không hiểu rồi. Nó không đơn giản là việc trộn lẫn các thứ vào nhau đâu - nếu không thì mọi người đều có thể làm được chuyện đó hết. Tiên Mùa Thu có được linh cảm kỳ diệu về các loài thực vật và có thể dùng chúng cho lợi ích của vương quốc. Đưa cho tôi mọi cuốn sách về thuốc bô thì tôi vẫn không thể làm được thậm chí là một hỗn hợp để ngăn nấm mốc. Nó là pháp thuật, dù cho nó có vẻ đầy lý tính.

“Nó *nghe* vẫn chẳng giống phép thuật gì cả!.”

“Nhưng nó là phép thuật đấy. Các tiên Mùa Thu khác nhau có chuyên môn khác nhau. Họ làm ra thuốc độc và thuốc tiên để ứng dụng vào mọi việc - như tạo ra sương mù để làm những kẻ xâm phạm địa bàn trở nên loạn óc, hoặc làm một loại độc tố khiến chúng buồn ngủ chẳng hạn. Tiên Mùa Thu quyết định cho sự sinh tồn của Tiên với tư cách là một giống loài. Họ rất, rất quan trọng.”

“Tôi đoán điều đó chắc tuyệt vời lắm.” Nói vậy nhưng Laurel vẫn không hoàn toàn bị thuyết phục. Với cô nó nghe giống như môn Hóa học vậy, và nếu Sinh học có là môn học thiết yếu để tìm hiểu về tiên, thì cô cũng chẳng giỏi giang gì ở môn đó.

“Thế tiên Mùa Hè làm những việc gì?”

Tamani cười. “Tiên Mùa Hè thích chung diện,” anh ta đáp, lấy lại giọng hóm hỉnh. “Giống những bông hoa mùa hè. Họ tạo ra các ảo giác và những màn ánh sáng lung linh đến khó tin. Thế loại đó con người thường nghĩ là phép thuật.”

Laurel không thể ngăn ý nghĩ là làm một nàng tiên Mùa Hè có vẻ còn vui hơn là tiên Mùa Thu. “Anh là tiên Mùa Hè à?”

“Không.” Tamani ngập ngừng. “Tôi chỉ là tiên Mùa Xuân thôi.”

“Tại sao lại là ‘chỉ’?”

Tamani nhún vai. “Tiên Mùa Xuân ít quyền lực nhất trong tất cả các loài tiên. Thế nên tôi mới là một lính gác. Lao động chân tay. Tôi không cần nhiều phép thuật cho công việc đó.”

“Anh có thể làm gì?”

Tamani nhìn lảng đi. “Nếu tôi nói, em phải hứa là không nổi giận đấy.”

“Tại sao tôi lại tức giận chứ?”

“Bởi vì lần trước tôi đã thực hiện nó với em khi em đến đây.”

Làm cái gì cơ?” Giọng Laurel cao lên.

“Em phải hứa là không tức giận đấy nhé.”

“Anh đã bỏ loại bùa chú nào đó lên tôi và bây giờ anh hy vọng tôi chỉ mỉm cười và bảo anh là không sao ư? Thế thì không đâu!”

“Xem đây, nó thậm chí còn chẳng mấy hiệu quả mà; không bao giờ hiệu quả đối với các loài tiên khác.”

Laurel khoanh tay. “Hãy nói cho tôi xem nào.”

Tamani tựa lưng vào cái cây của mình. “Tôi đã cảm dỗ em.”

“Cảm dỗ tôi á?”

“Tôi đã làm em đi theo tôi tới đây.”

“Tại sao anh lại làm thế?”

“Em phải chịu khó lắng nghe thì mới biết hết sự thật chứ.”

“Vậy là gì nào? Anh ném bụi phấn tiên vào mắt tôi à?”

“Không, cái đó thật lố bịch,” Tamani nói. “Tôi đã kể với em rồi đấy - phép tiên thực sự không giống với điều em đang nghĩ đâu. Chẳng có phấn tiên nào làm em bay được, cũng không có cái việc vẫy đũa thần hay thổi khói. Nó chỉ là những thứ chúng ta có thể làm để hoàn thành những nhiệm vụ trong cuộc sống mà thôi.”

“*Việc cảm dỗ* giúp anh hoàn thành nhiệm vụ của một lính gác là như thế nào?” Giọng Laurel kéo dài mĩa mai nhưng Tamani vẫn tiếp tục giải thích như thể anh chàng không để ý thấy.

“Nghĩ mà xem. Tôi có thể đuổi theo một kẻ xâm nhập với mũi giáo của mình, nhưng làm thế thì có gì hay chứ? Hẳn ta sẽ chạy biến và về kể với bạn hắn chuyện đã xảy ra rồi chúng sẽ trở lại tìm bọn tôi.” Tamani xòe bàn tay ra trước mặt. “Thay vì thế, tôi dụ dỗ và cho hắn một liều thuốc tiên ký ức và sau đó tống hắn đi. Em đã bao giờ nghe nói tới những ánh lửa ma trôi lập lòe nơi đầm lầy chưa?”

“Rồi.”

“Đó là bọn tôi đây. Sau khi một người uống thuốc tiên, toàn bộ sự việc xảy ra trước đó chỉ còn như một ánh sáng lóe lên trong ký ức họ. Cách đó thật hòa bình. Không có ai bị tổn thương cả.”

“Nhưng *tôi* nhớ được anh mà.”

“Tôi đâu có cho em uống thuốc tiên, đúng không?”

“Nhưng anh vẫn dùng phép thuật với tôi!” Cô nàng khẳng khái không chịu từ bỏ dễ dàng.

“Tôi phải làm thế. Nếu tôi không làm thế, em có đi theo tôi không?”

Laurel lắc đầu, nhưng trong lòng cô biết rằng điều đó không hẳn là sự thật. Có lẽ cô sẽ đi theo Tamani tới bất cứ nơi đâu.

“Bên cạnh đó, phép thuật ấy không mấy hiệu quả với các loài tiên khác - và nó hoàn toàn chẳng có tác dụng gì nếu họ biết cái gì sẽ xảy đến. Em đã phá hỏng phép đó khá dễ dàng khi em nghĩ về nó.” Nụ cười nửa miệng quay lại.

“Thế hôm nay thì sao?” Laurel hỏi trước khi nụ cười kia có thể thôi miên cô.

“Em sợ tôi dùng nó với em lần nữa à?” Anh chàng hỏi, miệng cười đến tận mang tai.

“Đại loại thế.”

“Không, tất cả sự quyến rũ và sức thu hút này đến một cách tự nhiên.” Nụ cười của anh ta giờ thật tự tin. Ngạo mạn thì đúng hơn.

“Hãy hứa là anh sẽ không bao giờ thử nó với tôi lần nữa.”

“Đó là một lời hứa dễ dàng. Em đã biết rồi đó, nó sẽ không có tác dụng nếu tôi cố gắng thử. Và tôi sẽ không làm thế,” anh ta nói thêm. “Tôi thích có thể bỏ bùa mê cho em mà *không cần* tới phép thuật cơ.”

Laurel cố nén cười và ngồi đợi cho cảm giác thoải mái dễ chịu xung quanh tan đi.

Nó không biến mất.

Cô nàng nhú mày. “Dừng lại đi. Anh đã hứa rồi mà.”

Mắt Tamani mở lớn bối rối. “Dừng cái gì lại cơ?”

“Cái thứ bỏ bùa cám dỗ ấy. Anh vẫn đang làm nó đấy thôi!”

Sự bối rối của Tamani chuyển thành nụ cười ấm áp. Về thỏa mãn ẩn hiện trong đôi mắt anh chàng. “Đó không phải là tôi.”

Laurel trừng trừng nhìn anh ta.

“Đó là phép thuật của vương quốc. Nó rò rỉ ra từ thế giới các loài tiên, để giúp cho những lính gác cảm thấy như ở nhà, khi mà bọn tôi không thể ở đó.” Bây giờ nụ cười của anh ta thật bình tĩnh và thanh thản, và dấu vết của vẻ mãn nguyện vẫn còn lớn vờn trong đôi mắt xanh biếc. “Em đã cảm thấy nó trước đây - tôi biết là em đã cảm nhận được. Đó là lý do em yêu mảnh đất nhỏ này nhiều đến thế. Nhưng bây giờ em đã biết mình là ai và đã nở hoa lần đầu tiên, nó sẽ còn mạnh mẽ hơn nữa.” Anh ta nhướn người ra trước, mũi chỉ cách mũi cô vài phân. “Đó là vương quốc đang gọi em về nhà đấy, Laurel ạ.”

Laurel cố thoát ra khỏi cái nhìn đăm đăm sâu thẳm của Tamani để tập trung vào những gì mình đang cảm thấy. Cô nhìn lên những tán cây xung quanh và cảm giác đó càng mạnh mẽ hơn. Cảm giác sáng khoái, dễ chịu dường như tỏa ra từ những thân cây và lan truyền trong không khí. “Nó thật sự là phép thuật ư?” Cô nín thở hỏi, biết nó không thể là thứ gì khác được.

“Dĩ nhiên.”

“Không phải là anh à?”

Tamani cười khế, không có vẻ chế nhạo. “Đó là thứ pháp thuật vĩ đại hơn nhiều so với khả năng một chàng tiên Mùa Xuân chậm chạp có thể nỗ lực làm ra.”

Cô bắt gặp ánh mắt chàng trai và trong một khoảnh khắc không thể quay nhìn đi chỗ khác. Đôi mắt sáng màu xanh biếc giữ chặt lấy ánh mắt cô. Anh ta trông hầu như giống con người, nhưng có điều gì đó - có điều gì đó mà cô không thể chạm tới - dường như nó nói rằng anh ta còn hơn những gì thể hiện ra bên ngoài rất nhiều lần. “Có phải hầu hết các vị tiên đều thích anh không?” Cô khế hỏi.

Anh chàng nháy mắt, và cô cố quay nhìn đi nơi khác. “Điều đó còn tùy thuộc vào điều em định nói,” anh ta nói. “Nếu em đang ám chỉ tới sức quyến rũ và hóm hỉnh của tôi thì - không. Tôi cũng hấp dẫn như họ thôi. Còn nếu ý em là ngoại hình của tôi...” Tamani ngừng lời ngó xuống tự đánh giá mình. “Tôi nghĩ mình khá là bình thường. Chẳng có gì thực sự đặc biệt cả.”

Laurel tròn mắt ngạc nhiên. Anh ta có kiểu khuôn mặt mà ngay cả các ngôi sao điện ảnh cũng chỉ có được khi đã chỉnh trang nhan sắc. Nhưng nếu anh ta đúng, thì có lẽ tất cả tiên đều trông giống như anh ta chẳng?

Giật mình, Laurel băn khoăn liệu cô có giống như những tiên nữ khác hay không. Cô thấy khuôn mặt mình cũng bình thường, nhưng biết đâu vì cô đã nhìn thấy nó trong gương suốt ngày này qua ngày khác?

Trong thoáng chốc Laurel tự hỏi sẽ ra sao nếu điều cô thấy khi nhìn vào Tamani cũng chính là điều

David thấy khi nhìn cô...

Ý nghĩ đó khiến Laurel hơi bối rối, cô hắng giọng và bắt đầu lục lọi trong chiếc ba lô để che giấu cảm xúc của mình. Cô nàng lôi từ đó ra một lon soda. “Anh uống không?” Cô lơ đãng hỏi trong khi bật nắp lon.

“Cái gì thế?”

“Sprite.”

Tamani cười to. “Tiên nữ á? Em đang đùa tôi đấy à?”

Laurel ngao ngán đảo mắt. “Anh có muốn uống không?”

“Có mà.”

Cô chỉ cho anh chàng cách bật nắp khoen và anh ta ngập ngừng nhấp môi. “Hừ, nó chẳng ra sao cả.” Tamani chăm chú nhìn cô đến mấy giây. “Đây là thứ mà em thường uống sao?”

“Nó là một trong số rất ít thứ tôi thích.”

“Thảo nào tóc và mắt em gần như chẳng có màu như thế.”

“Vậy ư?”

“Em không bao giờ tự hỏi tại sao tóc tôi không giống em à?”

“Tôi... tôi cũng hơi băn khoăn về tóc của anh.” *Còn hơn thế ấy chứ.*

“Tôi ăn rất nhiều thứ màu xanh sẫm. Chủ yếu là rêu dưới đáy sông.”

“Eo ơi.”

“Không, nó ngon lắm. Em lớn lên trong môi trường của con người nên không biết đấy thôi. Tôi cá là em sẽ thích nó nếu em nếm thử đấy.”

“Không, cảm ơn.”

“Tùy em thôi. Em cũng đủ xinh đẹp rồi mà.”

Laurel cười e thẹn khi Tamani nâng lon soda lên hướng về phía cô rồi nhấp một ngụm.

“Tôi còn ăn đào nữa,” cô đột nhiên nói.

Tamani gật đầu. “Chúng tốt đấy, tôi nghĩ vậy. Tôi thì không hảo ngọt lắm.”

“Đó không phải lý do. Tại sao tôi lại không thích cam?”

“Em còn ăn gì khác nữa không?”

“Dâu tây, rau diếp và rau chân vịt, đôi khi cả táo nữa. Hầu như là các loại quả và rau xanh.”

“Em ăn phong phú đấy, thế nên tóc và mắt em mới không lên bất cứ thứ màu nhất định nào, chúng chỉ sáng thôi.” Anh chàng cười tùm tùm. “Hãy thử ăn toàn dâu tây khoảng một tuần đi - mẹ em sẽ sốc nặng đấy.”

“Tôi sẽ chuyển thành màu đỏ à?” Laurel hỏi với vẻ kinh hãi.

“Không phải *toàn bộ* người em,” Tamani nói. “Chỉ mắt và chân tóc của em thôi. Giống như tôi ấy. Ở nhà nó là một thứ thời trang đấy. Xanh da trời, hồng, đỏ tía. Rất vui nhộn.”

“Thật kỳ quặc.”

“Sao lại kỳ quặc chứ? Không phải có tới một nửa các câu chuyện của loài người nói rằng *da* chúng ta màu xanh lá à? Cái đó còn kỳ quặc hơn nhiều.”

“Có thể.” Laurel nhớ lại vài điều từ lần cuối cùng cô gặp Tamani. “Anh nói rằng không có phần tiên, phải không?”

Tamani nghiêng cằm tỏ vẻ đồng ý, nhưng về mặt thì lại không tài nào dò được.

“Lần trước tôi ở đây, anh đã tóm lấy cổ tay tôi và sau đó có thứ bột lấp lánh này dính trên đó. Đó là cái gì nếu không phải là bụi tiên?”

Bây giờ thì Tamani nhăn mặt. “Xin lỗi về chuyện ấy; lẽ ra tôi nên cẩn thận hơn.”

“Tại sao, nó nguy hiểm à?”

Tamani phá lên cười. “Không. Hiếm khi lắm. Nó chỉ là phấn hoa thôi.”

“Phấn hoa?”

“Đúng vậy, em biết đấy. “ Anh chàng nghiêng cứu đôi bàn tay mình như thể đột nhiên chúng trở nên vô cùng thú vị. “Đề... thụ phấn ấy mà.”

“Thụ phấn ư?” Laurel bắt đầu cười to, nhưng Tamani không giống như đang kể chuyện đùa.

“Em nghĩ tại sao mình lại nở hoa chứ? Nó không phải chỉ để ngắm thôi đâu. Mặc dù bông hoa của em trông rất cuốn hút.”

“Ồ.” Laurel im lặng một lúc. “Thụ phấn là cách để cây cối lại đơm hoa.”

“Đó cũng là cách chúng ta được sinh ra.”

“Vậy anh có thể... thụ phấn tôi sao?”

“Anh sẽ không bao giờ làm thế, Laurel ạ.” Mặt anh chàng nghiêm túc đến chết người.

“Nhưng anh có thể phải không?” Laurel nhấn mạnh.

Tamani chậm rãi nói, lựa chọn ngôn từ vô cùng cẩn thận. “Về lý thuyết thì có đấy.”

“Rồi sao nữa? Tôi sẽ có em bé à?”

“Một cây con, đúng thế.”

“Nó sẽ mọc ra trên lưng tôi à?”

“Không, không. Các loài tiên mọc ra hoa. Đó là điều mà các câu chuyện của loài người đã nói đúng. Tiên... tiên nữ... được thụ phấn bởi tiên nam và khi các cánh hoa của tiên nữ rụng xuống, cô ấy sẽ còn lại một hạt mầm. Cô ấy trồng nó và khi bông hoa nở, cô ấy sẽ có một cây con.”

“Thế anh... chúng ta... *loài tiên* thụ phấn như thế nào?”

“Tiên nam tạo ra phấn trên tay và khi hai tiên quyết định thụ phấn, tiên nam sẽ tiếp cận vào trong hoa của tiên nữ và để phấn trộn vào. Đó là một quy trình khá kín đáo và tinh tế.”

“Nghe có vẻ không lãng mạn lắm nhỉ.”

“Chẳng có gì lãng mạn về chuyện đó cả,” Tamani đáp, một nụ cười tự tin nở rộng trên khuôn mặt anh chàng. “Cái đó là dành cho chuyện sex cơ.”

“Các anh vẫn...?” Cô nàng bỏ lửng câu hỏi.

“Đúng thế.”

“Nhưng loài tiên không có thai ư?”

“Không bao giờ.” Tamani nháy mắt. “Thụ phấn là để sinh sản - còn sex chỉ để vui vẻ thôi.”

“Tôi có thể xem phần hoa không?” Laurel đề nghị rồi đưa tay ra cho Tamani.

Theo bản năng, Tamani rút tay ra sau lưng. “Bây giờ tôi không có chút phần nào cả - em không còn trong thời kỳ nở hoa nữa mà. Bọn tôi chỉ tạo ra phần khi ở gần một tiên nữ đang nở hoa thôi. Đó là lý do tại sao tôi đã quên mất và để lại nó trên cổ tay em. Tôi đã không ở gần một tiên nữ đang nở hoa trong một thời gian dài mà.”

“Tại sao không?”

“Tôi là một lính gác. Ở đây cũng có những lính gác khác nữa, nhưng tất cả đều là nam giới. Và tôi cũng không về nhà thường xuyên.”

“Nghe có vẻ cô đơn nhỉ.”

“Đôi khi.” Tamani lại nhìn cô và có điều gì đó thay đổi trong mắt anh ta. Vẻ cảnh giác của anh ta tan biến dần, chỉ còn lại trong đó một nỗi buồn thăm thẳm. Nó gần như là đau đớn, đau đớn đến mức không thể nhìn tiếp được, nhưng cô cũng không thể quay đi.

Rồi cũng mau chóng như khi đến, nó đột ngột biến mất; và môi anh ta lại nở một nụ cười vô tư. “Khi em ở đây thì vui hơn. À mà em đã khiến tôi vương vào rắc rối lớn đấy.”

“Tôi đã làm gì?”

“Em đã biến mất.” Tamani cười và lắc đầu. “Trời ạ, bọn tôi đã rất vui khi em trở về. Khi em...”

“Ai là ‘bọn tôi’?”

“Em không nghĩ tôi là tiên duy nhất ở đây đấy chứ hả?”

Laurel đùa nghịch với một lọn tóc bị tuột ra từ đuôi tóc của cô. “Thì... đại loại thế.”

“Em sẽ không thể nhìn thấy bọn tôi trừ phi bọn tôi để em thấy.”

Laurel liếc nhìn quanh những hàng cây, bất chấp điều Tamani vừa nói. “Bọn anh có bao nhiêu người ở đây?” Cô hỏi, băn khoăn liệu cô có đang bị bao vây bởi một quân đoàn tiên tàng hình hay không.

“Còn tùy. Tôi và Shar hầu như toàn ở đây. Còn mười hay mười lăm người khác luân phiên gác trong sáu tháng hoặc một năm.”

“Anh đã ở đây bao lâu rồi.”

Trong vài giây, Tamani lặng lẽ nhìn cô với ánh mắt cơ hồ hơi khó đoán định. “Một thời gian dài rồi,”

cuối cùng anh ta nói.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Anh ta cười. “Để theo dõi em. À, cho tới khi em đi mất.”

“Các anh ở đây để quan sát *tôi* ư? Tại sao?”

“Để giúp bảo vệ em. Để chắc chắn không ai phát hiện được thân phận của em.”

Laurel nhớ ra vài điều từ lần tra cứu của mình. “Có phải tôi là một... một đứa trẻ thay thế không?”

Tamani do dự vài giây. “Theo nghĩa rộng nhất của từ đó thì đúng thế. Ngoại trừ là bọn tôi không đánh cắp ai và thay thế bằng em cả. Tôi thấy em giống như một mầm giống hơn.”

“Mầm giống là cái gì?”

“Đó là một chồi cây được chiết từ cây này rồi ghép sang cây khác. Em được mang từ thế giới của chúng ta tới thế giới con người. Một mầm giống.”

“Nhưng tại sao? Có nhiều... mầm giống lắm à?”

“Không, hiện nay, chỉ có em thôi.”

“Tại sao lại là tôi?”

Tamani hơi cúi người về trước. “Tôi không thể kể với em mọi chuyện được, và em phải tôn trọng điều đó, nhưng tôi sẽ kể cho em những gì có thể, được chứ?”

Laurel gật đầu.

“Mười hai năm trước, em được đưa tới đây để hòa nhập vào thế giới loài người.”

Laurel đảo mắt. “Ôi! Đáng lẽ tôi phải đoán ra chứ nhỉ! Còn ai khác cho tôi vào một cái giỏ và đặt ở hiên nhà người khác nữa chứ?” Đôi mắt cô mở lớn khi Tamani cười phá lên. “*Anh* đã làm việc đó hả?”

Tamani bây giờ còn cười khoái trá hơn, anh ta ngửa cả đầu ra sau trong dáng vẻ thích thú. “Không, không. Lúc ấy tôi còn quá nhỏ. Nhưng khi tôi gia nhập đội lính gác ở đây, tôi đã có được bản tóm tắt khá đầy đủ về toàn bộ cuộc đời em.”

Laurel không chắc là mình thích cái ý tưởng đó lắm. “Toàn bộ cuộc đời tôi?”

“Phải.”

Cô nàng nheo mắt. “Anh do thám tôi à!”

“Không hoàn toàn là do thám đâu. Bọn tôi đang giúp đỡ em mà.”

“Giúp đỡ...? Ủ, đúng quá nhỉ!” Cô khoanh hai tay trước ngực.

“Thật đấy. Bọn tôi phải giữ không cho bố mẹ em phát hiện được em là ai.”

“Nghe giống một kế hoạch quá phi lý ấy nhỉ.” Giọng cô chuyển sang chế nhạo. “Hừm, làm thế nào để hai con người đó không khám phá ra chuyện về các loài tiên được chứ? Ôi, tôi biết rồi, cứ thả tằm một đứa bé tiên ở bậc thềm nhà họ, thế là xong chứ gì?”

“Không phải như thế; chúng ta cần họ nuôi một đứa trẻ của loài tiên.”

“Tại sao?”

Tamani do dự, rồi mím môi lại.

“Tốt thôi, thưa Ngài Ta-sẽ-kê-cho-người-nhưng-sau-đó-ta-phải-giết-người. Tại sao các người không gửi tôi đến đây khi tôi là một đứa trẻ sơ sinh nhỉ?” Laurel cười lạnh lẽ. “Tin tôi đi, tôi sẽ vừa với cái giỏ đó hơn nếu tôi không phải lên ba tuổi.”

Lần này Tamani không cười. “Thực ra, em lớn hơn thế một chút.”

“Ý anh là gì?”

“Loài tiên không tính tuổi như con người. Họ không bao giờ thực sự là trẻ mới sinh cả. Ý tôi là, khi được nở ra từ hoa, những đứa bé tiên trông cũng giống như trẻ con loài người mới sinh, nhưng chúng không bao giờ ngô nghê như loài người. Sinh ra chúng đã biết đi và nói chuyện, về mặt tinh thần thì tương đương với...” anh ta cân nhắc thoáng chốc, “có lẽ là một đứa bé loài người năm tuổi.”

“Thật ư?”

“Đúng vậy. Sau đó, cơ thể chúng lại còn phát triển chậm hơn, bởi thế vào thời điểm một đứa bé tiên trông như ba hay bốn tuổi, thì thực ra chúng đã bảy hoặc tám tuổi rồi... và về mặt đầu óc thì chúng tư duy giống như đã mười một hay mười hai tuổi cơ.”

“Kỳ lạ thật đấy.”

“Em cần nhớ chúng ta là thực vật. Nuôi nâng chăm sóc một đứa trẻ còn chưa biết gì là điều mà những loài động vật làm. Thực vật chúng ta tạo ra các mầm cây và những mầm cây ấy tự chúng lớn lên. Chúng không cần trợ giúp.”

“Vậy là gì cơ, loài tiên thậm chí không có cha mẹ sao? Tôi không có cha mẹ là tiên ở đâu đó à?”

Tamani cắn môi và nhìn xuống đất. “Ở vương quốc thần tiên, nhiều thứ rất khác lạ. Không có nhiều thời gian để là trẻ con và cũng không có đủ tiên lớn để suốt ngày loanh quanh trông nom bọn trẻ chơi đùa. Mỗi người đều có một phận sự và mục đích, họ đảm nhận những vai trò đó rất sớm và trưởng thành nhanh chóng. Tôi đã là lính gác từ năm mười bốn tuổi. Tôi là một trong rất ít những tiên trẻ ở đây, nhưng cũng chỉ một hoặc hai năm nữa thôi. Hầu hết tiên đều thực hành chuyên môn của họ và tự nuôi sống bản thân lúc mười lăm hay mười sáu tuổi.”

“Điều đó nghe chẳng mấy vui vẻ nhỉ.”

“Được vui vẻ không thật sự là vấn đề.”

“Nếu anh nói vậy, thế thì tôi không thể đến đây như một đứa trẻ bởi tôi có thể đi đứng và nói chuyện, đúng không?”

“Phải.”

“Vậy khi được đặt trước nhà bố mẹ nuôi, tôi bao nhiêu tuổi?”

Tamani thở dài, trong một thoáng Laurel đã nghĩ anh ta sẽ không nói cho cô biết. Thế rồi dường như anh ta đổi ý. “Em bảy tuổi.”

“Bảy tuổi ư?” Ý nghĩ ấy có hơi sốc thật. “Tại sao tôi không nhớ bất kỳ điều gì cả?”

Tamani cúi về phía trước, tỳ khuỷu tay lên đùi. “Em phải hiểu trước khi tôi trả lời chứ, rằng cho dù em không nhớ được chút gì, em đã đồng ý với tất cả chuyện này mà.”

“Tất cả cái gì cơ?”

“Mọi chuyện. Chuyện em tới khu đất này, hoàn thành vai diễn của em, sống với con người... tất cả những chuyện đó. Em đã được lựa chọn cho kế hoạch này từ lâu lắm rồi, và em cũng đã đồng ý đến đây đây!”

“Tại sao tôi không nhớ gì cả?”

“Tôi đã kể với em là tôi có thể khiến con người quên đi việc họ trông thấy tôi mà, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Đó là điều họ đã làm với em. Khi em đủ tuổi để vào vai một đứa trẻ loài người, họ đã làm em quên đi cuộc sống thần tiên của mình.”

“Như là bằng thuốc hay thứ gì đó ấy hả?”

“Đúng thế.”

Laurel ngồi đó sững sờ. “Họ làm tôi quên đi bảy năm cuộc đời mình à?”

Tamani nghiêm trang gật đầu.

“Tôi... tôi không biết nói gì nữa.”

Họ ngồi trong im lặng tới vài phút trong khi Laurel cố nhận thức một cách thấu đáo điều này có ý nghĩa gì với mình. Cô bắt đầu thêm vào những năm mà Tamani nói là cô đã đánh mất. “Tôi đã mười chín tuổi à?” Cô hỏi trong sự kinh ngạc.

“Ừ. Nhưng em vẫn chỉ giống một con người mười lăm tuổi thôi.”

“Thế anh bao nhiêu tuổi rồi?” Cô hỏi, cơn giận nặng trĩu trong giọng nói. “Mười lăm ư?”

“Hai mươi mốt,” Tamani khẽ đáp. “Chúng mình gần bằng tuổi nhau.”

“Vậy họ chỉ làm tôi quên đi mọi thứ thôi à?”

Tamani nhún vai, gương mặt căng thẳng.

Hai bên thái dương Laurel giãn ra. “Các người thậm chí đã từng nghĩ qua điều này chưa? Hàng triệu thứ còn có thể sai lầm! Sẽ thế nào nếu bố mẹ nuôi không muốn có tôi? Sẽ ra sao nếu họ phát hiện ra tôi không có tim, hay máu, hay là tôi không cần phải thở? Các anh có biết người ta nuôi trẻ con ba tuổi như thế nào không? Sữa, bánh quy, xúc xích đấy! Tôi có thể đã chết rồi!”

Tamani lắc đầu. “Em nghĩ bọn tôi dùng vào việc gì chứ hả? Giải trí chắc? Rất hiếm khi trong cuộc đời em có ít hơn năm lính tiên giám sát, để chắc chắn mọi việc vẫn diễn ra suôn sẻ. Và việc ăn uống cũng không phải là vấn đề. Đó là lý do em đã được lựa chọn đầu tiên.”

“Tôi đã không quên những thứ mình ăn được à?”

“Đó là một khả năng tuyệt vời của loài tiên Mùa Thu đây. Một phần trong phép thuật của họ là biết được bản chất thứ gì tốt và không tốt đối với họ cũng như với các loài tiên khác. Như thế họ mới làm ra được thuốc tiên. Bọn tôi đều biết tự em sẽ không ăn thứ gì có hại cho mình. Việc duy nhất bọn tôi phải giám sát là để bố mẹ em không ép em ăn. Điều này thì họ không bao giờ làm cả,” anh ta nói trước khi cô có thể lên tiếng hỏi. “Chúng ta đều kiểm soát được mọi việc hoàn toàn. Thế đấy,” anh chàng miễn cưỡng nói thêm, “cho tới khi em rời đi.”

“Tới khi tôi rời đi ư? Nếu bọn anh đang giám sát tôi sát sao như thế, đáng lẽ anh phải biết gia đình tôi sẽ chuyển đi chứ?”

“Bọn tôi đã thôi giám sát em sát sao mấy năm qua rồi. Thật đấy. Em không còn là một đứa bé nữa. Xét về tuổi tác của loài tiên thì em còn hơn cả một tiên nữ trưởng thành nữa. Những dấu hiệu của một tiên nữ ở em cũng không quá rõ ràng. Em không hay ngã và bố mẹ em đã quen với thói quen ăn uống của em rồi. Tôi cũng cảm thấy em đáng được có thêm chút riêng tư... Tôi đã nghĩ em sẽ đánh giá cao điều đó,” anh ta rầu rĩ nói.

“Tôi có thể sẽ cảm kích nếu tôi biết được điều đó,” Laurel thừa nhận.

Tamani thở dài. “Nhưng tôi đã lùi lại sau quá xa và bọn tôi đã lỡ mất việc em chuyển đi cho tới khi những người chuyển nhà xuất hiện. Tôi muốn lao vào dừng mọi chuyện lại ngay lúc đó. Bỏ thuốc cho những người chuyển đồ, đưa em trở lại vương quốc, xóa sạch toàn bộ cái kế hoạch chết tiệt này, nhưng... tôi đã không làm được, thế đấy. Thế là em và bố mẹ lên xe khởi hành, và em... đi mất.” Anh ta cười lớn nhưng chẳng có vẻ hài hước gì cả. “Trời ạ, vậy là tôi đã gặp rắc rối to!”

“Tôi xin lỗi.”

“Không sao cả. Em đã trở về. Mọi thứ đã ổn rồi.”

Cô nhìn anh ta thận trọng. “Các anh sẽ lại đi theo tôi và chuyển vào sống trong sân sau nhà tôi, vì bọn anh dường như rất thích giám sát tôi, đúng không?”

Tamani cười. “Không. Bọn tôi ở đây là tốt rồi, cảm ơn. Chủ yếu bọn tôi lo lắng về việc em nở hoa và gặp những rắc rối lớn với nó. May mắn thay, em đã xoay xỏa rất tốt.”

“Vậy tôi sẽ sống ở đó và anh sẽ tiếp tục sống ở đây à?”

“Trong thời gian này.”

“Vậy còn mục đích tôi là một... mầm giống là gì? Tôi có phải là một cuộc thử nghiệm không?”

“Không. Không phải đâu!” Tamani buột kêu lên, anh ta thở dồn dập rồi vội đưa mắt nhìn quanh khoảng rừng trống. “Em được gửi tới đây là để giúp bảo vệ mảnh đất này. Nó là... một địa điểm trọng yếu của loài tiên. Phải có ai đó hiểu điều đó và sở hữu mảnh đất. Đó là lý do chính em được sắp đặt vào sống với họ. Khi bà ngoại em qua đời, mẹ em đã thật sự đau khổ và ngay lập tức rao bán nơi này. Khi ấy bà mới mười chín tuổi và anh đoán nó lưu giữ rất nhiều kỷ niệm với bà.”

“Mẹ có kể với tôi chuyện đó.”

Tamani gật đầu. “Mọi chuyện tốt đẹp hơn khi bà kết hôn với bố em, nhưng bà vẫn luôn tìm cách bán nó đi. Thế là Seelie Court nảy ra ý tưởng đưa em vào gia đình đó. Công việc được tiến hành thậm chí tốt

hơn là mọi người hy vọng. Sau khi mẹ em thật sự gắn bó với em, bà đã không cố bán mảnh đất đi nữa. Cũng có những người mua lúc này lúc khác đến đây, nhưng bọn tôi khá dễ dàng vô hiệu hóa họ. Bây giờ có vẻ tất cả đã an bài rồi.” Tamani ngả người ra sau rồi đan hai tay sau gáy. “Chúng ta chỉ ngồi chờ em được thừa kế nữa thôi.”

Laurel nhìn xuống hai bàn tay. “Nếu tôi không thừa kế nó thì sao? Nếu bố mẹ tôi bán nó đi thì sao?”

“Họ không thể bán được!” Anh ta nói đơn giản như không.

Đầu cô bật ngẩng lên. “Tại sao không?”

Tamani cười ngại ngùng. “Em không thể bán một ngôi nhà nếu không có ai nhớ là nó tồn tại cả.”

“Hả?”

“Bọn tôi không chỉ làm con người quên đi việc họ đã trông thấy mình mà.”

Mắt Laurel mở to hơn khi cô đã hiểu ra. “Anh vẫn ngầm phá họ! Các anh đã làm cho người ta quên là đã từng thấy ngôi nhà này!”

“Bọn tôi phải làm thế.”

“Và cả những người định giá nữa à?”

“Tin tôi đi, nó sẽ quá hấp dẫn nếu mẹ em phát hiện ra mảnh đất này đáng giá đến mức nào!”

“Vậy là các anh cũng làm họ lãng quên hả?”

“Điều đó là cần thiết, Laurel ạ. Tin tôi đi.”

“Ừm... nó không có tác dụng rồi,” Laurel khẽ nói.

Gương mặt Tamani chuyển sang vẻ cảnh giác. “Ý em là gì?” Anh ta hỏi, giọng trầm xuống nghiêm nghị.

“Mẹ tôi đang bán mảnh đất này.”

“Cho ai? Không có ai đến đây xem mà? Bọn tôi đã canh chừng nó mà!”

“Tôi không biết; người đàn ông nào đó mà bố tôi đã gặp ở Brookings.”

Tamani nhào người ra trước. “Laurel, điều này rất quan trọng đây. Em *không thể* để cho mẹ em bán nó.”

“Tại sao không?”

“Trước hết là vì tôi sống ở đây. Tôi thật sự không thích thú gì cuộc sống vô gia cư đâu. Nhưng... ” Anh chàng liếc nhìn xung quanh và lau bầu vể thất vọng. “Tôi không thể giải thích mọi điều ngay lúc này, nhưng em không thể để mẹ bán mảnh đất đi được. Cho dù chuyện gì xảy ra, em cần phải nói chuyện với bà khi em về nhà và làm bất cứ điều gì có thể để thuyết phục mẹ em nói không với gã đó.”

“Ừm, việc đó có thể rắc rối đấy.”

“Tại sao?”

“Chào giá đã hoàn thành. Họ đang nhanh chóng hoàn thành các giấy tờ.”

“Ôi, không!” Tamani hất những lọn tóc xòa trước trán. “Chuyện này thật tệ, thật *quá* tệ! Shar sẽ giết tôi mất.” Anh ta thở dài. “Em có thể làm điều gì đó không?”

“Chuyện đó thật sự không do tôi quyết định,” Laurel đáp. “Tôi không thể bảo họ làm gì cả.”

“Hãy thử xem. Hãy nói... *điều gì đó*. Bọn tôi cũng sẽ cố tìm ra cách từ phía mình. Nếu em biết mảnh đất này quan trọng với vương quốc đến mức nào, em sẽ không thể ngủ được cho tới khi nó được an toàn đâu! Tôi cũng không biết *mình* có thể ngủ được không nữa cho tới khi em quay trở lại và bảo với tôi là nó đã không bị bán.”

“Tại sao?”

Tamani thở dài bất lực. “Tôi không thể nói được - nó bị nghiêm cấm.”

“Bị cấm ư? Tôi là một tiên nữ mà, đúng không?”

“Em không hiểu đâu, Laurel ạ. Em là tiên nữ không có nghĩa là em được phép biết mọi chuyện - vẫn chưa được. Ngay cả trong vương quốc, các tiên trẻ cũng không được phép bước vào thế giới loài người cho tới khi họ chứng minh được lòng trung thành của mình. Em đang bắt tôi phải tiết lộ một trong những bí mật lớn nhất của giống loài chúng ta đây. Tôi không thể làm điều đó cho em được.”

Vài giây trôi qua trong yên lặng. “Tôi sẽ làm những gì mình có thể,” cuối cùng Laurel đáp.

“Đó là tất cả những gì tôi cần ở em.”

Cô gượng cười. “Bố mẹ tôi sẽ nghĩ là tôi điên mất.”

“Với tôi thì không sao cả đâu.”

Laurel nhìn Tamani vài giây rồi vươn tay ra đập vào vai anh chàng.

Tamani chỉ cười.

Sau đó anh chàng lấy lại vẻ nghiêm trang và ngậy ra nhìn cô. Ngập ngừng, anh ta nhẹ nhàng tiến đến gần hơn và lướt các ngón tay dọc xuống một bên cánh tay để trần của mình. “Tôi mừng là hôm nay em đã đến,” anh chàng nói. “Tôi đã rất nhớ em.”

“Tôi... tôi nghĩ... có lẽ tôi cũng nhớ anh.”

“Thật sao?” Niềm hy vọng sáng lên trong đôi mắt chàng trai quá rõ ràng đến nỗi Laurel phải nhìn đi chỗ khác và cười bối rối.

“Anh biết đấy, sau khi suy ngẫm thì anh đúng là một gã vô gia cư điên rồ.”

Cả hai phá lên cười với nhau và Laurel ngạc nhiên trước giọng nói nhẹ nhàng êm dịu của Tamani. Một cơn rung mình xốn xang ấm áp chạy dọc sống lưng cô. Laurel liếc nhìn đồng hồ. “Tôi... phải đi rồi,” cô nói, giọng đầy vẻ cáo lỗi.

“Sớm quay lại nhé,” Tamani nói. “Chúng mình sẽ nói chuyện nhiều hơn.”

Laurel mỉm cười. “Tôi rất muốn thế.”

“Và em hứa là sẽ nói chuyện với bố mẹ chứ?”

Cô gật đầu. “Tôi sẽ làm.”

“Em sẽ mang tin tức đến cho tôi chứ?”

“Ngay khi tôi có thể. Nhưng tôi không biết là khi nào nữa.”

“Em có định kể cho bố mẹ tất cả chuyện này không?” Tamani hỏi.

“Tôi không biết,” Laurel nói. “Tôi không nghĩ là họ sẽ tin tôi đâu. Đặc biệt là khi tôi không còn bông hoa để chứng minh nữa. Đó là cách tôi đã thuyết phục được David mà!”

“David?” Tamani nhắc lại bằng một giọng nhạo báng.

“Có chuyện gì không ổn với David ư?”

“Không có gì. Nhưng em chắc là hắn ta đáng tin cậy chứ?”

“Tôi chắc chứ.”

Tamani thở dài. “Tôi biết em phải kể với một ai đó. Nhưng dù sao tôi cũng không thích điều đó.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì hấn ta là con người. Con người không bao giờ có thể tin tưởng được. Em nên cẩn thận.”

“Tôi không phải cẩn thận với cậu ấy. Cậu ấy sẽ không nói ra đâu.”

“Tôi hy vọng là em đúng.”

Họ chậm rãi bước đi trên lối mòn quen thuộc rồi dừng lại ở bìa rừng. “Em phải đi thật sao?” Tamani khẽ hỏi.

Laurel ngạc nhiên trước cảm xúc trong giọng nói anh ta. Lúc trước cô đã cảm nhận được là anh ta thích cô... rất nhiều. Nhưng đây dường như là điều gì đó còn hơn thế nữa. Thứ gì đó riêng tư hơn. Cô hơi ngạc nhiên nhận ra là mình cũng không sẵn lòng rời đi. “Bố mẹ tôi thậm chí còn không biết là tôi đang ở đây. Tôi đã lén đi đấy.”

Tamani gật đầu. “Tôi sẽ nhớ em lắm đấy,” anh chàng thì thầm.

Laurel cười bối rối. “Anh không hoàn toàn biết tôi mà.”

“Dù sao tôi cũng sẽ nhớ em.” Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô. “Nếu tôi tặng em một thứ gì đó, em sẽ giữ nó để nhớ đến tôi chứ - và có thể nghĩ đến tôi nhiều hơn một chút chứ?”

Đôi mắt màu xanh sẫm của Tamani dường như nhìn xuyên qua cô - xuyên thấu vào tâm can cô.

Anh ta tháo sợi dây mỏng đeo quanh cổ và lấy ra một vật nhỏ xíu, sáng long lanh. “Cái này cho em.”

Anh ta đặt thứ lấp lánh nhỏ xíu đó vào bàn tay cô. Đó là một chiếc nhẫn vàng đang phát sáng, chỉ lớn hơn hạt đậu một chút, với một bông hoa bằng kim cương nhỏ xíu đính bên trên. “Nó là cái gì thế?” Laurel ngạc nhiên hỏi.

“Đó là một chiếc nhẫn dành cho mầm cây,” Tamani đáp. “Một đứa bé tiên mới sinh ấy mà! Mỗi mầm cây đều có một chiếc nhẫn khi chúng còn nhỏ. Nếu em mang nó, nó sẽ lớn lên cùng với em. Các vị tiên Mùa Đông làm ra chúng. À, tiên Mùa Xuân

làm ra chúng, nhưng tiên Mùa Đông yểm bùa cho chúng.” Anh ta giơ bàn tay mình ra để cô thấy một dải băng thô nhám màu bạc. “Thấy không, cái này là của tôi. Nó từng nhỏ như cái nhẫn đó đấy. Em không còn là một mầm cây nữa, bởi thế nó không thể điều chỉnh theo ngón tay em được, nhưng tôi nghĩ có thể em sẽ thích nó.”

Chiếc nhẫn bé xíu được tạo tác tinh vi khéo léo, đẹp đến từng chi tiết. “Tại sao anh lại tặng thứ này cho tôi?”

“Để giúp em cảm thấy nhiều hơn mình là một phần của bọn tôi. Em có thể lồng nó vào sợi dây đeo quanh cổ.” Anh chàng chần chừ thêm một lúc lâu. “Tôi chỉ nghĩ là em nên có nó.”

Laurel ngược nhìn Tamani về thắc mắc, nhưng anh chàng không đón nhận ánh mắt cô. Cô ước gì mình có nhiều thời gian hơn để lôi kéo được những bí mật từ anh ta. “Tôi sẽ luôn đeo nó,” cô nói.

“Và nghĩ tới tôi chứ?” Đôi mắt anh ta như muốn bắt giữ cô làm tù nhân và Laurel biết chỉ có duy nhất một câu trả lời cho điều đó.

“Vâng.”

“Tốt.”

Laurel bắt đầu quay lưng, nhưng trước khi cô kịp bước đi, Tamani đã nắm chặt lấy bàn tay cô. Ánh mắt giao nhau không rời, anh nâng tay cô lên và áp môi mình lên những ngón tay cô. Chỉ một giây thôi, ánh mắt anh đã không còn vẻ cảnh giác và thận trọng. Một tia sáng lóe lên như xuyên qua Laurel, chứa chan nỗi khao khát nguyên sơ, không kiềm hãm. Trước khi cô có thể cảm nhận nó gần hơn, anh đã mỉm cười và tia sáng đó biến mất.

Laurel đi về phía chiếc xe, hơi thở gấp gáp khi cô cố ngăn lại vẻ ửng hồng đang lan tỏa khắp cơ thể từ nơi môi Tamani chạm vào cô. Laurel vẫn liếc nhanh về phía sau khi cô đạp xe ra hướng đường cao tốc. Mỗi lần quay lại, ánh mắt anh chàng vẫn khóa chặt lấy cô. Ngay cả khi nhấn bàn đạp trên lối xe đi dọc con đường lớn, cô vẫn có thể cảm thấy đôi mắt ấy đang mãi dõi theo mình.

Khi Laurel dựng xe đạp vào ga-ra thì đã là bốn giờ. Muộn hơn bất cứ buổi học nhóm nào có thể biện minh được. Cô dốc hết can đảm đẩy cánh cửa trước ra.

Bố cô đang ngả lưng trên đi văng, tiếng ngáy vang lên khe khẽ. Không phải bận tâm về rắc rối bắt nguồn từ phía đó. Cô lắng nghe tiếng mẹ và thấy âm thanh chai lọ va lách cách trong bếp. “Mẹ à?” Cô hỏi khi đi vòng qua góc nhà.

“Con kia rồi. Con và David chắc phải làm nốt trang cuối cùng đó vội vàng lắm nhỉ? Mẹ vừa mới gọi điện nửa giờ trước mà?”

“À, vâng. Nó dễ hơn là con tưởng,” cô nàng đáp nhanh.

“Các con đã vui vẻ chứ? David là một chàng trai tốt đấy.”

Laurel gật đầu, tâm trí cô chẳng ở chỗ nào gần David cả - chính xác thì nó cách chỗ David đến bốn mươi hai dặm đường cơ.

“Hai đứa...?”

“Gì cơ ạ?” Laurel cố gắng tập trung vào điều mẹ cô đang nói.

“À, con dành nhiều thời gian khủng khiếp ở nhà cậu ấy; mẹ nghĩ có lẽ hai đứa đã...”

“Con không biết nữa,” cô nàng thật thà đáp. “Có lẽ thế.”

“Chỉ là... mẹ biết mẹ của David thỉnh thoảng làm việc nhiều giờ liền, bởi vậy các con có rất nhiều thời gian ở riêng. Khi các con ở cùng nhau trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế thì sẽ rất dễ bị mất kiểm soát đấy.”

“Con sẽ cẩn thận, mẹ ạ,” cô nhăn nhó đáp.

“Mẹ biết con sẽ làm thế, nhưng mẹ là một người mẹ và dù thế nào mẹ cũng phải nói chuyện này,” bà mỉm cười bảo. “Và hãy nhớ,” bà thêm, “con chưa bắt đầu có kinh nguyệt không có nghĩa là con không thể có thai đâu đấy.”

“Mẹ!”

“Mẹ chỉ nói thế thôi.”

Laurel nghĩ tới những lời Tamani nói vào sớm ngày. *Sự thụ phẩn để duy trì nòi giống - sex chỉ để vui vẻ thôi.* Cô thắc mắc không biết mẹ sẽ nói gì nếu cô tuyên bố với bà rằng cô không thể có thai - sẽ *không bao giờ* có kinh nguyệt cả. Rằng sex đối với cô chỉ là sex mà thôi, không có sự đau đớn nào kèm theo cả. Nếu cô mà nói ra điều đó thì chắc mẹ cô lo lắng đến chết mất. Quý quái thật, cô vẫn đang cố gắng gói ghém ý nghĩ của mình xung quanh chuyện đó.

“Mẹ này,” cô ngập ngừng nói. “Con muốn nói chuyện với mẹ về mảnh đất. Nó đã thuộc gia đình bên ngoại từ rất lâu rồi. Và nhà ta đã sống ở đó từ khi con còn bé xíu.” Cô cúi đầu khi nghĩ tới nguồn gốc thật sự của mình - quê hương bí mật của cô. “Dù sao cũng là từ khi con biết ghi nhớ.” Những giọt nước mắt bắt ngờ làm khôe mắt cô cay cay khi cô nhìn lên mẹ. “Nó là nơi kỳ diệu nhất trên thế gian này. Con ước gì mẹ đừng bán nó.”

Mẹ nhìn cô một lúc lâu. “Ông Barnes đang ra giá cho chúng ta rất nhiều tiền, Laurel ạ. Nếu bán mảnh đất, chúng ta sẽ có thể chi trả cho tất cả những thứ mà con muốn.”

“Nhưng nếu mẹ không bán thì thế nào? Chúng ta sẽ ổn chứ?”

Mẹ cô thở dài và ngẫm nghĩ một lúc. “Việc kinh doanh của bố con đang khá tốt, nhưng không có gì đảm bảo là nó sẽ tiếp tục ổn thỏa như thế.” Bà chống hai khuỷu tay lên quầy bếp. “Chúng ta chỉ có một số tiền eo hẹp trong thời gian dài, Laurel ạ. Mẹ không thích sống đạm bạc như thế này. Con không phải là người duy nhất phải từ bỏ nhiều thứ đâu.”

Laurel im lặng. Dường như đó là một nhiệm vụ quá to lớn đối với một cô gái mười lăm tuổi. *Nhưng mà, tâm tưởng cô lên tiếng, mình đâu phải là một cô gái bình thường, đúng không?* Phấn chấn hơn với ý nghĩ đó, cô nói: “Nhưng mẹ cứ suy nghĩ về việc này mẹ nhé? Khoảng một tuần chẳng hạn?” Laurel nói thêm trong khi mẹ cô mím môi.

“Bố mẹ dự định sẽ ký giấy tờ vào thứ Tư này đây.”

“Một tuần nhé mẹ! Mẹ làm ơn đi mà! Chỉ cần bảo với ông Barnes là mẹ cần một tuần thôi! Và nếu mẹ thật sự suy nghĩ trong một tuần, con hứa sẽ không làm phiền mẹ về chuyện này một lần nào nữa.”

Mẹ cô nhìn cô đầy hoài nghi.

“Làm ơn đi mẹ!”

Gương mặt bà trở nên dịu dàng. “Có lẽ ông Barnes sẽ hủy bỏ chào giá nếu mẹ xin thêm một tuần nữa đây.”

Laurel vòng qua quầy bếp và ôm chầm lấy mẹ. “Con cảm ơn mẹ,” cô thì thầm. “Điều này có ý nghĩa với con lắm đây, mẹ biết không?”

“Vậy là anh ta thực sự không kể cho cậu nhiều lắm.” David ngồi trên cái ghế trong căn bếp nhà mình. Mẹ cậu đã đi hẹn hò nên cậu và Laurel có cả ngôi nhà tha hồ mà riêng tư tối nay. David đang ăn đồ ăn vừa được hâm lại trong lò vi sóng còn Laurel thì đang hí hoáy trên một cuốn vở, cố gắng không bị phân tán vì cái mùi đó.

“Anh ta kể cho mình vừa đủ thôi,” Laurel nói về bệnh vực. “Có vẻ như anh ta muốn kể cho mình nhiều hơn, nhưng lại không được phép. Mình đoán điều đó gây phiền cho anh ta.”

“Anh ta nghe có vẻ thuộc loại kỳ quặc.”

“Anh ta rõ ràng rất khác lạ - và không chỉ ở vẻ bề ngoài đâu.” Cô nàng ngừng bút giữa một đường vòng xoắn và ngẩng đầu lên, nhớ lại. “Anh ta rất bồn chồn và căng thẳng. Mọi cảm xúc của anh ta - dù tốt hay xấu - dường như đều được làm tăng thêm. Và dễ lan truyền sang người đối diện nữa.” Cô nàng lại bắt đầu nguệch ngoạc viết. “Cậu muốn cảm nhận giống anh ta, nhưng không tài nào bắt kịp được vì cách anh ta cảm nhận biến đổi rất nhanh. Nồng nhiệt đến thế chắc hẳn là phải kiệt sức mất.” Cô rùng mình khi phát hiện ra cái từ chính xác dành cho anh ta. *Nồng nhiệt*, lúc nào cũng thế.

“Vậy bây giờ hai người là bạn à?”

“Mình không biết nữa.” Sự thật là Laurel biết anh ta muốn cô - muốn cô tới từng tế bào trong cơ thể anh ta. Và bất chấp việc cố gắng cưỡng lại, cô cũng cảm thấy dâng trào mãnh liệt cái ham muốn ấy. Có vẻ là không tốt khi buổi tối ở cùng David sau khi cả ngày đã ở bên Tamani. Mà biết đâu ở cả ngày bên Tamani mới là không tốt! Thật khó có thể nói chắc chắn.

Cô đưa tay lên chạm vào chiếc nhẫn Tamani tặng, nó được lồng vào một sợi dây chuyền rất mảnh bằng bạc. Suốt ngày hôm đó cô đã chạm vào nó đến cả trăm lần. Nó mang lại cảm giác như được ở bên Tamani. Trong chuyến viếng thăm ngắn ngủi ấy, cả hai đã trở thành một điều gì đó còn hơn cả bạn bè; không, không phải, nó còn *vượt xa* những người bạn. Cái từ bạn bè dường như thật tầm thường so với mối dây liên hệ mà họ cùng chia sẻ. Nó giống như hai người có chung một môi đồng cảm, chung một bí mật hơn. Cô không thể kể với David điều đó. Sẽ rất khó để giải thích cho một con người khách quan tới mức thần nhiên - mà David thì còn xa mới tới được mức khách quan và thần nhiên ấy. Nếu cậu ấy biết dù chỉ chút ít về cơn bão xúc cảm mà cô đang trải qua với Tamani, thì cậu ấy hẳn sẽ ghen tỵ kinh khủng lắm.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không thích David. Cô đã coi cậu là người bạn tốt nhất và đôi khi còn hơn thế nữa. David có những điều mà Tamani không có được - trầm tĩnh, cuốn hút, logic và êm dịu. Cảm xúc của cô đối với David không phải là một cơn bão hỗn loạn mà êm đềm và lôi cuốn. Cậu là một hằng số trong cuộc đời cô theo cách mà Tamani không bao giờ có thể thay thế. Hai nửa không bao giờ có thể là một chỉnh thể.

David cuối cùng cũng ăn xong bữa tối và Laurel đẩy cuốn tập sang bên đối diện với cậu bạn. “À, cảm

on vì đã bao che cho mình nhé. Mình không ngờ là mẹ mình sẽ gọi cho cậu.”

David nhún vai. “Cậu đi lâu quá, và mẹ cậu lại biết là cậu chẳng hề thích môn Sinh học tẹo nào.”

“Mình đã đọc được một vài thứ vào chiều nay,” Laurel nói. “Cậu biết cách thực vật hấp thụ carbonic từ không khí rồi nhả ra oxy, đúng không nào?”

“Đúng vậy, đó là lý do chúng ta phải cứu những cái cây và tất cả những thứ như thế.”

“Mình đang nghĩ việc hít thở khí oxy sẽ chẳng có ý nghĩa với mình.”

“Vậy... cậu nghĩ cậu hấp thụ khí carbonic à?”

“Và thở ra oxy, đúng thế.”

“Điều đó rất quan trọng đấy.”

“Mình đang nghĩ,” Laurel chậm rãi mở lời, “rằng chúng mình có thể thử một thí nghiệm khác hay không.”

David nhìn cô lúng túng. “Được thôi. Thí nghiệm gì thế?”

“Ừm, à, không khí là thứ cậu không thể thấy được dưới kính hiển vi hay bất cứ thứ gì, bởi vậy cách duy nhất để biết có phải mình đang thở ra khí oxy hay không là xem xem khi cậu hít nó vào cậu có gặp rắc rối nào không.”

David bắt đầu hiểu câu chuyện này đang hướng tới đâu. “Thế cậu định chúng ta làm việc đó như thế nào?” Anh chàng nói, cố nén nụ cười tùm tùm nơi khóe miệng.

“À... kiểu như là... miệng-kê-miệng kiểu hô hấp nhân tạo ấy. Khác ở chỗ là cậu thở vào miệng mình trước rồi sau đó, mình không lấy thêm chút không khí nào nữa mà thở lại vào miệng cậu.” Cô nhìn David trong một giây rồi buột miệng: “Nhưng chẳng có lý do gì mà cậu phải làm thế cả. Đây chỉ là ý tưởng của mình thôi.”

“Mình rất ấn tượng mà,” David nói. “Cậu đã tự học được môn Sinh rồi đấy.”

Laurel đảo mắt, nhưng vẫn cười rõ tươi. “Google là bạn của mình mà.”

David khịt khịt mũi tỏ ý chê bai, rồi cố khóa lấp nó bằng một tiếng ho.

Laurel trừng mắt nhìn cậu bạn.

“Nó có ý nghĩa lắm,” David vội nói rồi nháy mắt. “Chúng ta làm thôi.”

Cậu quay người sang phía cô cho tới khi đầu gối họ chạm nhau.

“Đầu tiên cậu hãy hít vào một hơi rồi nín thở trong mười giây để phổi cậu biến đổi nó thành khí carbonic. Sau đó hãy thổi nó vào miệng mình, và mình sẽ hít nó vào. Rồi mình sẽ đợi khoảng mười giây và thổi nó trở lại miệng cậu, được chứ?”

David gật đầu.

Nghe thì có vẻ đơn giản. À, ngoại trừ phần miệng-kề-miệng. Nhưng cô có thể xử lý nó được. Đúng không?

Lồng ngực David căng ra khi cậu hít vào một phổi đầy không khí và gương mặt cậu ửng đỏ lên khi nín thở.

Giờ thì không còn đường lui nữa rồi!

Sau khoảng mười giây, David ra hiệu cho cô và ngả đầu về phía trước, mắt nhìn đắm đắm vào miệng cô. Laurel buộc mình phải tập trung trong khi cúi người về trước. Ban đầu, môi họ nhẹ nhàng chạm nhau và Laurel gần như quên mất chính mình, cô hít vào bằng một động tác nuốt không khí bần chồn căng thẳng. Thế rồi David ép môi kiên quyết hơn và thổi vào miệng cô. Laurel để cho hai lá phổi căng đầy.

David lùi ra và Laurel mắc sai lầm khi mắt cô vô tình chạm vào mắt cậu. Cô mỉm cười, rồi phải quay nhìn đi chỗ khác trong khi đếm đến mười. Sau đó David lại nghiêng người vào, một tay đặt trên vai cô kéo nhẹ lại gần mình.

Lần này Laurel gặp anh chàng ở nửa chừng mà không có bất cứ sự do dự nào. Miệng David ép lên miệng cô, đôi môi hơi hé mở. Cô thổi tất cả không khí từ phổi mình trở lại miệng cậu và cảm thấy cậu đang nuốt vào. Anh chàng nấn ná lại một lát trước khi lùi ra.

“Wow.” Anh chàng thở ra và luồn những ngón tay qua tóc. “Chà. Thật kinh ngạc! Đầu mình hơi quay cuồng một chút. Nhưng mình nghĩ cậu đang thở ra hầu như là oxy tinh khiết đấy, Laurel ạ.”

“Cậu sắp ngã khỏi ghế rồi kìa?” Cô vội giữ lấy chân cậu bạn.

“Mình không sao,” David nói, thở chậm lại. “Cho mình thêm vài giây nữa.” Đôi tay David trượt xuống đặt lên hai tay cô lúc ấy vẫn giữ trên chân anh chàng. Cô nhìn lên đúng lúc David bặm môi dưới lại, rồi cười hết cỡ.

“Cái gì buồn cười thế?”

“Xin lỗi Laurel,” David đáp, mặt lại đỏ bừng lên. “Cậu có vị thật ngọt ngào.”

“Cái gì ngọt ngào cơ?”

Anh chàng liếm môi dưới lần nữa. “Cậu có vị như mật ong ấy.”

“Mật ong ư?”

“Đúng thế. Hôm ấy mình đã nghĩ là mình bị lẩn thẩn ... à, cậu biết đấy, có một hôm ấy... Nhưng hôm nay cũng vậy. Miệng cậu ngọt lắm ý Laurel ạ.” Anh chàng ngừng một giây, rồi cười toe toét. “Không giống mật ong, mà giống *mật hoa cơ*.”

“Hay thật đấy. Bây giờ tớ sẽ phải giải thích điều này với từng người mà tớ hôn trong suốt phần đời còn lại, trừ phi đó là cậu hay... hay một tiên nam khác.” Cô gần như đã nói ra tên Tamani. Những ngón tay cô lại lướt lên chiếc nhẫn đeo trên cổ.

David nhún vai. “Thế thì ngoài mình ra đừng hôn ai cả, nhé!”

“David...”

“Mình chỉ đang đề nghị một giải pháp hiển nhiên mà thôi,” anh chàng nói, hai tay giơ lên phòng vệ.

Cô cười phá lên. “Mình đoán nhờ thế mà mình không trở thành một trong các cô nàng phân phát nụ hôn cho cả tá các chàng trai.”

David lắc đầu. “Cậu sẽ không bao giờ giống như thế đâu. Những cảm xúc của cậu quá dịu dàng. Cậu lúc nào cũng lo lắng rằng mình sẽ làm tan nát trái tim mỗi chàng trai mà cậu hôn.”

Cô không chắc liệu ý David có phải là một lời tán dương hay không, nhưng có lẽ là thế. “Ừa, chắc là vậy.”

“Vậy đó là cái gì thế?” Anh chàng hỏi, tay chỉ vào sợi dây đeo trên cổ cô. “Cậu cứ nghịch nó mãi.”

Laurel thả chiếc nhẫn xuống trước ngực. Nó giống như một lá bùa chuyển những ý nghĩ của cô thẳng tới cho Tamani. Cô băn khoăn liệu Tamani có biết được điều đó trước khi đem tặng nó cho cô hay không. Cô hơi ngạc nhiên khi ý nghĩ đó không làm cô khó chịu. “Nó là một chiếc nhẫn,” cuối cùng cô nàng thú nhận. “Tamani đã tặng nó cho mình.”

David nhìn cô đầy lạ lùng. “Tamani đã tặng cậu *một chiếc nhẫn ư?*”

“Không giống thế đâu. Nó là một chiếc nhẫn trẻ con. Hình như tiên nào cũng đều có nó khi còn bé.” Chống lại thôi thúc muốn giữ chiếc nhẫn là bí mật đặc biệt cho riêng mình, Laurel tháo sợi dây chuyền ra và cho David xem cái vòng tròn bé tí xíu.

“Chiếc nhẫn này thật sự rất đẹp,” anh chàng miễn cưỡng nói. “Tại sao anh ta lại tặng nó cho cậu?”

Laurel cố gắng nhún vai trước câu hỏi của cậu. “Mình không biết nữa. Anh ta chỉ muốn mình có nó thôi.”

David nhìn nó một lúc lâu nữa trước khi thả nó trở lại trước ngực Laurel.

“Ôi, vừa kịp này,” mẹ Laurel nói khi cô nàng bước vào cửa sau giờ tan trường ngày hôm sau. “Điện thoại của con đây!”

Laurel nhắc điện thoại. Cô vừa mới tạm biệt David ở góc đường mà. Tại sao cậu ấy lại gọi cho cô ngay nhỉ? “Xin chào?” Cô hỏi giọng thăm dò.

“Laurel à? Chelsea đây.”

“Chào cậu,” Laurel đáp.

“Cậu có bạn không? Hôm nay trời đẹp quá, tới ngọn hải đăng Battery Point với mình đi!”

Laurel đã nghe nói tới mốc bờ lịch sử đó rồi, nhưng vẫn chưa được thấy tận mắt. “Ừ, mình không bận gì đâu, chúng mình đi đi!” Cô nói.

“Năm phút nữa tớ đón cậu nhé.”

“Ừa.”

“Con đi đâu với David à?” Mẹ Laurel hỏi sau khi cô gác máy.

“Chelsea mẹ ạ. Bạn ấy rủ con đến ngọn hải đăng. Con đi mẹ nhé!”

“Được, chỗ đó tuyệt đấy. Mẹ mừng là con đã chơi nhiều với các bạn hơn. Mẹ rất thích David, nhưng con nên có nhiều bạn bè hơn nữa. Sẽ tốt cho con rất nhiều đấy.”

Laurel đi tới chỗ tủ lạnh và mở một lon soda trong khi chờ đợi.

“Hôm nay mẹ nhận được bảng điểm giữa kỳ của con trong hòm thư”, mẹ cô nói.

Soda như ghen trong họng Laurel. Trước khi nở hoa, cô vẫn học hành khá tốt, nhưng cô không chắc mình vẫn duy trì được phong độ đó khi cuộc đời cô trở nên đảo lộn.

“Ba điểm A, hai điểm B. Thành tích khá đấy,” mẹ cô nói kèm theo một nụ cười. Thế rồi bà cười lớn: “Thành thật thì mẹ có phần tự hào về mình. Chắc là mẹ đã làm một việc đúng cho con, Laurel nhỉ.”

Laurel đảo mắt ngao ngán trong khi mẹ đưa cô bảng điểm. Điểm B môn Sinh học không có gì ngạc nhiên, cả điểm A môn Văn học nữa. Tất cả điều cô phải làm bây giờ là duy trì nó cho tới cuối học kỳ.

Chắc là cũng không quá khó. Bây giờ điều tệ nhất rõ ràng đã ở phía sau cô rồi.

“Sao xe của bố lại ở đây ạ?” Laurel hỏi.

Mẹ cô thở dài. “Bố con ốm. Bố đã ốm cả ngày rồi. Thậm chí phải nghỉ cả công việc đấy.”

“Ôi,” Laurel thốt lên. “Bố chưa bao giờ bỏ một ngày làm việc nào cả.”

“Ừ. Mẹ đã bắt bố con phải nằm trên giường cả ngày. Ngày mai chắc ông ấy sẽ khỏe hơn.”

Laurel nghe thấy tiếng bốp còi ở ngoài lối xe vào nhà.

“Chelsea đây mẹ ạ,” Laurel nói rồi vớ lấy chiếc áo khoác.

“Vui vẻ nhé!” Mẹ cô mỉm cười.

Laurel trườn vào ghế sau xe của mẹ Chelsea và Chelsea xoay người cười rạng rỡ với cô. “Cậu à! Ngọn hải đăng này tuyệt vời lắm; nó hoàn toàn cổ kính. Cậu sẽ thích nó cho xem.”

Mẹ Chelsea thả hai đứa xuống bãi đậu xe bên bờ biển. “Các con chơi nhé! Hai tiếng nữa mẹ sẽ quay lại,” bà nói.

“Tạm biệt mẹ,” Chelsea vẫy tay.

“Bây giờ mình đi đâu đây?” Laurel hỏi, nhìn ra phía đại dương.

“Bọn mình đi bộ,” Chelsea nói, chỉ về phía một hòn đảo cách bờ chừng một trăm năm mươi mét.

“Bọn mình sẽ đi bộ ra hòn đảo ấy á?”

“Nó sẽ giống một eo đất khi thủy triều xuống thấp.”

Laurel nheo mắt nhìn ra hòn đảo. “Mình có thấy ngọn hải đăng nào đâu.”

“Nó không giống những ngọn hải đăng cậu thấy trong tranh ảnh đâu. Nó là một ngôi nhà với một ngọn đèn trên mái cơ.”

Chelsea dẫn Laurel đi trên dải cát nối đất liền với hòn đảo nhỏ đó. Thật thú vị khi ở gần đại dương như thế mà không phải thả chân xuống dòng nước lạnh. Laurel thích hương vị mặn mòi của nước biển và những cơn gió mát lành, chúng vuốt ve mơn man trên khuôn mặt cô và làm cho mái tóc quăn của Chelsea tung bay nhẹ nhàng.

Khi họ tới đảo, có một con đường lớn lát đá dẫn lên đồi. Chỉ mất vài phút, họ đã tới một khúc quanh

nhỏ và ngọn hải đăng hiện lên trong tầm mắt.

“Nó đúng là một ngôi nhà bình thường,” Laurel ngạc nhiên.

“Ngoại trừ cái đèn,” Chelsea chỉ tay và nói.

Chelsea làm một vòng hướng dẫn trong khi chỉ cho Laurel xem khắp ngôi nhà nhỏ và giải thích về lịch sử của ngọn hải đăng, bao gồm cả vai trò của nó trong những đợt sóng thần mà hàng năm thành phố Crescent phải hứng chịu. “Những cơn sóng thần kinh khủng lắm,” Chelsea nói, “ngay cả khi chúng còn chưa quá dữ dội.”

Laurel không chắc là mình có chia sẻ được với sự nhiệt tình của Chelsea hay không.

Chelsea đưa cô ra một khoảng sân nhỏ và chỉ vào những bông hoa màu đỏ tía phủ đầy những vách núi đá bên sườn của hòn đảo nhỏ. “Đẹp quá!” Laurel vừa nói vừa cúi xuống một khoảng đất nhỏ đầy những cánh hoa li ti.

Chelsea lôi từ túi xách ra một chiếc khăn và trải nó lên bãi cỏ mềm mại. Họ cùng ngồi yên lặng ngắm biển trong vài phút. Laurel cảm thấy thật yên bình giữa nơi đẹp đẽ toàn đá là đá này. Chelsea bới tìm trong túi lần nữa rồi lấy ra một thanh Snicker cho mình và đưa cho Laurel một hộp nhỏ đựng đồ ăn.

“Cái gì đây?” Laurel hỏi.

“Dâu tây. Chúng là chất hữu cơ đấy, nếu điều đó quan trọng,” Chelsea nháy mắt.

Laurel cười và bật nắp hộp. “Cảm ơn cậu. Trông ngon quá.” Ngon hơn cả triệu lần cái thanh kẹo Chelsea đang thưởng thức ấy chứ.

“Vậy có chuyện gì với cậu và David thế?”

Quả dâu tắc nghẹn trong cổ Laurel và cô ho sặc sụa. “Ý cậu là gì cơ?”

“Mình chỉ băn khoăn không biết hai cậu đã phải là một đôi chưa.”

“Thế hãy vào thẳng đề đi,” Laurel nói với những trái dâu hơn là với Chelsea.

“David thật sự thích cậu đấy, Laurel ạ.” Chelsea thở dài. “Ước gì cậu ấy thích mình bằng một nửa như thế.”

Laurel dùng đĩa chọc chọc vào những trái dâu.

“Mình đã thích David ngay hôm cậu ấy chuyển đến. Hai đứa mình từng trong cùng một đội AYSO đấy,” cô bạn mỉm cười thêm.

“AYSO là gì?”

“Bóng đá!” Chelsea hào hứng đáp.

Laurel có thể hình dung thấy một Chelsea mười tuổi - ngoan cố và bộc trực giống như bây giờ, và chắc là không mấy thon thả - gặp David lần đầu tiên. Một David chấp nhận, không hay phê phán. Chắc hẳn là Chelsea đã đeo bám lấy cậu bạn. Nhưng vẫn... “Chelsea, sao cậu lại kể chuyện này với mình?”

“Mình không biết nữa.” Cả hai lại im lặng một lúc nữa. “Mình không cố làm cho cậu thấy tồi tệ hay gì đó đâu,” Chelsea vội nói. “David không thích mình theo cách đó, mình biết thế. Thành thật mà nói, nếu cậu ấy có bạn gái thì thà đó là một người như cậu. Một người mà mình cũng là bạn.”

“Ừ...” Laurel nói.

“Vậy... bây giờ cậu là bạn gái cậu ấy à?” Chelsea dồn hỏi.

“Mình không biết. Có đúng không nhỉ?”

“Cậu còn hỏi lại mình sao?” Chelsea hỏi, ngoác miệng cười.

“Mình không biết nữa.” Cô ngừng ngang và liếc nhanh sang Chelsea. “Cậu thật sự sẽ không ngại nếu mình trò chuyện về điều này chứ?”

“Hoàn toàn không. Nó giống như trải nghiệm một cách gián tiếp ấy.”

“Đôi khi cậu nói ra những điều lạ lùng nhất đấy,” Laurel rầu rĩ nói.

“Ừ, David cũng nói thế. Nhưng mọi người không hay nói ra những điều họ thật sự nghĩ đâu.”

“Cậu rõ ràng có ưu điểm đó mà.”

“Thế cậu có phải bạn gái của David không nào?” Chelsea lại hỏi, quyết không bỏ qua.

Laurel nhún vai. “Mình thật sự không biết. Đôi lúc mình nghĩ đó là điều mình muốn, nhưng trước đây mình chưa từng có người bạn trai nào cả. Mình thậm chí còn chưa từng có anh chàng nào là bạn thân cơ. Mình thích điều đó; mình không muốn đánh mất phần cuộc sống đó đâu.”

“Có thể cậu sẽ không mất đâu.”

“Có lẽ. Mình không chắc.”

“Mà lại còn có cả những lợi ích phụ thêm nữa đấy,” Chelsea nói.

“Như thế nào cơ?”

“Nếu anh chàng ấy muốn hôn cậu, anh chàng có thể sẽ phải làm cả bài tập Sinh học của cậu nữa.”

“Hấp dẫn đấy!” Laurel thốt lên. “Mình dốt môn Sinh lắm.”

Chelsea toe toét cười. “Ừ, cậu ấy cũng đã nói thế đấy.”

Laurel tròn mắt. “David không nói thế chứ! Thật không đấy Chelsea?”

“Chuyện đó khó mà là bí mật được - hầu như bữa trưa nào cậu cũng than vãn về nó đấy thôi. Mình nghĩ cậu ấy là một người bạn trai tuyệt vời đấy,” Chelsea nói thêm.

“Tại sao cậu lại nói thế với mình? Đa số mọi người ở vị trí của cậu đều sẽ cố gắng chia rẽ bọn mình mà?”

“Mình không phải là phần đa số đó,” Chelsea đáp. “Hơn nữa,” cô tiếp tục, giọng nhẹ nhàng hơn, “điều đó sẽ làm cho cậu ấy hạnh phúc. Mình thực sự vui khi David được hạnh phúc.”

“Con về rồi đây!” Laurel hét to khi bước vào cửa, thả cái ba lô xuống đất rồi chạy ào vào phòng chứa đồ ăn để tìm đào đóng hộp. Vài phút sau, mẹ cô bước vào đúng lúc Laurel đang nhăm nháp một quả lê để bên ngoài cái lọ. Nhưng thay vì “Bà mẹ Khó tính” thường mắng cô con gái vì tội không dùng bát, mẹ cô hôm nay chỉ thờ dài và mỉm cười về mặt mũi.

“Con có thể tự lo liệu bữa tối hôm nay chứ?”

“Vâng, có chuyện gì thế ạ?”

“Bố con đang ngày càng tệ hơn. Bụng ông đau và hơi trướng lên, bây giờ còn bị sốt nữa. Nhiệt độ người bố con không quá cao - khoảng 37,50 - nhưng mẹ không thể hạ sốt cho bố con bằng khăn lạnh hay tắm mát, hay thậm chí là viên nang từ rễ cây bài hương và cam thảo nữa con ạ.”

“Thật thế ạ?” Laurel hỏi. Mẹ cô có dược thảo cho mọi thứ và chúng có hiệu quả tuyệt vời. Bạn bè của bà thường gọi tới mỗi khi họ tuyệt vọng và những liều thuốc cao cũng không cắt được cơn sốt. “Mẹ đã thử cho bố dùng một ít trà Echinacea chưa?” Cô gợi ý, vì đó là thứ mẹ thường cho cô uống.

“Đã cho bố con cả một mẻ rồi đấy, để lạnh nữa. Nhưng bố con còn bị trướng bụng nữa nên mẹ không biết ông ấy có đỡ hơn không.”

“Con cá đây là do bố ăn phải thứ gì đó!”

“Có thể,” mẹ cô đáp vẻ lơ đãng, giọng nói nghe chừng không tin lắm. “Tình trạng bố con thực sự xấu đi sau khi con đi khỏi.” Bà nói thêm, bất chợt xoay đầu về phía con gái. “Mẹ sẽ ở bên bố con tối nay để xem có thể làm cho ông ấy thấy dễ chịu hơn không.”

“Vâng ạ. Con có món lê đóng hộp rồi, và cả một đồng bài tập nữa.”

“Một tối bận rộn cho cả hai mẹ con mình đây.”

“Vâng,” Laurel thở dài đáp, nhìn về phía đồng sách vở đang đợi mình trên bàn.

Sau giờ học ngày thứ Năm, Laurel túm lấy cái tạp dề màu xanh da trời và xuống phố hướng tới Hiệu sách của Mark. Jen, Brent, và Maddie - những nhân viên của bố cô - đang phải làm thêm ca, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì cả ba người bọn họ sẽ chạm mốc bốn mươi tiếng vào thứ Sáu này mất. Laurel muốn ít nhất giúp cho Brent và Jen có một ngày được nghỉ ngơi. Cô và cô Maddie có thể xoay sở được. Maddie là nhân viên duy nhất bố Laurel giữ lại được từ người chủ trước của hiệu sách này. Maddie đã làm việc ở hiệu sách này chừng mười năm nay, và thật may là cô ấy có thể tự quản lý nơi này được.

Nhưng không phải chuyện cửa hiệu sách khiến Laurel lo lắng. Cô đã vào phòng bố mẹ để nghe bố dặn dò vài phút và cô thực sự sốc trước vẻ ngoài của ông. Bố cô luôn luôn gầy gò, nhưng bây giờ khuôn mặt ông hõm lại và xám ngoét với hai hốc mắt sâu hoắm. Đôi môi tái nhợt và một dòng mồ hôi lấp lánh trên trán ông. Mẹ Laurel đã cố thử mọi thứ. Đắp thuốc làm từ cây oải hương và lá hương thảo trên ngực ông, trà thì là cho ông uống, thêm vitamin C để tăng sức đề kháng nữa. Đường như chẳng có thứ gì hiệu quả cả. Bà đã phải cho ông uống rượu brandy về đêm để giúp ông ngủ được và nhỏ dầu bạc hà để giữ ấm, nhưng vẫn không cải thiện được gì. Bỏ qua lòng tự tôn, bà thậm chí còn thử cả một vốc đầy thuốc tân dược mà bố cô vẫn chẳng thấy khá hơn. Điều mà mọi người hy vọng chỉ là một cơn cúm ác tính giờ đã chuyển biến nghiêm trọng nhanh hơn là mẹ cô có thể đề phòng.

Khi Laurel tình nguyện tới hiệu sách chiều hôm ấy để mẹ có thể ở nhà với bố, bà đã ôm cô thật chặt và thì thầm cảm ơn vào tai cô. Bố cô trông không còn là ông nữa, mà giống hình ảnh biếm họa ốm yếu của ông mấy ngày hôm trước. Bố cố mỉm cười và đùa theo cách ông vẫn làm - luôn luôn thế - nhưng chỉ thế thôi vẫn là quá sức đối với ông.

Một tiếng chuông vui vẻ vang lên khi Laurel mở cánh cửa hiệu sách.

Maddie nhìn lên và mỉm cười. “Laurel à? Cháu càng ngày càng xinh đẹp hơn đấy!” Cô ôm chặt lấy Laurel và Laurel nấn ná ở lại trong sự âu yếm đó, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Maddie luôn có mùi hương như những chiếc bánh quy và gia vị, cùng với một thứ gì đó khác nữa mà Laurel rất khó gọi tên.

“Bố cháu thế nào rồi? Maddie hỏi, một cánh tay vẫn vòng qua vai Laurel.

“Bố cháu trông thật khủng khiếp, cô Maddie ạ. Như là da bọc xương thôi ấy. Mẹ cháu chẳng thể giúp được gì cả. Chẳng thứ gì có tác dụng cả.”

“Ngay cả rễ cây bài hương và cam thảo của bà ấy cũng vô hiệu à?”

Laurel mỉm cười đau khổ. “Cũng vô hiệu nốt ạ.”

“Quả là một căn bệnh kỳ lạ.”

“Không phải với bố. Và cũng không phải lúc này!”

“Đêm nào cô cũng thắp một cây nến cho ông ấy.” Với mẹ Laurel thì là rễ bài hương và cam thảo, còn với Maddie thì là những cây nến. Cô ấy là tín đồ Thiên Chúa giáo mộ đạo, là người có một giá nến trước cửa sổ phòng và thắp mỗi ngọn nến cho từng điều cầu nguyện từ chuyện một giáo dân trong xứ đạo chết vì ung thư cho tới con mèo nhà hàng xóm đi lạc. Dầu sao Laurel vẫn rất biết ơn cô.

“Bố cháu gửi cho chúng ta một lịch làm việc từ giờ đến hết tuần.”

Maddie cười. “Ôm liệt giường mà vẫn lập lịch làm việc; ông ấy chắc còn lâu mới tới gần ngưỡng cửa cái chết.” Cô chìa tay ra. “Đưa cho cô, chúng ta sẽ xem nào.” Maddie nghiên cứu bản lịch làm việc viết tay đó. “Bố cháu đã cắt bớt giờ bán hàng, cô hiểu rồi.”

Laurel gật đầu. “Không đủ nhân viên để duy trì giờ làm việc bình thường cô ạ.”

“Thế cũng tốt. Cô đã nói với ông ấy cả tháng trời nay là mở cửa từ tám giờ thật là ngớ ngẩn. Ai lại muốn mua một cuốn sách vào tám giờ sáng cơ chứ?” Cô ấy cúi người về phía trước như thể đang chia sẻ một bí mật. “Thành thật mà nói, ngay cả cô còn không thích ra khỏi giường lúc tám giờ sáng cơ.”

Vài giờ trôi qua, hai cô cháu cùng làm việc một cách vui vẻ, và cả hai đều tránh nhắc đến bố Laurel. Nhưng tâm trí Laurel lúc nào cũng nghĩ tới ông. Cô để Maddie hoàn thành nốt công việc giấy tờ cuối ngày và mắc một tấm biển báo ở cửa ra vào để xin lỗi vì việc đóng cửa hiệu bất thường vào kỳ nghỉ cuối tuần.

Laurel chậm rãi dạo bước về nhà, toàn thân mệt rũ sau hai giờ đồng hồ cật vào kho hết thùng sách này tới thùng sách khác. Ngay khi đi vòng qua góc quanh cuối cùng, cô thấy một chiếc xe lớn đỗ trên lối vào nhà mình. Phải mất đến mấy giây cô mới ghi nhận được điều mình đang trông thấy, và hai chân cô bắt đầu chạy cuống cuống. Đó là một chiếc xe cấp cứu màu trắng đỏ. Cô ào vào cửa trước ngay lúc các nhân viên hỗ trợ y tế đang đi xuống cầu thang cùng với bố cô trên cang còn mẹ cô đi sau một bước.

“Bố sao thế ạ?” Laurel hỏi, ánh mắt ghim chặt vào người bố.

Những giọt nước mắt rơi lã chã trên gương mặt mẹ cô. “Bố con bắt đầu nôn ra máu. Mẹ phải gọi cấp cứu.”

Cuối cùng lối cầu thang cũng thông thoáng để Laurel tới được chỗ mẹ. Cô vòng tay ôm ngang lưng bà. “Ổn thôi mà mẹ!”

“Ông ấy không tin tưởng các bác sĩ,” mẹ cô giận dữ nói.

“Điều đó không quan trọng. Bố cần bác sĩ.”

Mẹ cô gật đầu, nhưng Laurel không chắc bà có nghe thấy lời cô không. “Mẹ phải đi cùng bố con,” bà nói. “Chỉ được một người đi cùng xe cấp cứu thôi. Khi nào bố con ổn định mẹ sẽ gọi cho con.”

Laurel gật đầu. “Vâng, mẹ đi đi. Con sẽ tự lo cho mình.”

Cô đeo chiếc ví lên cánh tay mẹ trong khi bà lập cập bước tới phía xe cấp cứu mà chẳng nhận thức được sự hiện diện của Laurel. Bà không hề nhìn lại khi cánh cửa xe sập xuống.

Laurel nhìn chiếc xe cấp cứu hú còi đi và một cảm giác mệt mỏi đến kiệt sức trùn lên dạ dày cô. Trong trí nhớ của Laurel, cả bố và mẹ cô chưa từng tới bệnh viện bao giờ, trừ khi đến thăm một ai đó.

Cô đi vào nhà và dùng cả hai tay để đẩy cánh cửa đóng lại. Tiếng lách cách vào khớp cửa dường như vang vọng xuyên qua lối hành lang trước. Ngôi nhà trở nên thê lương và trống rỗng hơn khi không có bố mẹ cô. Suốt năm tháng trời từ khi nhà cô chuyển tới đây, cô đã ở nhà một mình nhiều lần, nhưng tối nay cảm giác thật khác. Sợ hãi. Hai bàn tay Laurel run run khi cô xoay chìa vào ổ. Cô trượt người dọc cánh cửa và ngồi bệt xuống sàn nhà rất lâu khi chút ánh sáng cuối cùng do bóng hoàng hôn để lại mờ mờ cũng dần tắt ngấm, bỏ lại cô trong bóng tối mịt mù.

Bóng tối đến kéo theo sự cho phép không lời những ý nghĩ đen tối ủa tới. Laurel đẩy người đứng dậy và vội vàng vào bếp, ở đó cô bật tất cả đèn lên trước khi ngồi vào bàn ăn tối. Cô lấy ra phần bài tập môn Văn và cố gắng làm, nhưng sau khi đọc câu đầu tiên, những con chữ cứ như quay tít trước mắt cô - lộn xộn và vô nghĩa.

Cô gục đầu xuống cuốn sách. Những ý nghĩ cứ vờ vẩn hết từ hiệu sách tới Tamani, tới David, rồi lại quay trở về với bố mẹ cô ở bệnh viện và xoay tròn, xoay tròn cho tới khi hai mắt cô từ từ khép lại.

Một hồi chuông lớn kéo giật cô ra khỏi những giấc mơ hỗn loạn, mê man. Cô tập trung vào âm thanh đó và cố nhồm dậy ấn vào nút trò chuyện trên điện thoại rồi nói bằng một giọng ngái ngủ: “A lô?”

“Chào con yêu, mẹ đây.”

Laurel liếc nhìn cuốn vở nhàu nát của mình. “Họ nói gì ạ?”

“Họ sẽ giữ bố con lại qua đêm và cho ông ấy dùng kháng sinh. Chúng ta sẽ phải đợi xem ngày mai bệnh tình bố con diễn biến thế nào.” Bà ngập ngừng. “Thậm chí bố con bây giờ vẫn chưa được đưa vào phòng bệnh, đến lúc bố được đưa ra mẹ sợ đã khuya mất rồi. Con có thể ở nhà một mình tối nay và đến thăm bố vào ngày mai không?”

Laurel lưỡng lự vài giây. Cô hơi khó chịu vì nếu đến được bệnh viện thì cô đã có thể làm được điều gì đó. Nhưng chuyện đó thật ngớ ngẩn. Ngày mai cũng vẫn kịp mà. Cô cố gắng để giọng mình nghe vui vẻ hơn. “Đừng lo cho con, mẹ ạ. Con sẽ ổn thôi.”

“Mẹ yêu con.”

“Con cũng yêu mẹ.”

Một lần nữa Laurel lại chỉ có một mình trong căn nhà trống trải. Những ngón tay cô tự động lần tìm số máy của David. Cậu nghe máy trước cả khi cô tỉnh táo nhận ra là mình đã gọi cho cậu. “David à?” Cô vừa nói vừa chớp mắt. “Chào cậu.” Laurel nhìn lên phía cửa sổ của căn bếp nơi mặt trăng đang dần nhô lên. Cô không biết đã là mấy giờ nữa. “Cậu có thể đến đây không?”

Laurel chạy ra mở cửa cho David vào khi chuông cửa reo. “Mình xin lỗi vì đã gọi cậu. Mình không biết là muộn đến thế này rồi,” cô nói.

“Không sao mà,” David đáp, hai tay đặt lên vai cô. “Mới mười giờ thôi, và mẹ mình nói mình có thể về nhà bất kỳ lúc nào. Tình huống khẩn cấp mà! Mình có thể làm gì đây?”

Laurel nhún vai. “Mẹ mình đi rồi và... mình không muốn ở một mình.”

David vòng tay ôm lấy vai Laurel khi cô ngã đầu vào ngực cậu. Đứng trong tiền sảnh, cậu cứ ôm Laurel như thế tới mấy phút, trong khi cô nép mình vào ngực cậu, ôm chặt lấy cậu để tìm nguồn an ủi. Cậu đã mang đến cho cô một cảm giác quá vững chãi và ấm áp, và Laurel xiết chặt thêm vòng tay mình cho tới khi chúng phát đau. Trong chốc lát, cô cảm thấy dường như mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Cuối cùng cô cũng lùi lại. Cô cảm thấy ngượng ngùng sau khi đã để cho David ôm mình lâu đến thế. Nhưng anh chàng chỉ mỉm cười buồn bã và đi về phía đi vắng, nhặt cây ghi-ta của cô lên. “Ai chơi vậy?” Cậu hỏi, gảy vài nốt ngẫu hứng. “Bố cậu à?”

“Không. Ừm... mình chơi. Mình chưa bao giờ được học bài bản hay đại loại thế. Chủ yếu là tự lần mò thôi.”

“Sao mà mình không biết chuyện này nhỉ?”

Laurel lắc đầu. “Mình không giỏi thế đâu, thật đấy.”

“Cậu chơi đàn bao lâu rồi?”

“Khoảng ba năm.” Cô cầm lấy cây đàn từ chỗ cậu và đặt nó thẳng băng trên đầu gối. “Mình tìm thấy nó trong gác xép. Nó từng là của mẹ mình. Bà đã chỉ cho mình những ngón cơ bản và giờ mình chỉ chơi theo cảm nhận bằng thính giác thôi.”

“Cậu chơi bản gì đó cho mình nghe đi!”

“Ôi, không đâu!” Laurel nói, rút mấy ngón tay rời khỏi những dây đàn.

“Đi mà! Mình cá là nó sẽ khiến cậu thấy dễ chịu hơn đây.”

“Tại sao cậu lại nghĩ thế?”

Anh chàng nhún vai. “Cậu đang ôm nó một cách rất tự nhiên. Cậu thật sự yêu thích nó đúng không?”

Hai tay Laurel vuốt ve hộp đàn. “Mình thích nó. Nó cũ lắm rồi. Nhưng mình thích những món đồ cũ. Chúng có... lịch sử riêng, và cả những câu chuyện nữa.”

“Vậy thì chơi đi.” David ngả người ra sau, vòng hai tay lên gối sau đầu.

Laurel do dự, rồi nhẹ nhàng chỉnh âm. Chậm rãi, đôi tay cô chuyển các phím đàn thành giai điệu dịu dàng của bản “Imagine” do John Lennon sáng tác. Sau khúc dạo đầu tiên, Laurel bắt đầu ngâm nga khe khẽ hát lời. Tối nay nó có vẻ là một ca khúc thật thích hợp. Khi những ngón tay cô lướt đến nốt nhạc cuối cùng, cô thở dài.

“Chà chà,” David thốt lên. “Hay lắm!”

Laurel nhún vai và đặt cây đàn trở lại bao của nó.

“Cậu cũng không nói cho mình biết là cậu hát được nữa.” Anh chàng ngừng lại một lát. “Trước đây, mình chưa bao giờ nghe thấy một giai điệu nào như thế. Nó không giống kiểu một ngôi sao nhạc pop vẫn hát, mà thật nhẹ nhàng và êm dịu.” Cậu cầm lấy tay cô. “Cậu thấy tốt hơn rồi chứ?”

Cô mỉm cười. “Ừ. Cảm ơn cậu.”

David hắng giọng khi liếc nhìn bàn tay cô. “Vậy bây giờ sao đây?”

Laurel nhìn quanh. Chẳng có mấy thứ để giải trí cả. “Xem phim nhé?”

David gật đầu. “Được đây.”

Laurel chọn một vở nhạc kịch cũ, trong đó không có ai đau ốm và không ai bị chết cả.

“*Singing in the Rain* ư?” David hỏi, hơi nhăn mũi một tí.

Laurel nhún vai. “Nó hài lắm.”

“Tùy cậu.”

Mười lăm phút sau khi vào phim, David đã cười vui vẻ còn Laurel chỉ ngồi ngấm cậu - chân dung cắt bóng của cậu sáng lên nhờ màn hình vô tuyến. Gương mặt cậu luôn mỉm cười, và thỉnh thoảng cậu lại ngả đầu ra sau mà cười phá lên. Thật dễ dàng quên đi mọi chuyện khi cô được ở bên cậu ấy. Chẳng đắn đo ngần ngại, Laurel ngả người lại gần hơn. Gần như theo bản năng, David nâng cánh tay lên và vòng qua vai cô ôm chặt lại. Laurel xích gần lại mạn sườn cậu và tựa đầu lên ngực cậu. Cánh tay cậu xiết lại quanh cô và cậu ngả đầu vào, áp má lên đỉnh đầu cô.

“Cảm ơn vì đã đến,” Laurel mỉm cười thì thầm.

“Bất cứ khi nào cậu cần.” David đáp, môi hôn dịu dàng lên mái tóc cô.

Laurel ngẩng nhìn khi tiếng chuông lanh lảnh vang lên ở cửa hiệu sách. Cô không chắc mình có muốn mỉm cười với một hay nhiều vị khách không nữa. Nhưng một nụ cười nhẹ nhõm giãn ra trên khuôn mặt cô khi mắt cô phát hiện ra David. “Chào cậu,” cô vừa nói vừa đặt chồng sách đang phân loại trên bàn ra cạnh giá sách.

“Này,” David khẽ nói. “Cậu thế nào rồi?”

Laurel gượng cười. “Mình vẫn còn sống.”

“Hửn rồi.” Anh chàng do dự một chút. “Bố cậu sao rồi?”

Laurel quay lại phía giá sách, cố chớp mắt kiềm lại những giọt nước mắt chực trào ra tới lần thứ mười lăm trong ngày hôm đó. Cô cảm thấy hai bàn tay David xoa nhẹ trên vai mình, cô tựa vào người cậu để tìm lại cảm giác thư giãn và an toàn thường thấy khi bên cậu. “Họ sẽ chuyển bố mình tới Brookings,” sau mấy phút cô thì thầm.

“Tình hình ông xấu đi à?”

“Khó nói lắm.”

David áp má lên đỉnh đầu Laurel.

Tiếng chuông ở cửa trước lại vang lên và dù Jen đã vội tới giúp vị khách đó, Laurel vẫn bước tránh ra khỏi David và hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. “Mình cần làm cho xong cái này,” cô nói rồi bê một chồng sách nhỏ trên bàn. “Một giờ nữa là đóng cửa rồi, mình còn bốn thùng sách nữa phải dỡ ra cơ.”

“Để mình giúp cho,” David nói. “Chỉ cần bảo mình biết là phải chuyển chúng đến đâu thôi.” Anh chàng ngoác miệng cười. “Cậu cứ làm người giám sát nhé.” David bê chồng sách từ tay cô và xoa cái bìa sáng bóng của cuốn sách trên cùng mấy giây. “Có thể mai mình cũng đến và giúp cậu tiếp đây.”

“Bạn còn có công việc mà. Bạn phải chi trả cho bảo hiểm xe, bạn đã bảo thế mà.”

“Mình không quan tâm tới cái bảo hiểm ngu ngốc của mình nữa, Laurel ạ.” Giọng anh chàng sắc gọn và ngừng lại trước khi tiếp tục nói một cách nhẹ nhàng và điềm đạm hơn. “Cả tuần nay, giờ mình mới được thấy cậu ngoài giờ ăn trưa hay giờ lên lớp. Mình nhớ cậu.” Anh chàng nói rồi nhún vai.

Laurel lúng túng.

“Nhé?”

Laurel dịu lại. “Được rồi, nhưng chỉ tới khi bố mình khỏe hơn thôi đây.”

“Sẽ sớm thôi, Laurel ạ. Ở Brookings có nhiều bác sỹ giỏi lắm; họ sẽ tìm ra vấn đề thôi.” Anh chàng toe toét cười. “Bạn sẽ may mắn lắm đấy nếu có được cả một tuần công lao động của mình.”

Bất chấp những lời lạc quan của David, một tuần rồi hai tuần trôi qua mà bố Laurel vẫn không thấy khá hơn. Laurel sống và di động như một bóng ma, gần như không nói chuyện với ai ngoại trừ cô Maddie, David và Chelsea, cô bạn thường ghé qua cửa hiệu để tán chuyện. Chelsea cũng chẳng giúp được mấy - cô ấy thường nói đùa mình chỉ là một người đứng nhìn bẩm sinh - nhưng sự bầu bạn của hai người khiến Laurel được an ủi rất nhiều.

Đúng như lời David nói, anh chàng quyết tâm làm việc ở hiệu sách cho tới khi bố Laurel về nhà. Laurel cảm thấy có lỗi khi thời gian qua đi và anh chàng vẫn tiếp tục làm việc không công, nhưng trong cuộc tranh cãi này cô luôn luôn là người thua cuộc.

Vài ngày đầu họ dành các buổi chiều để trò chuyện trong khi phân loại sách và phủ bụi khỏi giá, và trong thoáng chốc Laurel sẽ quên đi chuyện về bố cô. Nhưng khoảng thời gian đó chẳng bao giờ kéo dài lâu. Bây giờ bố cô đã được chuyển đi nên cô không gặp được ông hàng ngày nữa.

Ngày đầu tiên nhận được bằng lái, David tình nguyện đóng vai tài xế đưa cô và Chelsea tới Brookings, và mặc dù Laurel đã tóm lấy dây an toàn chặt đến mức những đốt ngón tay trắng bệch cả ra và Chelsea thì thuyết giáo liên tục mỗi lần anh chàng vượt quá tốc độ, họ vẫn bị vo thành một đồng.

Laurel mang đến cho bố một ôm hoa - chỉ là những bông hoa dại ở sân nhà. Cô hy vọng việc gợi nhớ đến mái ấm gia đình sẽ khiến ông nóng lòng muốn được trở về hơn. Ông vẫn rất yếu, và chỉ cố gắng mở mắt được vài phút để nói câu chào và nhận một cái ôm nhẹ nhàng. Sau đó ông lại chìm vào cơn mơ màng lãng quên của chất morphine.

Đó là lần cuối cùng Laurel thấy bố mình thức. Chẳng bao lâu sau, các bác sỹ bắt đầu cho ông dùng thuốc an thần liên tục để cho ông khỏi chịu sự đau đớn triền miên mà thậm chí morphine cũng không thể đẩy lui. Laurel thấy mừng cho bố, vì thấy bố nằm đó đang ngủ còn dễ dàng hơn. Trông ông thật thanh thản và mãn nguyện. Khi ông thức cô có thể nhận thấy những đau đớn mà ông cố gắng che giấu, và thật kinh khủng khi phải chứng kiến cảnh ông dần kiệt sức tàn hơi. Ngủ thì tốt hơn rất nhiều.

Phòng thí nghiệm đã không thể phân tách được độc chất có trong máu bố cô, nó là một thứ độc mà các bác sỹ chưa bao giờ gặp, vì lẽ đó mà không thể điều trị được. Họ đã thử mọi cách, đưa vào cơ thể ông bất cứ loại hóa chất nào họ nghĩ có thể giúp được - biến ông thành một chú chuột lang khi họ cố đảo ngược tác dụng của chất độc đó. Nhưng chẳng cách gì đem lại hiệu quả cả. Cơ thể ông ngày một yếu đi và hai hôm trước, một trong các bác sỹ đã kéo mẹ Laurel ra khỏi phòng để báo cho bà biết là dù họ sẽ tiếp tục cố gắng, nhưng nếu họ không thể lọc sạch chất độc trong máu ông thì chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi các cơ quan trong cơ thể của ông ngừng hoạt động từng thứ một.

Và chuyện đó không ngăn ông Barnes bắt đầu gọi điện thoại tới mỗi tối. Hơn một tuần liền, Laurel chỉ

có thể nói rằng mẹ cô không có nhà, nhưng sau một thời gian ông ta không chấp nhận câu trả lời đó. Sau khi bị chất vấn cặn kẽ tới lần thứ hai, Laurel đã bắt đầu để máy trả lời tự động nhận tất cả các cuộc gọi, chỉ chộp vội lấy máy nếu đó là David hay Chelsea.

Cô không kể với mẹ tí gì về ông Barnes cả.

Tối nào cô cũng cảm thấy tội lỗi khi xóa đi những lời nhắn hàng ngày đó, nhưng cô đã hứa với Tamani là sẽ làm tất cả những gì có thể.

Thật lạ lùng khi nghĩ tới Tamani vào lúc này. Anh ta dường như là một giấc mơ. Một con người-chẳng-giống-người lúc nào cũng khoác lên mình vẻ quyến rũ và nhiệt thành khiến cô chấp nhận mình thật sự là một nàng tiên. Nhưng giờ đây điều đó chẳng còn quan trọng nữa. Cô cân nhắc việc tới gặp anh ta, nhưng dù cô có phương tiện để đi thì anh ta có thể làm được gì chứ? Vẻ lôi cuốn chết người ấy hiển nhiên chẳng giúp được gì cho bố cô rồi.

Cô đã hứa sẽ đến để cảnh báo cho Tamani nếu vùng đất gặp vấn đề, và vì cô đang xóa đi tất cả tin nhắn của ông Barnes nên nó sẽ không sao cả. Những ngày này cô đã cố gắng không nghĩ tới anh ta chút nào nữa.

Ngay khi từ hiệu sách về nhà, Laurel đã nghe thấy chuông điện thoại réo âm ỉ bên trong cánh cửa, cô bèn vội vã xoay chìa ổ khóa. Cô tới chỗ điện thoại vào đúng hồi chuông thứ sáu và nghe thấy tiếng mẹ cô. “Mẹ à? Hôm nay bố thế nào rồi ạ?”

Đường dây im lặng.

“Mẹ?”

Laurel nghe thấy một tiếng thở không đều và giọng mẹ cô cất lên. “Mẹ vừa mới nói chuyện với bác sĩ Hansen,” bà nói, giọng run run. “Bố con đang có dấu hiệu của suy tim. Ông chỉ còn sống được khoảng một tuần nữa thôi.”

David lặng lẽ lái xe xuống con đường cao tốc tối om. Laurel đã tìm cách liên lạc vào máy di động của cậu khi cậu vừa về tới nhà. Anh chàng khẳng khẳng đòi lái xe đưa cô tới Brookings đêm đó thay vì chờ trời sáng. Laurel đã hạ cửa sổ xe xuống và dù David hẳn đang bị đông cứng lại vì cơn gió lạnh mùa thu ùa vào xe, cậu vẫn không phản đối. Cô cảm thấy ánh mắt David liên tục liếc sang phía mình, thỉnh thoảng cậu lại với sang vuốt xuôi cánh tay cô, nhưng cậu không nói gì cả.

Họ phóng vào bãi đỗ xe của Trung tâm y tế Brookings và David nắm tay Laurel khi cả hai theo lối đi quen thuộc tới phòng bố cô. Laurel khẽ gõ lên cánh cửa để mở và thò đầu qua tấm rèm che bên ngưỡng cửa. Mẹ cô đang ngồi bên một cái bàn nhỏ với một người đàn ông quay lưng về phía họ - nhưng bà vẫn vẫy Laurel và David vào.

Laurel nhận ra người đàn ông đó ngay lập tức. Đôi vai rộng bè và nặng nề trong chiếc áo sơ mi chẳng vừa vặn chút nào với nó. Và có điều gì đó trong sự hiện diện của ông ta khiến Laurel cảm thấy hoang mang cực độ. Đó là Barnes.

Laurel tựa người vào tường, hai tay khoanh trước ngực trong khi mẹ cô tiếp tục nói chuyện với Barnes. Bà mỉm cười và gật đầu vài lần, dù Laurel không thể nghe thấy những điều người đàn ông đó nói, nhưng mẹ cô thì liên tục nhắc đi nhắc lại: “Ồ, vâng”, “Dĩ nhiên rồi”, và gật đầu một cách nồng nhiệt. Laurel nheo mắt trong khi tiếp tục quan sát mẹ cô mỉm cười và gật đầu - bà ký các giấy tờ mà không liếc qua lấy một lần xem chúng viết gì. Điều đó thật kỳ lạ.

Mẹ cô không thích các hợp đồng, không tin tưởng “ngôn từ của bọn luật sư”, như bà vẫn gọi thế. Bà luôn luôn miệt mài nghiền ngẫm các mẫu văn bản và thỏa thuận, thường xuyên đánh dấu chéo trước khi ký. Nhưng giờ Laurel thấy bà ký khoảng tám tờ giấy mà không đọc lấy một từ.

Trong suốt thời gian đó Barnes thậm chí còn không thèm liếc về phía họ.

Đa Laurel bắt đầu ngửa ran lên. Cô liếc xuống bàn tay David trong khi Barnes thu được thêm vài chữ ký nữa, đưa một đồng giấy tờ dập ghim sẵn cho mẹ Laurel và vợ phần còn lại vào trong cặp tài liệu của mình. Ông ta bắt tay bà và quay người, mắt ông ta bắt gặp ánh mắt Laurel gần như tức thì. Đôi mắt đó lia từ Laurel sang David, rồi lại quay về Laurel. Các nét trên mặt ông ta vỡ ra thành một nụ cười xảo quyệt khiến Laurel lùi lại sau một bước.

“Laurel,” ông ta nói bằng một chất giọng nghe có vẻ quá giả tạo. “Tôi vừa mới hỏi thăm về cháu. Dường như không có tin nhắn nào của tôi có kết quả cả.” Ông ta kết thúc câu nói bằng một tiếng gầm gừ khe khẽ khiến một cơn hải hùng đột ngột lấp đầy lồng ngực Laurel.

Sau đó Barnes nhún vai và chuyển sang vẻ tự mãn bảnh chọe. “May mắn thay tôi đã xoay sở tìm được mẹ cháu, bởi vậy mọi điều đã được tiến hành ổn thỏa.”

Laurel không nói gì trong khi trừng trừng nhìn ông ta, lòng thầm ước mình và David đến sớm hơn khoảng một giờ trước. Thế thì cô và David có thể đã... mà họ có thể làm gì nhỉ? Cô thậm chí còn không biết; nhưng cô ước gì mình có thể khám phá ra.

“Thật vinh hạnh khi được gặp lại cháu, Laurel.” Ông ta liếc nhanh lại phía mẹ Laurel, người vẫn đang mỉm cười. “Con gái bà...” Ông ta dừng lại và giơ một bàn tay về phía Laurel. Cô cố gắng lùi lại, nhưng đã chạm kịch tường rồi. Cô quay mặt, nhưng những ngón tay thô thiển đó đã vuốt xuống má cô. “Đáng yêu lắm,” ông ta kết thúc.

Khi người đàn ông đó hất tung tấm rèm cửa và bỏ đi, Laurel thở hắt ra và nhận thấy mình đang nắm tay David chặt đến nỗi những ngón tay cậu trở nên trắng bệch.

Laurel nghiến chặt răng. “Ông ta đang làm gì ở đây thế ạ?” Cô hỏi, giọng hơi run.

Mẹ cô đang ngăn người nhìn tấm rèm cửa vẫn đang đung đưa từ khi người đàn ông rời đi. “Gì cơ?” Bà hỏi, quay về phía Laurel và David. “Ồ, ừm...” bà đi tới phía chiếc bàn và bắt đầu sắp xếp lại giấy tờ thành một chồng. “Ông ấy tới để hoàn thành các giấy tờ cho việc bán bất động sản ở Orick.”

“Mẹ, mẹ đã hứa là sẽ suy nghĩ về chuyện đó mà.”

“Mẹ đã suy nghĩ rồi. Và hình như con đã quyết định làm điều gì đó theo ý mình hộ mẹ rồi,” bà nói rồi nhìn Laurel đầy ảm ý. “Từ bây giờ con đừng có động vào các tin nhắn của mẹ nữa nhé, hiểu không?”

Laurel nhìn chằm chằm xuống đất. “Vâng, thưa mẹ,” cô khẽ nói.

Mẹ cô nhìn xuống các giấy tờ trên bàn và lướt ngón tay dọc theo mép giấy, nắn chỉnh lại các trang giấy một cách ngay ngắn. “Thực ra, mẹ đã quyết định rằng nếu con muốn giữ mảnh đất lại thì mẹ sẽ làm thế.” Niềm hy vọng tràn ngập trong Laurel. Có thể vẫn chưa quá muộn! “Nhưng điều đó là không thể nữa rồi.” Bà im lặng một lát và khi nói tiếp giọng bà trở nên nhỏ và căng thẳng. “Ông ta gọi điện cho mẹ mấy ngày trước và nâng giá đề nghị lên.” Bà ngược lên và bắt gặp ánh mắt cô. “Mẹ phải nắm lấy cơ hội đó.”

Lòng Laurel thất lại, cô thở dốc khi nghĩ tới việc mất đi vùng đất - mất Tamani. “Mẹ, mẹ không thể bán được!!!” Laurel gào lên.

Ánh mắt mẹ cô trở nên cứng rắn, bà liếc nhìn qua bố cô trong tích tắc rồi đi hai bước tới chỗ cô và tóm lấy cổ tay cô. Bà lao như cơn lốc ra ngoài, kéo Laurel theo. Cánh tay Laurel nhũn ra trong cái xiết chặt cứng của mẹ; chưa bao giờ mẹ đối xử thô bạo với cô như thế. Bà kéo cô thật nhanh vào một hốc tường nhỏ rồi thả cánh tay cô ra. Laurel cố kìm mình không xoa tay lên đó.

“Đây không phải chuyện về con, Laurel ạ. Mẹ không thể giữ một thứ giá trị như thế này chỉ bởi vì con muốn thế. Cuộc sống không như ý thích của con đâu!” Khuôn mặt mẹ cô căng thẳng và đánh lại.

Laurel đứng tựa vào tường và nghe mẹ mắng. Những tuần qua bà đã là một tảng đá cứng rắn - nhưng không ai có thể gánh tất cả những căng thẳng này mà không có lúc nào rạn nứt.

“Con xin lỗi,” Laurel thì thầm. “Lẽ ra con không nên hét lên thế.”

Hít một hơi thật sâu, mẹ Laurel dừng bước và nhìn cô. Gương mặt bà từ từ giãn ra, rồi co rúm lại ép những giọt nước mắt trào xuống. Bà dựa lưng vào tường và từ từ trượt xuống sàn nhà trong khi nước mắt chảy tràn trên hai má. Laurel hít sâu rồi tới ngồi xuống bên cạnh mẹ. Bà quàng một cánh tay quanh eo lưng Laurel và tựa đầu lên vai cô. Thật lạ lùng khi được an ủi mẹ mình.

“Mẹ có làm tay con đau không?” Bà khẽ hỏi sau khi cơn xúc động đã lắng xuống.

“Không đâu ạ,” Laurel nói dối.

Bà thở dài, một tiếng thở dài thật nặng nề. “Mẹ thật sự đã cân nhắc tới việc không bán nữa, Laurel ạ. Nhưng mẹ không có lựa chọn nào khác. Sổ hóa đơn bệnh viện này đã làm chúng ta ngập trong nợ nần.”

“Chúng ta không có bảo hiểm sao ạ?”

Mẹ cô lắc đầu. “Không nhiều. Chúng ta chưa bao giờ nghĩ là sẽ cần tới nó. Nhưng với tất cả các xét nghiệm và chăm sóc y tế này thì có quá nhiều thứ phải trang trải.”

“Không còn cách nào khác sao ạ?”

“Mẹ ước gì là có. Mẹ vẫn đang nhúc óc đây, nhưng chẳng còn lấy đâu ra tiền cả. Phải là mảnh đất, hoặc là cửa hiệu. Và thật sự thì giá trị của mảnh đất sẽ nhiều hơn. Chúng ta đã dùng hết hạn mức tín dụng để giữ cho bố con ở đây. Sẽ không ai cho chúng ta vay nữa đâu.”

Bà quay sang Laurel. “Mẹ chắc đã nhạy cảm quá. Sự thật là...” Bà dừng lại, nước mắt lại đọng đầy đôi mắt. “Bố con có lẽ không tỉnh dậy nữa. Không bao giờ. Mẹ phải nhìn về tương lai. Hiệu sách là nguồn thu nhập duy nhất của chúng ta. Và thậm chí nếu bố con có tỉnh dậy, thì cũng không có cách nào phục hồi được từ cơn lốc tài chính như thế này mà không phải bán đi *thứ gì đó*. Con biết rõ bố con yêu cửa hiệu của ông ấy thế nào rồi đấy, con sẽ muốn mẹ làm gì đây?”

Laurel muốn tránh đôi mắt màu nâu buồn của mẹ, nhưng cô không thể làm được. Cô đẩy Tamani ra khỏi tâm trí và cố gắng suy nghĩ một cách lý trí. Cô chậm rãi gật đầu. “Mẹ phải bán mảnh đất.”

Khuôn mặt mẹ cô hốc hác và đôi mắt trông thật thê lương. Bà áp tay lên má Laurel. “Cảm ơn con vì đã hiểu. Mẹ ước gì mình được quyền lựa chọn khác, nhưng mẹ không thể. Ông Barnes sẽ quay lại vào sáng ngày cùng với một ít giấy tờ nữa để hoàn thành việc mua bán. Ông ấy sẽ chuyển bản giao kèo thông qua bên thứ ba nhanh nhất có thể và nếu may mắn tiền sẽ có trong tài khoản của chúng ta trong vòng một tuần nữa.”

“Một tuần ư?” Tất cả diễn ra quá nhanh.

Mẹ cô gật đầu.

Laurel ngáp ngừng. “Mẹ hành động thật... kỳ quặc trong khi ông ta ở đây. Mẹ đã vui vẻ và đồng ý với mọi điều ông ta nói.”

Bà nhún vai. “Mẹ cho là mẹ khoác lên mình cái vẻ mặt kinh doanh buôn bán. Mẹ chỉ không muốn có bất kỳ điều gì xảy đến làm đảo lộn việc bán buôn này thôi. Ông Barnes đã đề nghị bảy trăm năm mươi nghìn đấy. Số đó có thể trang trải cho tất cả hóa đơn y tế và cũng còn dư nữa.” Bà thở dài. “Mẹ không biết ông ta biết được điều gì, nhưng mẹ muốn bán trong khi có giá cao.”

“Nhưng mẹ đã ký mọi thứ ông ta đưa ra trước mặt mẹ,” Laurel vẫn tiếp. “Mẹ thậm chí chẳng *đọc* nó.”

Mẹ cô khỏ sở gật đầu. “Mẹ biết. Nhưng không có thời gian con ạ. Mẹ muốn tận dụng thời cơ trong khi nó còn ở trên bàn. Nếu mẹ do dự lần nữa ông ta có thể nghĩ là chúng ta không quyết đoán và rút lại hoàn toàn mức đề nghị đó.”

“Con nghĩ chuyện đó cũng có lý,” Laurel nói. “Nhưng...”

“Nào, làm ơn, Laurel! Mẹ không thể tranh luận với con lúc này đâu.” Bà cầm lấy tay Laurel. “Con phải tin rằng mẹ đang làm điều tốt nhất có thể. Được không?”

Laurel miễn cưỡng gật đầu.

Mẹ cô đứng lên khỏi sàn và quệt đi những vệt nước mắt trên mặt. Bà kéo cô đứng dậy và ôm lấy cô. “Mẹ con mình sẽ vượt qua chuyện này,” bà hứa. “Cho dù điều gì xảy đến đi nữa, chúng ta sẽ tìm ra cách.”

Khi họ bước trở vào phòng của bố cô, mắt Laurel lướt đến chiếc ghế mà Barnes đã ngồi. Việc không thích ai đó khi chưa biết về họ thật không giống với cô. Nhưng ngay cả ý nghĩ ngồi vào cái ghế nơi người đàn ông đó đã ngồi cũng khiến cô nổi gai ốc. Cô đi tới chiếc bàn và nhật tẩm danh thiếp của ông ta lên.

Jeremiah Barnes, chuyên gia môi giới bất động sản.

Phía dưới là một địa chỉ trong vùng.

Tất cả trông có vẻ đúng luật, nhưng Laurel không thỏa mãn. Cô nhét tẩm card vào túi quần sau và đi tới đứng bên cạnh David. “Câu đố rồi đúng không, David?” Laurel nói, đưa mắt với cậu bạn đầy ngụ ý.

Anh chàng hoàn toàn không hiểu ý. “Mình cũng không đố lắm.”

Cô bước tới gần hơn và nắm lấy lưng áo sơ mi của David. “Mẹ, con sẽ đưa David đi để mua cho cậu ấy ít đồ ăn tối. Khoảng hai tiếng nữa chúng con sẽ quay về.”

Mẹ cô ngẩng lên nhìn, hơi giật mình. “Đã hơn chín giờ rồi đấy.”

“David đố rồi ạ,” cô nói.

“Chết đố ấy ạ,” David đồng tình, mỉm cười.

“Và cậu ấy đã lái xe đưa con đến đây vào giờ học tối đây,” Laurel thêm.

Mẹ Laurel nhìn hai đứa vẻ nghi ngờ trong vài giây rồi lại quay sang người chồng đang ngủ. “Đừng có

dùng đồ ăn tự phục vụ nhé,” bà căn dặn.

“Tại sao chúng ta lại làm chuyện này?” David hỏi sau khi họ đã lái xe lòng vòng cả tiếng đồng hồ để tìm đúng cái khu vực đó của thành phố.

“David, có điều gì đó không ổn với cái lão đó. Mình cảm thấy thế.”

“Phải, nhưng lên tới văn phòng làm việc của ông ta và nhòm vào các cửa sổ à? Thế có hơi quá không?”

“Thế thì cậu muốn mình làm gì? Gọi và hỏi ông ta là hãy vui lòng bảo cho tôi biết tại sao ông làm tôi sờn da gà khủng khiếp đến vậy à? Làm thế được chắc!” Laurel càu nhàu.

“Vậy cậu sẽ nói gì với cảnh sát khi họ bắt chúng mình hả?” David mĩa mai hỏi lại.

“Ôi, thôi nào!” Laurel kêu lên. “Trời tối rồi, chúng mình chỉ đi vòng quanh cái văn phòng đó thôi, lên ngó vào vài cửa sổ để chắc chắn là mọi thứ đều hợp pháp thôi mà.” Cô nàng ngưng giữa chừng. “Và nếu họ có tình cờ để ngó một cánh cửa sổ thì đó chẳng phải lỗi của mình.”

“Cậu điên quá rồi.”

“Có lẽ, nhưng cậu đang ở đây cùng mình mà.”

David đảo mắt chán ngán.

“Đây là Sea Cliff rồi,” Laurel đột nhiên nói. “Tắt đèn đi.”

David thở dài, nhưng vẫn chồm người tới tắt đèn. Họ mò tới tận cuối con hẻm cụt trong bộ dạng lén lút và dừng trước một căn nhà đồ sộ trông như được xây dựng từ đầu những năm 1900.

“Nó kia rồi,” Laurel thì thầm, liếc nhìn vào các con số đúc trên lề đường và trên tấm danh thiếp.

David ngắm soi cái đồng kiến trúc đồ sộ đó. “Chỗ này trông chẳng giống với một văn phòng bất động sản nào cả. Nó trông như bị bỏ hoang ấy.”

“Chúng ta có ít cơ hội hơn rồi. Đi nào.”

David kéo chiếc áo khoác chặt hơn khi họ rón rén vòng qua bên hông tòa nhà và bắt đầu nhìn lên vào các cửa sổ. Trời tối và trăng mới mọc nhưng Laurel vẫn cảm thấy như bị lộ rõ trong chiếc áo phông màu xanh sáng. Cô ước gì mình không để lại cái áo gió màu đen trong xe. Nhưng nếu quay lại bây giờ thì có thể cô sẽ không còn dũng khí trở lại đây nữa.

Ngôi nhà là một tòa kiến trúc đồ sộ, ngổn ngang với các phần nhà mới mọc ra từ tòa nhà chính giống như những phần phụ thêm ngẫu hứng. Hai đứa nhòm vào những khung cửa sổ tối om và thấy vài hình thù mờ ảo công kênh trong các căn phòng tối. “Nội thất cổ,” David đoán chắc với cô - nhưng ngôi nhà hầu như vắng ngắt. “Chẳng có gì cho thấy họ đang hoạt động kinh doanh ở đây cả,” David nói. “Thế tại sao họ lại cho nó vào trong tấm danh thiếp liên hệ làm ăn hả?”

“Bởi vì họ đang che giấu điều gì đó,” Laurel thì thầm đáp lại. “Mình đã biết mà.”

“Laurel, không phải cậu nghĩ là chúng mình sẽ thò đầu ra ở đây chứ hả? Chúng mình nên trở lại bệnh viện và báo cảnh sát.”

“Và nói gì với họ chứ? Rằng chuyên gia tư vấn bất động sản đó đã ghi một địa chỉ giả trên danh thiếp của ông ta à? Đó không phải là phạm tội.”

“Thế thì chúng ta sẽ kể với mẹ cậu.”

Laurel lắc đầu. “Mẹ đã nhất quyết bán rồi. Và cậu đã thấy bà với cái gã Barnes này rồi đấy. Giống như là hấn đã thôi miên bà vậy. Mẹ chỉ cười và đồng ý với mọi điều hấn nói. Mình chưa thấy bà như vậy bao giờ cả. Rồi còn cái thứ bà đã ký đó, ai biết được nó là cái gì!” Laurel rón rén vòng qua một phần nhà xây thêm lô nhô nữa và vẫy David lại. “Mình thấy có ánh sáng.”

David vội vàng núp xuống bên cạnh cô. Đúng rồi, gần phía sau ngôi nhà, có ánh sáng chiếu ra từ một khung cửa sổ nhỏ. Laurel rùng mình.

“Cậu lạnh à?”

Cô lắc đầu. “Mình hơi sợ.”

“Cậu có định đòi ý không?”

“Không đòi nào.” Cô bò tới trước, cố gắng tránh những nhánh cây lớn và rác rưởi vương vãi khắp sân. Ô cửa sổ đó đủ thấp để nhòm vào được khi quỳ trên mặt đất. Laurel và David chiếm lấy vị trí ở hai bên cửa sổ. Mành cửa che mặt kính, nhưng chúng đều đã cong vẹo nên có thể dễ dàng nhìn qua. Hai người nghe thấy tiếng nói và chuyển động từ bên trong, nhưng cửa sổ đã đóng nên không thể nghe rõ từng lời. Laurel hít thở mấy lần để lấy bình tĩnh rồi xoay đầu nhìn vào trong cửa sổ.

Cô gần như trông thấy Jeremiah Barnes ngay lập tức, với dáng vẻ phì nộn và khuôn mặt lạ lùng của lão. Lão đang ngồi cạnh một cái bàn làm việc trên đống những giấy tờ mà Laurel đoán chắc lão sẽ mang tới cho mẹ cô ký vào sáng mai. Có hai gã đàn ông khác đang đứng chơi phóng phi tiêu vào tường. Bộ dạng hai gã này còn khủng khiếp hơn cả Barnes. Da chúng treo trên mặt như thể nó được đặt nhầm chỗ, còn miệng họ xoắn vặn vào thành những nụ cười xấu xí rộng ngoác. Gương mặt của một tên chẳng chịt những vết sẹo và bực thếch, thậm chí từ phía kia của căn phòng, Laurel cũng có thể nói rằng một mắt

của hắn gần như là trắng dã còn mắt kia thì đen ngòm. Tên còn lại có bộ tóc đỏ rực mọc ra từ một cái nền da loang lổ lạ lùng mà thậm chí cái mũ to bè của hắn cũng không che hết được.

“Laurel!!!” David đang vẫy cô sang phía mình. Cô nàng thụt đầu xuống dưới bậu cửa sổ và lén sang bên góc kia của khung cửa. “Cái quái quỷ gì thế kia?”

Ở góc xa của căn phòng, có một vật gì đó rất khủng khiếp bị xích lại, kiểu như nửa người, nửa thú. Mặt nó bị vặn xoắn lại bởi những cái bấu thịt vá víu tùy tiện với nhau. Những cái răng lớn lồm chồm lòi ra giữa hai môi từ một bộ hàm sừng phong, phía trên là một vật quái dị có hình củ hành mà có lẽ là cái mũi của nó. Nó có dáng vẻ ngờ ngạc của con người và Laurel có thể thấy những mảnh vải được quấn quanh vai và bụng nó. Nhưng một cái vòng đeo quanh cổ lại khiến nó giống một con thú cưng kỳ dị. Cái hình thù nặng nề đó ngồi thườn thọt trên một tấm thảm chùi chân bẩn thỉu, hình như đang ngủ say.

Móng tay Laurel bấm sâu vào bậu cửa sổ khi cô nhìn chăm chăm vào cái vật đó. Cô thở gấp với những nhịp hỗn hển rời rạc và không hiểu sao cô không thể rời mắt đi chỗ khác. Ngay khi cô nghĩ mình có thể thu hết can đảm để quay đầu đi thì một con mắt màu xanh dương nứt mở ra và bắt gặp mắt cô.

Laurel vội né người tránh khỏi khung kính. “Nó nhìn mình!”

“Cậu có nghĩ nó trông thấy cậu không?”

“Mình không biết nữa. Nhưng chúng ta phải đi thôi. Ngay bây giờ!” Cô nghe thấy âm thanh ầm ỹ phát ra từ yết hầu bên trong nhà và hai đầu gối cô như dính chặt xuống nền đất.

Hai gã đàn ông quát thét lên với sinh vật kia để bắt nó câm miệng, nhưng Barnes lớn tiếng khiến chúng im lặng chỉ bằng một từ mà Laurel không kịp nghe ra. Một tiếng rên khẽ vang lên và trong vòng vài giây tiếng tru của sinh vật kỳ lạ kia đã im bật.

Laurel ngã ra sau hướng về phía cửa sổ, nhưng cảm thấy một cái kéo nhẹ ở lưng áo. Cô quay sang.

David lắc đầu với cô và chỉ ra hướng xe ô tô.

Laurel dừng lại, nhưng cô thấy chưa thỏa mãn. Cô giơ một ngón tay ra hiệu với David và nhô lên nhòm vào cửa sổ một lần nữa.

Mắt cô chạm phải cái nhìn trùng trùng của Jeremiah Barnes.

“Đi!” Cô rít lên với David và lao người về phía mặt trước ngôi nhà. Nhưng trước khi kịp thoát chạy, Laurel đã nghe thấy tiếng cửa kính bị phá vỡ và một bàn tay to lớn tóm lấy cổ cô, giật mạnh người cô qua khung cửa sổ vào trong căn phòng dơ dáy. Những ngón tay thô nhám làm xây xát cổ họng cô trong khi Laurel cảm thấy khung gỗ cửa sổ bị gãy cọ vào lưng mình đau nhói.

Thế rồi cô đang như bay qua không gian. Cô thét lên trong tích tắc trước khi đập người vào bức tường đối diện của căn phòng. Đầu cô quay cuồng. Rồi cô nghe thấy tiếng kêu của David khi cậu đập người vào bức tường bên cạnh. Laurel cố tập trung khi căn phòng xung quanh dường như đang quay mòng mòng. David với tay ra kéo cô về phía mình và cô cảm thấy một vệt máu nóng rỉ xuống vai.

Cuối cùng căn phòng cũng ngừng xoay tít và cô nhìn lên gương mặt nhạo báng của Barnes. “Chúng ta có gì đây nhỉ?” Lão mỉm cười cay độc. “Cô gái nhỏ của con mụ Sarah. Hôm nay ta đã nghe nói nhiều về mày hơn cả điều ta từng muốn biết đấy.”

Laurel toan vặn lại, nhưng David bóp chặt cánh tay cô. Laurel cảm thấy một chất lỏng đặc như xi rô nhều xuống từ vết thương nhức nhối trên lưng và tự hỏi không biết hậu quả mà cái khung cửa sổ đó gây ra thê thảm tới mức nào.

Barnes cúi người xuống bên cạnh Laurel và David. “Tại sao chúng mày ở đây?” Gã hỏi bằng một giọng ra lệnh dịu dàng đến bất ngờ. Laurel cảm thấy miệng mình bắt đầu tự động nói: “Chúng tôi... chúng tôi phải tìm hiểu tại sao ông... tại sao ông...” Rồi cô cố kiểm soát để trấn tĩnh và buộc miệng mình ngậm lại rồi trừng mắt nhìn Barnes.

“Chúng tôi thấy có gì đó không đúng đắn,” David nói. “Chúng tôi tới để xem liệu có thể phát hiện ra điều gì không.”

Laurel quay lại, hai mắt mở to nhìn David. Cậu đang nhìn chăm chăm về phía trước, gương mặt thất thần, mê muội một cách kỳ quái gần như gương mặt mẹ cô một giờ trước đây. “David!” Cô rít lên.

“Và chúng mày định làm gì nếu tìm thấy thứ gì đó hả?” Barnes hỏi cũng bằng cái giọng nói hấp dẫn đến lạ lùng đó.

“Kiểm chứng có. Giao nó cho cảnh sát.”

“David!” Laurel quát lên, nhưng anh chàng dường như không nghe thấy lời cô.

“Tại sao chúng mày lại lo lắng thế?” Barnes hỏi.

David lại mở miệng lần nữa, nhưng có quá nhiều bí mật đến mức không thể tiết lộ ra hết. Laurel nhắm mắt, thầm xin lỗi và tát vào mặt David mạnh hết sức có thể.

“Chết tiệt! Ôi! Laurel!!!” David một tay bưng má, vừa căng vắn lại quai hàm.

Một tiếng thở dài nhẹ nhõm thoát ra từ đôi môi Laurel và cô siết chặt bàn tay David. Anh chàng trông hoang mang và bối rối.

“Ta đã nghe đủ rồi,” Barnes nói rồi đứng lên.

Gã đàn ông có mái tóc đỏ mím cười - một bức tranh biếm họa mang điềm gở của một nụ cười có thực khiến Laurel co rúm lại và nép vào lồng ngực David. “Hãy đập gãy chân chúng nó đi; tao sẽ luyện bài tập thể dục này.”

Laurel cảm thấy David cứng người, hơi thở cậu trở nên gấp gáp.

Barnes lắc đầu. “Không phải ở đây; địa chỉ này có trên danh thiếp của tao. Tao đã có đủ máu để lau dọn rồi.” Lão khom người xuống lần nữa và nhìn tới nhìn lui Laurel cùng David một lúc lâu. “Hai đứa mà thích bơi chứ hả?”

Laurel nheo mắt và nhìn trừng trừng vào lão ta nhưng David đã giữ cô lại.

“Ta nghĩ bọn mi sẽ thấy thích một đêm được nhúng mình trong dòng sông Chetco đấy.” Barnes tóm lấy

vai David, giật mạnh cậu đứng lên. “Kiểm tra nó.” Hai gã đàn ông kia cười nham nhở và bắt đầu moi sạch các túi áo, quần của David - ví, chìa khóa, và một hộp kẹo mùi hiệu Altoids. Barnes nhặt chùm chìa khóa lên, ném sang cho Mặt Sẹo rồi dứt hộp kẹo mùi và ví tiền trở lại túi quần David. “Vậy là cảnh sát có thể nhận dạng mày khi xác chúng mày được tìm thấy vào mùa xuân,” hắn nói với một tiếng cười khùng khục.

Vì David không giữ cô nữa nên Laurel lao vào Barnes, móng tay cô nhắm thẳng vào mặt và mắt lão, hay bất cứ thứ gì. Barnes quăng David sang cho đồng bọn và chộp lấy hai cánh tay Laurel vặn ra sau cho tới khi cô rên lên vì đau đớn. Lão kề miệng vào sát tai cô và vuốt ve khuôn mặt cô. Laurel thậm chí không thể thoát lui được. “Bây giờ mày hãy giữ lấy thân,” lão dịu dàng thì thầm. “Bởi vì nếu không,” lão tiếp tục cũng bằng cái giọng êm ái ấy, “tao sẽ xé toạc hai cánh tay mày ra đấy!”

David cố chống chọi với hai kẻ bắt giữ, cậu la hét và nỗ lực lao tới chỗ Laurel, nhưng cũng không thể chiến đấu khá hơn Laurel là mấy. “Im ngay!!!” Barnes hét bằng một giọng khò lấp không gian và vang vọng khắp các bức tường. Miệng David im bật.

“Mang chúng ra xe,” Barnes ra lệnh. “Lái ngang qua vùng Azales và ném chúng xuống sông. Và đừng quên làm chúng chìm xuống đấy,” lão lạnh lùng. “Hãy chắc chắn là con nhỏ này không có cách nào,” lão ra hiệu về phía Laurel, “xuất hiện trước khi giấy tờ được ký vào ngày mai.” Lão phá lên cười. “Mùa xuân là lý tưởng đấy, nhưng miễn không phải là ngày mai. Tao thực sự không quan tâm khi nào thì bọn cớm tìm thấy hai đứa nó. Và bỏ cái xe lại trên đó. Không phải trong bãi đậu xe - ở bên cạnh con đường mòn nào đó ấy. Tao không muốn thấy cái ô tô mất tích của một thằng nhỏ nào đó cứ quần quanh trước *văn phòng* của tao.” Lão giận dữ nhìn một lượt cả hai. “Lùi lại đi. Hai đứa mày sẽ thấy tốt hơn đấy.”

“Ông sẽ không thoát khỏi chuyện này đâu!” Laurel lầm bầm, hai hàm răng nghiến chặt.

Nhưng Barnes chỉ cười to. Lão thả cánh tay cô ra và nhìn vết đỏ nhoe ra trên bàn tay lão - máu của David. “Lãng phí quá,” lão nói, chùi máu bằng một cái khăn tay màu trắng. “Mang chúng đi đi.”

Hai gã đàn ông trói chặt Laurel và David lại với nhau rồi ném họ vào băng ghế sau chiếc Civic của David. “Bây giờ thì chúng mày tha hồ mà la hét nhé,” Tóc Đỏ cười ngoác miệng nói. “Sẽ không ai nghe thấy chúng mày đâu.”

Khi chúng lái xe đi, đèn đường lung linh phía trên; chỉ đủ sáng để Laurel có thể nhận ra gương mặt David. Quai hàm cậu nghiến chặt và trông cậu cũng lo sợ như cô, nhưng cậu không hề kêu gào gì cả.

“Cảm giác thoải mái lại được ra ngoài, đúng không?” Mặt Sẹo nói, lần đầu tiên lớn tiếng. Không giống đồng bọn của hắn, giọng Mặt Sẹo trầm và êm ái - chất giọng mà bạn thường hy vọng nghe thấy từ một người hùng trong bộ phim đen trắng cổ, chứ không phải từ một gương mặt thô thiển và biến dạng như thế này.

“Phải,” Tóc Đỏ nói kèm theo một tiếng cười; một điệu cười khò khè ướn át khiến dạ dày Laurel xoay lộn. “Tao đang phát ốm vì cả ngày phải ngồi quanh cái đồng rác cũ đó mà chờ đợi một điều gì đó hay ho xảy đến.”

“Chúng ta là hạng nhất trong cả bầy. Nhưng Barnes đối xử với chúng ta chẳng ra cái thá gì. Cừ chúng ta đi chăm sóc bọn oắt con này. Bọn nhãi con!”

“Phải đấy!” Vài giây trôi qua trong im lặng. “Chúng ta nên xé chúng ra thành những mẩu nhỏ thay vì ném chúng xuống sông. Làm thế này sẽ dễ chịu hơn đấy.”

Một tiếng cười khúc khích khe khẽ phát ra từ giọng nói hoàn hảo của ngôi sao điện ảnh lấp đầy từng centimet trong chiếc xe bắt chập âm lượng rất thấp của nó. Con rùng mình lạnh toát chạy dọc sống lưng Laurel. “Tao thích thế đấy.” Gã quay người để nhòm Laurel và David ở phía sau với một nụ cười điềm tĩnh đến kinh hoàng. Rồi gã thở dài và nhìn lại phía con đường. “Nhưng phải làm sao để vài ngày sau người ta mới tìm thấy chúng cơ. Những mẩu vụn rất khó giấu - thậm chí là dưới sông.” Gã ngừng lời. “Tốt hơn hết chúng ta chỉ làm theo mệnh lệnh thôi.”

“Laurel?”

Giọng thì thầm của David làm cô xao lãng đi trong một thoáng. “Hả?”

“Mình xin lỗi, mình đã không tin cậu về chuyện Barnes.”

“Không sao mà.”

“Ừ, nhưng đáng lẽ mình nên tin tưởng cậu. Mình ước gì...” giọng anh chàng trượt đi trong vài giây. “Mình ước gì chúng mình có thể...”

“Không phải cậu bắt đầu nói lời từ biệt đấy chứ, David Lawson!” Laurel rít lên khe hết mức có thể. “Chuyện này *chưa* kết thúc đâu.”

“Ồ, vậy à?” David hỏi, nản lòng. “Cậu có ý tưởng gì thế?”

“Chúng mình sẽ nghĩ ra thứ gì đó,” cô thì thầm khi nghe thấy tiếng bật đèn xi-nhan và chiếc xe đi chậm lại. Cô cảm thấy bánh xe nghiền lạo xạo trên một con đường bẩn thỉu, bỏ tất cả ánh đèn lại phía sau. Chiếc xe đi qua những quãng gập ghềnh mấp mô tới vài phút trước khi hai gã đàn ông phanh lại và mở cửa.

“Đến lúc rồi,” Mặt Sẹo nói, mặt gã trở lì như đá không thể đoán biết.

“Ông không phải làm thế này đâu,” David nói. “Chúng tôi có thể ngậm miệng mà. Không ai...”

“Im!” Tóc Đỏ nói, vỗ tay lên miệng David. “Hãy nghe xem. Mày có nghe thấy không?”

Laurel ngừng lại. Cô nghe thấy vài tiếng chim và tiếng dế, nhưng vượt lên trên mọi thứ khác, cô nghe thấy tiếng nước cuộn chảy phía xa xa của con sông Chetco.

“Đó là âm thanh tương lai của mày đấy, nó đang đợi để mang mày đi đấy. Đi nào!” Gã nói, kéo David đứng lên một cách thô bạo. “Bọn mày có một cái hẹn và chúng tao không muốn chúng mày bị trễ hẹn đâu.”

Chúng thúc các tù nhân tiến về phía trước dọc theo con đường mòn tối om trong khi một gã cất giọng hát khàn khàn lạc điệu: “Ôi Shenandoah, chúng mong mỗi các ngươi. Phía xa các ngươi dòng sông cuộn cuộn...” Laurel nhăn nhó khi những ngón chân trần của cô đá phải một hòn đá và lần đầu tiên trong đời cô ước rằng mình đã mang một đôi giày thực sự thay vì đôi dép xỏ ngón.

Thế rồi cây cối bỗng mở ra quang đăng và họ đứng trước dòng sông Chetco. Laurel hít vào một hơi khi nhìn không chớp mắt ra dòng nước đang chảy xiết tung bọt trắng xóa. Mặt Sợ đẩy Laurel ngã xuống nền đất. “Chúng mày hãy ngồi đây,” gã gầm ghe. “Bọn tao sẽ quay lại ngay.”

Laurel không có tay nào để đỡ mình dậy nên cô đành nằm sấp, má úp xuống vũng bùn đen ẩm ướt. David nhanh chóng trườn tới cạnh cô. Sự vô vọng càng dâng đầy. Tất cả là lỗi của cô và cô biết thế, nhưng phải xin lỗi thế nào khi chính bạn khiến ai đó bị giết bây giờ?

“Đây không phải là cái kết thúc mà mình đã nghĩ,” David càu nhàu.

“Mình cũng thế,” Laurel nói. “Chết trong tay của... cậu nghĩ bọn chúng là ai? Mình không... mình không nghĩ bọn chúng là con người. Không kẻ nào trong chúng cả. Có lẽ thậm chí cả Barnes cũng không.”

Cả hai im lặng một lúc.

“Cậu nghĩ nó sẽ kéo dài bao lâu?” Laurel hỏi, mắt dán vào dòng nước đang chảy xiết.

David lắc đầu. “Mình không biết. Cậu có thể nín thở bao lâu?” Anh chàng cười rầu rĩ. “Mình đoán cậu sẽ chịu được lâu hơn mình.” Nhưng tiếng cười của David nhanh chóng vỡ tan và anh chàng thở dài.

Trong hai giây, tâm trí Laurel gắn kết tất cả mọi chuyện lại với nhau. “David!” Một tia hy vọng bé nhỏ rục rịch sống dậy trong đầu cô. “Có nhớ thí nghiệm của mình không? Ở nhà cậu, trong bếp ấy?” Laurel nghe thấy tiếng cằn nhằn của hai gã kia khi chúng rẽ đường trở lại bờ sông. “David, hít vào một hơi thật lớn đi,” cô thì thầm.

Hai gã đang khuôn những tảng đá lớn, vừa đi vừa hát nghêu ngao bài hát nào đó mà Laurel chẳng biết. Chúng buộc thêm nhiều nút dây thừng làm hai tay Laurel đau nhói và cô cảm thấy Mặt Sợ đang thử trọng lượng một hòn đá to gần bằng quả bóng chuyền bãi biển.

Vài phút sau cô cũng thấy David cùng chung cảnh ngộ. “Mày sẵn sàng chưa?” Mặt Sẹo hỏi đồng bọn.

Laurel nhìn xuống dòng sông không chớp mắt. Nó ít nhất phải sâu tới ba mươi mét ở giữa dòng; họ hy vọng làm được gì cơ chứ, đi bộ ư? Như thể cảm thấy được câu hỏi của Laurel, Mặt Sẹo nhắc cô lên bằng một tay còn tay kia cầm hòn đá cứ như cả hai đều chẳng nặng hơn tám lạng hay một cân là mấy. Tóc Đỏ cũng làm vậy với David. Trước khi Laurel có thể định thần với hành động dị thường này, Mặt Sẹo đã ném cô xuống. Không khí lạnh táp vào mặt và cô kêu thét lên khi bay cao tít lên không trung rồi rơi xuống giữa dòng sông. Cô khó nhọc nuốt vào một miệng đầy không khí trước khi hòn đá chìm xuống dưới mặt nước và kéo theo cô xuống.

Nước như hàng nghìn cây kim lạnh giá châm vào da thịt cô đau nhói khi bóng tối găm lên khép lại trên đầu cô. Laurel chớp mắt mở ra và căng tai nghe tiếng David. Hòn đá của cậu lao ngang qua cô, sượt qua đầu cô trong đường tơ kẽ tóc rồi lao thẳng xuống màn đen mịt mù phía dưới. Cô vòng hai chân ôm quanh ngực David khi cậu tuột xuống trong làn nước bên cạnh cô. Hòn đá của Laurel kéo mạnh hai cánh tay cô xuống và cô càng siết chặt hai chân quanh David. Cô hy vọng cậu có thể xoay sở lấy hơi được tốt.

Chỉ vài giây hòn đá của họ đã chạm đến đáy sông. Laurel nhìn lên nhưng chẳng thể thấy dù chỉ là một chấm sáng. Cô chỉ có thể phân biệt được làn da trắng mờ mờ của David ở trước mắt và không thể biết liệu cậu ấy còn tỉnh táo hay không. Miệng cô tìm kiếm miệng David trong bóng tối. Laurel nhẹ cả người khi cô nhận thấy mặt cậu cũng đang cử động. Miệng họ gặp nhau và Laurel tập trung gấn chặt môi mình lên môi David trước khi nhẹ nhàng thối vào miệng cậu. David nín thở trong vào giây rồi lại thối một ít không khí trở lại cho cô. Với hy vọng David hiểu cô định làm gì, Laurel lùi lại và bắt đầu vận mình kiểm tra các mối buộc.

Nước lạnh buốt như đá và cô phải làm mọi việc thật nhanh. Đầu tiên cô phải đưa được tay ra đằng trước, nếu không thì chẳng làm được gì cả - cô thậm chí không thể đến gần David để tiếp cho cậu hơi thở khác nếu không dùng được hai tay mình. Cô uốn cong người về phía trước và cố luồn hai cánh tay xuống lưng rồi xuống dưới chân, nhưng lưng cô không thể uốn cong tới mức đó. Cô cảm thấy lớp da ở cổ tay như bị xé rách khi cố kéo mạnh hơn, mà David thì không thể giữ hơi lâu hơn được nữa. Xương sống Laurel đau nhói khi cô buộc nó cong gấp hơn, hơn chút nữa.

Cơ thể cô bắt đầu nổi loạn, nhưng cuối cùng hai bàn tay cô cũng luồn được qua đầu gối và cô đá hai chân ra tự do, điên cuồng tìm kiếm David. Laurel quàng hai cánh tay qua cổ David và ấn miệng mình vào miệng anh chàng lần nữa. Hai người thở ra hít vào vài hơi trong khi cô cố nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Cô thối một hơi lớn trở lại phổi David và lại tách mình ra lần nữa. Laurel kéo cái dây thừng nối giữa cô với tảng đá, và khi vớt xuống đáy sông, những ngón tay tê cóng của cô cố lần tìm thứ gì đó sắc cạnh.

Nhưng dòng sông quá xiết. Bất cứ thứ gì từng sắc cạnh đều đã bị bào mòn thành hoàn toàn trơn mịn. Cô thả người nổi lên tới chỗ David để thở vài lần nữa trước khi lặn xuống trở lại, lần này bám theo dây thừng của David. Những ngón tay cô lần mò nút thắt quanh hòn đá và từ từ kéo được một sợi dây

thừng rời ra.

Sau vài lần cố gắng nữa, cô bơi trở lên để tiếp hơi cho David. Anh chàng đang vật lộn để đưa hai cánh tay ra phía trước giống cô, nhưng lại không đủ mềm dẻo linh hoạt nên chưa tiến triển được gì. Sau một hơi thở sâu, David quay lại cố gắng vòng cánh tay qua, nhưng vẫn vô hiệu. Laurel nghiêng chặt răng; cô phải làm chuyện này một mình thôi. Cô lại từ từ trở xuống chỗ nút thắt dây thừng buộc quanh hòn đá.

Mất hơn ba lần thở như thế nữa nút thắt mới lỏng ra đôi chút. Nhưng sợi dây vẫn còn mắc kẹt dưới tảng đá lớn. Đứng thật vững dưới đáy sông, Laurel cố nhấc tảng đá lên để tháo vòng dây thừng cuối cùng. Cô trượt chân và tuột nốt chiếc dép xỏ ngón còn sót lại khi rơi xuống dòng nước lạnh như đá. Những ngón chân cô lần tìm kẽ hở của các tảng đá, và khi thấy một chỗ bám trụ tốt hơn, cô căng sức đẩy hòn đá, cố gắng lặn nó vài centimet nữa. Cô cảm thấy nó bắt đầu nhúc nhích và đẩy mạnh thêm chút nữa. Hòn đá đột ngột bật ra và hai chân Laurel trượt ra khỏi điểm tựa. Dòng sông ném cô theo dòng chảy của nó, hai cánh tay Laurel chới với ra sau khi sợi dây của David được tháo tung ra.

Bóng dáng trắng mờ của David lao qua cô, trở thành tù nhân của dòng nước và vượt ra ngoài tầm với trước khi cô có thể cố tóm lấy cậu. Chưa đầy một giây David đã biến mất khỏi tầm nhìn, một vệt bong bóng nước li ti là dấu hiệu nhỏ nhoi duy nhất cho thấy sự hiện diện của cậu.

David đã biến mất và Laurel cảm thấy mình thật ngu ngốc. Đáng lẽ cô phải lên kế hoạch tốt hơn. Tất cả những gì Laurel có thể nghĩ khi điên cuồng nhìn đắm đắm vào bóng tối là lần thở cuối cùng của cậu ấy đã qua lâu rồi.

Cơn hoảng loạn cửa vào những ý nghĩ của cô, Laurel cố gắng không để nó chiếm lấy mình. Thiếu dưỡng khí bắt đầu làm lồng ngực cô nhức nhối, nhưng nó vẫn ít khó chịu hơn bất cứ thứ gì khác mà cô đang cảm thấy ngay lúc này đây. Hai bàn chân Laurel đau buốt vì phải đạp vào hòn đá của David và hai cổ tay cô đau đớn ở chỗ dây thừng vẫn thít vào khi cô buông mình dập dềnh vô vọng trong dòng nước lạnh băng.

Cô nhắm mắt nghĩ tới bố mẹ vài giây, rồi lấy lại bình tĩnh. Cô sẽ *không* để mẹ mình mất toàn bộ gia đình. Tay nọ nắm tay kia, Laurel từ từ kéo người xuống chỗ sợi thừng buộc hòn đá của cô. Nó đã có hiệu quả với David và có lẽ là niềm hy vọng tốt nhất của cô lúc này. Những ngón tay lạnh cóng của Laurel giờ còn run rẩy hơn, vì Mặt Sợ thật sự đã làm việc tốt hơn đồng bọn của hắn. Lần này các nút buộc không đầu hàng cô dễ dàng như mấy lần trước, đến khi cô cởi được chúng thì lồng ngực đang thét gào đòi không khí và cơn đau đớn thể xác đã lên tới cực độ.

Và phần khó khăn vẫn còn đang ở phía trước.

Laurel tìm thấy một điểm tựa tốt và đẩy hòn đá đi, cầu xin nó dịch chuyển dễ dàng. Nó thậm chí còn không nhúc nhích.

Laurel thàn nguyện rửa và dù đang ở trong làn nước, những giọt nước mắt cô vẫn trào ra. Cô tận dụng

vài giây quý giá để di chuyển mấy hòn đá nhỏ hơn trước khối đá chặn sợi thừng của cô và chống hai bàn chân đau rát xuống lần nữa. Laurel đẩy với tất cả khả năng có thể, và khi bóng tối bắt đầu khép chặt tầm mắt cô, hòn đá bắt đầu trượt đi. Laurel chuyển hai tay và đẩy lần nữa, làm bật ra khỏi miệng phần dưỡng khí cuối cùng khi hòn đá nhích thêm một cen-ti-mét nữa về phía trước. Một phen nữa, một chút nữa thôi.

Đột nhiên cô thấy mình bật xuyên qua dòng nước giống như một con búp bê rách nát, chẳng có khái niệm đâu là hướng đi lên nữa. Cô đá loạn xạ, cố tìm một thứ gì đó để bám trụ trong làn nước tối tăm. Ngón chân Laurel đá phải một hòn đá đau điếng, cô cong chân đập vào nó và đẩy mạnh lên trên bằng tất cả chút sức tàn còn lại của mình. Khi Laurel nghĩ mình không thể kéo dài được hơn một giây nữa thì mặt cô ngoi lên khỏi mặt nước và cô hít lấy một hơi đầy dưỡng khí vào lồng ngực.

Dòng nước vẫn cuốn cô đi và dù đá cả vào bờ nhưng cơ thể Laurel đã kiệt sức. Bàn chân cô chạm đáy và cô cố gắng đứng lại, nhưng đôi chân chẳng chịu vâng lời. Sức ép của dòng nước lại ném Laurel xuống khiến tay chân cô sượt vào đá cứng trong khi cô gắng sức lấy lại khả năng kiểm soát.

Thế rồi có thứ gì đó thông xuống phía trên đầu Laurel, ấn cô xuống vài giây. Laurel òa khóc, nghĩ rằng mình đã bị hai tên ác ôn tìm thấy, và chúng đang sẵn sàng hoàn thành cái công việc mà chúng đã bắt đầu. Nhưng sức nặng của vòng tay đó đã với tới eo lưng cô, kéo giật cô lên khỏi làn nước, rời xa hẳn những tảng đá tàn nhẫn kia.

“Mình giữ được cậu rồi!” David nói vào tai cô, át đi tiếng dòng nước chảy. Vòng tay vẫn siết chặt quanh eo lưng Laurel, anh chàng vất vả lội qua chỗ nước nông hướng tới phía bờ. David kéo cô lên được chỗ bờ lau sậy mọc rải rác thì kiệt sức đổ sập xuống mặt đất. Hai hàm răng cậu đánh vào nhau lập cập bên tai cô trong khi họ cùng nằm và thở hổn hển lấy không khí.

“Cảm ơn Chúa,” David thở ra một hơi dài và vòng hai tay ôm chặt Laurel rồi mệt mỏi đi.

Phải mất đến vài phút cả hai mới có thể cử động lại. Cơ thể David run lên vì lạnh khi cậu buông Laurel ra. “Mình tưởng là sẽ chẳng bao giờ còn được gặp cậu nữa,” David nói, “Cậu đã ở dưới nước tới gần mười lăm phút *sau khi* mình đưa được cánh tay ra phía trước và nhìn được đồng hồ.”

Mười lăm phút! Laurel ngay lập tức cảm thấy mừng vì cô đã giải thoát cho David trước khi giải thoát cho chính mình. Chỉ sau chừng năm phút là David hẳn đã chết chắc rồi. “Cậu lên bờ bằng cách nào?”

David cười nhợt nhạt. “À, mình đã rất, rất kiên cường. Mình vốn không chắc là mình sẽ làm được điều đó. Nhưng mình cứ đá, đập mãi và cố gắng thở mỗi khi có thể, và rốt cuộc là mình đã vào được chỗ nước nông.” Cậu ngả người gần hơn đến khi chạm vào vai Laurel. “Mình không biết cậu ở chỗ nào. Mình thậm chí không thể tìm ra chỗ cậu bị trôi vì dòng sông tối đen. Mình cứ đi lên rồi lại đi xuống dọc bờ sông tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào của cậu.”

“Và điều gì sẽ xảy đến nếu hai gã xấu xí đó vẫn đang đợi hả?” Laurel trách cứ.

“Đó là sự mạo hiểm mà mình sẵn lòng đón nhận,” David dịu dàng nói. Một cơn ớn lạnh khiến cả cơ thể cậu rùng mình.

“Cậu cần được giữ ấm,” cô nói. “Thân nhiệt của cậu có lẽ đã giảm sau khi dầm mình trong nước.”

“Còn cậu thì sao? Cậu ở đó còn lâu hơn mình.”

Laurel lắc đầu. “Mình không phải là loài máu nóng, cậu không nhớ sao? Thôi nào, chúng mình phải tìm cái gì đó thật sắc để cắt sợi dây này.” Cô uốn người ngồi lên và cảm thấy quay cuồng.

“Không cần đâu,” David nói. “Hãy quay trở lại xe của mình. Mình có một con dao ở đó. Như vậy đỡ mất thời gian hơn nhiều.”

“Cậu nghĩ là cậu có thể tìm được nó chứ?”

“Như vậy tốt hơn, bằng không thì cũng chẳng sao vì bọn mình đã thoát khỏi dòng sông đó rồi mà.”

Họ lê bước đi ngược hướng dòng chảy của con sông được một lúc thì thấy cảnh vật bắt đầu quen thuộc dần.

“Ồ kia,” Laurel cất tiếng, chỉ tay lên mặt đất. Chiếc dép xỏ ngón màu trắng của cô nằm im lìm bên bờ sông, dòng nước đang lấp mé tới gần mũi dép. “Chắc nó đã tuột khỏi chân mình khi gã Mặt Sọc nhấc bổng mình lên.”

David khựng lại, nhìn chằm chằm vào chiếc dép. “Sao chúng có thể làm được điều đó hả Laurel? Hắn đã nhắc bổng mình chỉ bằng một tay đấy!”

Laurel gật đầu. “Mình cũng thế.” Và cô không muốn nói với cậu rằng hai tảng đá đó nặng tới chừng nào. “Chiếc xe chắc hẳn ở phía này,” cô nói và ra hiệu. Cô chỉ muốn quên con sông đi và không bao giờ trở lại nơi này nữa.

“Cậu còn cần đến nó không?” David hỏi, cúi xuống nhặt chiếc dép của cô lên.

Ruột gan Laurel như thắt lại khi cô nhìn chiếc dép màu trắng đã trầy xước. Hai bàn chân đau rát nhưng cô không chịu nổi cái ý nghĩ sẽ lại mang chiếc dép đó. “Không,” cô nói dứt khoát. “Vứt nó đi.”

Không có ánh trăng dẫn đường, họ phải dò dẫm theo con đường mòn. Đã hai lần họ quay trở lại lối cũ, nhưng cũng chỉ mất gần nửa giờ đồng hồ cho đến khi David quỳ gối bên cạnh chiếc ô tô, cố tìm chiếc chìa khóa dự phòng trong chỗ bánh xe. “Mình đã nói với mẹ rằng đây là một ý tưởng thật ngớ ngẩn,” David nói, hai hàm răng lại va vào nhau lập cập. “Nhưng mẹ đã quả quyết rằng một ngày nào đó mình sẽ lấy làm mừng vì bà đã để chiếc chìa khóa ở đây.” Cậu đã tìm được chiếc chìa khóa bạc và cầm nó trong đôi bàn tay run rẩy. “Mình không nghĩ đây chính là điều mà mẹ mình đã hình dung ra.” Cậu tra chìa vào ổ khóa xe và cả hai đều thở phào khi chiếc chìa ăn vào ổ khóa và nắp ổ bật lên. “Mình sẽ mua hoa tặng mẹ khi mình về đến nhà,” cậu hứa hẹn. “Và cả chocolate nữa.”

David lập cập lục lọi đồ dùng dụng cụ đi đường của mình và lôi ra một con dao bỏ túi nhỏ. Phải mất một lúc mới cắt đứt được những vòng dây thừng to bự, nhưng so với khi cố làm việc đó với một hòn đá thì nó còn dễ dàng hơn cả triệu lần. Cậu khởi động xe và bật hệ thống sưởi lên hết cỡ trong khi cả hai chui ngay vào hàng ghế trước, giơ tay lên trước lỗ thông khí và cố hong cho khô quần áo ướt.

“Cậu nên cởi áo ra và mặc chiếc áo gió của mình vào,” Laurel nói. “Cũng không ấm cho lắm, nhưng ít nhất thì nó cũng khô.”

David lắc đầu. “Mình không thể, cậu cần nó hơn mà.”

“Cơ thể mình có thể thích nghi với bất cứ điều kiện nhiệt độ nào - luôn luôn là như vậy. Cậu mới chính là người cần phải giữ ấm.” Cô nhìn những thay đổi trên khuôn mặt David khi cậu phải đấu tranh giữa cái ý niệm hào hiệp và nhu cầu bức thiết cần phải làm ấm mình.

Laurel đảo mắt và tóm lấy chiếc áo gió từ băng ghế sau. “Mặc vào,” cô ra lệnh.

David chần chừ, nhưng sau vài giây cậu cũng cởi bỏ chiếc áo ướt nhẹp và khoác lên người chiếc áo của cô.

“Cậu có thể lái xe được không?”

David khịt mũi. “Mình có đủ sức để lái tới đồn cảnh sát. Được chứ?”

Laurel chặn bàn tay David đang đặt trên cần số. “Chúng ta không thể tới cảnh sát.”

“Sao lại không? Có hai gã đàn ông đã cố giết chúng ta! Tin mình đi, vụ này phải nhờ tới cảnh sát thôi.”

“Việc này nằm ngoài khả năng của họ, David ạ. Cậu đã quên mục tiêu của mình rồi sao? Cậu đã quên là hai gã đó đã ném chúng ta xuống dòng sông như thể chúng ta nhẹ như bấc rồi à? Cậu nghĩ chúng sẽ làm gì với mấy viên cảnh sát chứ?”

David không rời mắt khỏi đồng hồ mét, nhưng không nói một lời nào.

“Chúng không phải là người, David ạ. Và bất cứ ai là con người đều sẽ phải chịu đau đớn nếu cố ngăn chúng lại.”

“Vậy thì sao nào?” David hỏi lại, giọng gay gắt. “Chúng ta phải lừa chúng đi à? Phải lén lút về nhà như chó cụp đuôi hay sao?”

“Không,” Laurel nói rất khẽ. “Chúng ta đến gặp Tamani.”

Những giọt nước mắt ứa ra cay nhòe đôi mắt Laurel khi cô bước qua hàng cây và cảm thấy sự dễ chịu thân thuộc khi được khu rừng bao bọc. Cô gạt những lọn tóc rối bời ra khỏi khuôn mặt và cố gắng đưa những ngón tay rã rời lên chải tóc trong khi bước thấp bước cao trên lối mòn sáng mờ dẫn tới dòng suối. Cô kiệt sức đến nỗi chỉ có thể nhắc bàn chân đã tím bầm lên ngay trước mũi bàn chân kia mà thôi. “Tamani?” cô khẽ gọi. Tiếng cô vang lên lớn một cách dị thường giữa màn đêm vắng tanh. “Tamani, tôi cần giúp đỡ!”

Tamani đã nhẹ nhàng bước theo cô mà cô không hề hay biết cho đến khi anh lên tiếng. “Tên con trai đang ở trong chiếc xe kia là David, đúng không?”

Cô dừng bước và đôi mắt đăm đăm nhìn anh. Đêm nay anh không khoác lên mình lớp áo bảo vệ nữa, thay vào đó là một chiếc áo đen dài tay và chiếc quần bó sát lẫn màu với bóng tối. Trời đêm tối đen đến mức cô chỉ có thể nhìn thấy những đường nét trên khuôn mặt anh, mọi góc cạnh đều thật mềm mại và thanh tú. Cô chỉ muốn lao mình vào vòng tay anh, nhưng đã nén ghì lại. “Vâng, đây là David.”

Ánh mắt anh dịu dàng nhưng dò xét. “Sao em lại đưa cậu ta đến đây?”

“Tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Tamani nhướng một bên lông mày. “Ít nhất thì em cũng đã bảo anh ta ở lại trong xe.”

“Tôi đang cố gắng đây, Tamani. Nhưng cậu ấy là cách duy nhất để tôi đến được đây đêm nay.”

Tamani thờ dài và nhìn lại con đường mòn nơi xe David đang đậu. “Tôi phải thừa nhận rằng... tôi rất vui mừng vì em ở đây. Nhưng đêm nay khu rừng có rất nhiều tiên... không phải thời điểm thuận tiện cho lắm.”

“Sao họ lại ở đây?”

“Gần đây có rất nhiều... kẻ thù hoạt động trong khu vực này. Bọn tôi không chắc là vì sao. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói.” Anh đưa mắt nhìn lại thật nhanh về phía con đường mòn. “Chúng ta hãy đi xa hơn một chút nữa.” Anh nắm lấy tay cô và tiếp tục đi theo con đường đó.

Bước đầu tiên đã khiến chân cô nhói đau như thể có một chiếc que chọc vào bàn chân bị thương. “Làm ơn dừng lại đã.” Giọng cô ghen ngào và khản thiết, nhưng đêm nay cô không còn cảm thấy ngưng ngừng. Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cô khi Tamani dừng bước và quay lại.

“Có chuyện gì thế?”

Lúc này Laurel không thể nào kìm nén được nữa. Sự hoang mang và sợ hãi cả buổi tối vừa rồi đã xâm chiếm lấy cô hiên nhiên như dòng chảy của con sông Chetco. Cô thở gấp gấp và khó nhọc, hai hàng nước mắt tuôn lũ chã.

Thế rồi vòng tay Tamani ôm chặt lấy cô, ngực anh thật ấm áp bất chấp những cơn gió đêm giá lạnh. Đôi bàn tay anh vỗ về tấm lưng cô cho đến khi anh chạm phải vết thương dài và sâu do vết cắt của khung cửa sổ. Laurel không thể kìm được tiếng rên khe khẽ. “Chuyện gì đã xảy ra với em thế này?” Tamani khẽ nói bên tai cô khi đôi tay anh vuốt ve mái tóc cô.

Những ngón tay của Laurel níu lấy tà áo anh khi cô cố gắng để giữ thăng bằng. Tamani nghiêng người và đưa tay đỡ dưới người cô, nâng cô lên khỏi đôi bàn chân đang đau đớn và kéo cô sát vào mình. Cô nhắm mắt, như bị thôi miên bởi nhịp bước uyển chuyển từ đôi chân dường như chẳng bao giờ tạo nên tiếng động của anh. Anh bước theo con đường mòn một lúc nữa rồi đặt cô xuống một nơi thật êm ái trên bãi đất.

Một tia lửa lóe lên và Tamani thắp sáng một vật trông như một khối cầu bằng đồng lớn bằng quả bóng chày. Ánh sáng mờ ảo tỏa ra từ hàng trăm lỗ nhỏ li ti, lấp đầy khoảng rừng trống bé nhỏ bằng thứ ánh sáng dịu dàng ấm áp. Tamani tuột chiếc túi khỏi vai anh và quỳ gối xuống cạnh cô. Chẳng nói một lời nào, anh đặt một ngón tay dưới cằm cô và xoay khuôn mặt cô sang bên này rồi bên kia. Anh tiếp tục xem xét tay chân cô, khẽ thốt lên xót xa mỗi khi tìm thấy những vết trầy xước. Nhẹ nhàng, anh nâng hai bàn chân cô đặt lên lòng mình và Laurel nhận ra mùi hương quen thuộc của hoa oải hương cùng ngọc lan tây khi anh xát thứ gì đó âm âm vào lòng bàn chân trầy xước của cô. Vết thương nhói lên và nóng ran một lúc rồi dịu dần đẩy lùi cơn đau nhức nhối.

“Em còn bị thương chỗ nào nữa không?” Tamani hỏi sau khi đã chữa trị những vết thương mà anh phát

hiện được.

“Còn lưng nữa,” Laurel nói, quay lưng lại và kéo áo lên.

Tamani thở hắt ra từ cuống họng. “Vết thương này khá tệ. Anh cần phải khâu nó lại.”

“Có đau không?” Laurel nói trong khi hơi ẩm từ khối cầu dường như đang bao bọc lấy cơ thể cô.

“Không, nhưng em sẽ phải cẩn thận trong một vài ngày để nó liền trở lại.”

Laurel gật đầu và tì má lên cánh tay.

“Sao em lại bị thương thế này vậy Laurel?” Anh hỏi trong khi những ngón tay nhẹ nhàng xử lý vết cắt dài và sâu đó. “Loài tiên vốn không vụng về chút nào mà.”

Lưỡi Laurel như lú lại khi cô cố gắng giải thích. “Bọn chúng đã cố giết chúng tôi...cố giết chúng em... David và em.”

“Ai vậy?” Giọng anh thật dịu dàng, nhưng Laurel có thể cảm nhận được sự dữ dội qua từng lời nói.

“Em không biết. Một loài gì đó xấu xí, không phải con người. Những gã đã thuyết phục mẹ em bán khu đất.”

“Xấu xí?”

Laurel gật đầu. Cô nhắm nghiền mắt khi kể lại chuyện bố mình và Jeremiah Barnes, giọng cô bắt đầu lú lú.

“Một loại độc tố ư?” Tamani thúc ép Laurel trả lời trong khi đôi mắt cô ngày càng trĩu nặng và giọng nói của anh dường như cứ xa dần.

“Ngày mai các giấy tờ sẽ được ký kết,” Laurel thì thào, cố gượng mình để nhấn lại thông điệp quan trọng nhất trong khi làn da của cô ngứa ran lên nhẹ nhẹ như thể cô đang nằm giữa trưa nắng.

Vài giây sau đó, một cánh tay vòng qua người cô và Laurel bám chặt lấy nó trong khi Tamani kê má mình bên má tóc của cô. “Ngủ đi em,” anh thì thầm. “Anh sẽ không để bất cứ điều gì làm đau em nữa.”

“D...d...david, cậu ấy vẫn đang chờ...”

“Em đừng lo,” Tamani vỗ về, vuốt ve cánh tay cô. “Cậu ấy cũng đang ngủ rồi. Shar sẽ lo để cậu ấy được an toàn. Cả hai lúc này đều cần được nghỉ ngơi.”

Tất cả những gì cô có thể làm là gặt đầu khi nép mình bên ngực Tamani và để cho mọi thứ khác tuột khỏi tâm trí mình thật xa... xa mãi.

Những ngón tay dịu dàng luồn qua mái tóc Laurel khi cô chậm chậm duỗi mình và xoay lưng lại. Đôi mắt cô khẽ mở và bắt gặp ánh mắt của Tamani.

“Chào buổi sáng,” anh dịu dàng nói và ngồi bên cạnh cô.

Cô cười thật tươi rồi ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy sao và chiếc đèn nhỏ còn đang treo trên cành cây phía trên mình. “Có thật là trời sáng rồi không?”

Tamani cười thành tiếng. “À, anh nghĩ lúc này vẫn còn rất sớm, nhưng đúng là sáng rồi đây.”

“Anh có ngủ không vậy?”

Anh lắc đầu. “Có quá nhiều việc phải làm.”

“Nhưng...”

“Anh ổn mà. Anh đã làm cho mọi việc tệ hơn.” Nụ cười của anh nhạt dần và quai hàm như bạnh ra. “Đến lúc phải đi rồi.”

“Đi đâu cơ?” Cô hỏi và ngồi dậy.

“Phải đối phó bọn không lồ độc ác trước khi chúng giết được bố em.”

“Bọn không lồ độc ác?” Cô lắc lắc đầu, chắc rằng mình vừa nghe nhầm. Cô ngồi bật dậy, đó là tất cả những gì cô nghe thấy. “Bố em? Anh có thể giúp bố em sao?”

“Anh không biết nữa,” Tamani thừa nhận. “Nhưng sẽ không có vấn đề gì cả nếu chúng ta xử lý bọn quỷ đó trước.”

Tamani hơi nghiêng đầu sang bên. “Hãy ra đi, Shar. Tôi biết là anh đang nghe mà.”

Một người đàn ông khác lặng lẽ bước ra khỏi cái cây mà Laurel thề rằng nó quá nhỏ để anh ta có thể ẩn nấp phía sau. Anh ta có phong thái tự tin giống với Tamani và cả đôi mắt màu xanh lục nữa. Chân tóc của anh ta cũng có màu xanh lá cây, nhưng phần còn lại của mái tóc lại vàng nhạt và được hất ngược ra sau. Ở Shar cũng toát lên vẻ hoàn hảo giống như ở Tamani mà cô vẫn chưa thể quen được; nhưng khuôn mặt anh ta trông dữ dằn hơn với rất nhiều góc cạnh còn ở Tamani thì chúng lại rất mềm mại thanh tú. Anh ta cao lớn hơn Tamani - có lẽ cao bằng David - với đôi chân dài dẻo dai cùng bộ ngực và cánh tay săn chắc.

“Laurel, đây là Shar. Shar, đây là Laurel,” Tamani nói mà không nhìn vào anh chàng tiên kia.

Laurel nhìn không chớp, mắt mở to, nhưng Shar chỉ gật đầu và khoanh tay ngang ngực, tiếp tục lắng nghe trong khi dựa mình vào cái cây mà anh ta vừa mới từ đó bước ra.

“Đáng lẽ anh phải nhận ra rằng chính những tên ác quỷ đó đang cố mua lại khu đất này. Những sinh vật mà em mô tả không thể là loài gì khác được. Chúng ta cần giải quyết chúng trước khi những văn bản đó được ký kết.”

“Bọn ác quỷ? Là những tên ác quỷ thực sự sao? Tại sao... bọn ác quỷ... lại quan tâm đến việc mua lại khu đất này? Chỉ vì các anh sống ở đây?”

Tamani ngoảnh lại liếc nhìn Shar rồi quay lại nói với Laurel. “Không. Mà vì đây chính là lỗi vào.”

“Lỗi vào?”

“Tamani, anh đã đi quá xa rồi đây!” Shar gầm gừ.

Tamani quay người lại. “Vì sao? Anh không nghĩ rằng cô ấy cũng như tất cả loài tiên đều có quyền được biết hay sao?”

“Đó không phải là việc anh có quyền quyết định. Anh đang để cho mọi chuyện trở thành chuyện cá nhân rồi đây.”

“Đó đúng là chuyện *cá nhân*!” Tamani nói, giọng trầu nặng cay đắng. “Đó luôn là chuyện của cá nhân mà.”

“Chúng ta phải tuân theo kế hoạch,” Shar nhấn mạnh.

“Tôi đã tuân theo cái kế hoạch đó suốt mười hai năm nay rồi, Shar. Nhưng chỉ vài giờ đồng hồ nữa bọn ác quỷ đó sẽ có đủ tư cách pháp lý đối với khu đất này và sẽ phá hủy mọi thứ chúng ta gây dựng nên, những cái đó cũng đâu nằm trong kế hoạch?” Anh dừng lại, nhìn thẳng vào đồng đội của mình. “Mọi thứ đã thay đổi, và cô ấy cần được biết cái gì đang bị đe dọa.”

“Nữ hoàng sẽ không hài lòng.”

“Nữ hoàng đã dành hầu hết thời gian trị vì và khiến cho tôi phải khôn khổ, có lẽ sẽ tốt hơn cả nếu thời cuộc một lần thay đổi.”

“Tôi tin anh, Tamani, nhưng anh biết là tôi không thể che giấu chuyện này.”

Một khoảng lặng trôi qua trong khi hai người đàn ông nhìn đắm đắm vào nhau. “Vậy cứ thế đi,”

Tamani nói rồi quay lại phía Laurel. “Anh đã từng nói với em rằng anh đang canh giữ một thứ rất đặc biệt. Nó không phải là thứ mà anh có thể cầm lấy và mang đi được - chính vì vậy nên khu đất này là vô cùng trọng yếu. Nó là cánh cổng dẫn tới vương quốc. Là nơi canh gác duy nhất lối vào Avalon.”

“Avalon?” Laurel thì thào.

Tamani gật đầu. “Trên thế giới này có tất cả bốn lối vào. Những lối vào đó đã được mở từ hàng trăm năm về trước. Chúng vẫn được giữ bí mật, và được canh giữ bởi những người biết về chúng, nhưng thực tế là có quá nhiều người đã biết đến chúng. Ngay từ thời khởi nguyên bọn ác quỷ đã luôn tìm cách chiếm đoạt Avalon. Đó là một vùng đất lý tưởng mà thiên nhiên không đơn thuần chỉ là những nguồn tài nguyên trù phú. Vàng và kim cương cũng nhiều như củi đá vậy. Chúng chẳng có giá trị gì đối với bọn anh ngoại trừ là những vật trang trí.” Tamani cười. “Chúng ta thích những gì lấp lánh, em cũng biết rồi đấy.”

Laurel bật cười khi nghĩ tới những đồ bằng thủy tinh mà cô đã treo đầy cửa sổ phòng ngủ của mình nhiều năm về trước. “Em cứ nghĩ đó chỉ là sở thích cá nhân.”

“Tiên nào cũng thích thế,” Tamani mỉm cười. “Bọn ác quỷ luôn tìm cách dùng tiền mua chuộc để thâm nhập vào thế giới của loài người. Một vài tên trong số bọn chúng còn dành cả cuộc đời để săn tìm kho báu, và Avalon là một kho báu quá tuyệt vời để có thể bỏ qua. Trong hàng thế kỷ, đây là mảnh đất của sự chết chóc và hủy diệt, vì những tên ác quỷ chỉ muốn tàn phá và tiêu diệt bọn anh. Loài tiên đã ra sức để bảo vệ xứ sở của mình trong tuyệt vọng. Nhưng dưới triều đại của vua Arthur, mọi thứ đã thay đổi.”

“Vua Arthur? *Vua Arthur* á? Anh đang đùa em!”

“Không hề. Cũng giống như mọi điều khác, những câu chuyện dường như chẳng mấy khi còn được giữ nguyên vẹn khi kể lại. Anh nói với em điều này nhé, nếu em muốn giữ một bí mật, hãy biến nó thành câu chuyện có tính người. Con người sẽ làm đảo lộn nó đến mức một trăm năm sau sẽ không ai còn phân biệt được đâu là sự thật từ trong huyền thoại đó.”

“Em sẽ không tin trừ khi em nhận ra câu chuyện ấy hoàn toàn có thật.”

Tamani nhún vai.

“Vậy vua Arthur đã làm gì?”

“Hầu hết là do Merlin, thầy phù thủy của ông ta thực hiện. Arthur, Merlin và vua Oberon...”

“Oberon? Oberon trong Shakespeare ư?”

“Rất ít khả năng Shakespeare là người đầu tiên nhớ tới ông ấy, nhưng đúng, chính là ông vua Oberon đó. Cùng với Arthur và Merlin, Oberon đã tạo ra một thanh kiếm nắm giữ những phép thuật mà bất cứ

ai sử dụng nó đều nắm chắc phần thắng trên chiến trường.”

“Excalibur,” Laurel nói không ra hơi.

“Chính xác. Vua Oberon, vua Arthur và Merlin đã lãnh đạo đội quân vĩ đại nhất của Avalon trong trận chiến đấu với bọn ác quỷ nhằm đánh đuổi chúng mãi mãi ra khỏi vương quốc mình. Loài tiên, Arthur và những hiệp sĩ của ngài, Merlin và ba bà vợ của ông ta, cùng với Oberon. Bọn khổng lồ không bao giờ còn có được một cơ hội nào nữa. Loài tiên đã trục xuất chúng ra khỏi Avalon và vua Oberon đã tạo ra những cánh cổng nhằm phòng vệ khi chúng quay trở lại. Ngay cả với một tiên Mùa Đông, nơi đây vẫn kỳ diệu hơn bất cứ miền đất nào mà loài thực vật có thể tồn tại. Vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử loài tiên đã hiến dâng cả cuộc đời mình để tạo dựng nên cánh cổng mà anh đang bảo vệ đây.”

“Mọi chuyện thật không thể tin được,” Laurel nói.

“Đó là lịch sử của em,” Tamani nói. “Là di sản mà em được kế thừa.”

Tiếng Shar cắn nhai sau lưng, nhưng Tamani mặc kệ anh chàng. “Đó là lý do tại sao việc không để khu đất này rơi vào tay lũ ác quỷ lại quan trọng đến thế. Những lối vào không bao giờ có thể bị phá hủy - nhưng những cánh cổng bảo vệ chúng thì lại có. Và một khi những cánh cổng bị tàn phá, Avalon sẽ mở ra với bất cứ ai. Xứ sở của chúng ta sẽ lại trở thành vùng đất của chiến tranh và hủy diệt. Bọn anh có những ghi chép về sự trả thù kinh hoàng mà bọn khổng lồ đã gây ra ở Camelot,6 và chắc chắn một số phận tương tự đang đợi chờ Avalon nếu chúng tìm được đường vào.”

“Tại sao lại vào lúc này? Mẹ em đã cố bán khu đất từ lâu rồi. Chúng đã có thể mua lại khu đất từ nhiều năm trước cơ mà?”

Tamani lắc đầu. “Bọn anh không rõ. Thành thật, anh cảm thấy sợ khi phải khám phá ra lý do đó. Bọn khổng lồ ghét bị thất bại. Chúng không bao giờ có động thái gì nếu không nắm chắc phần thắng. Có lẽ chúng đã tập hợp được một nhóm đông đảo. Có lẽ... có lẽ...” Anh thở dài. “Anh không biết. Nhưng có lẽ chúng đang cất giấu một vài bí mật nào đó khiến chúng có lợi thế. Và nếu chúng ta không tìm hiểu được đó là gì, có thể ta sẽ chẳng có nổi một cơ hội nào.” Tamani thở hắt ra. “Bọn anh còn không nghĩ tới việc chúng đã biết cánh cổng này nằm ở đâu.”

“Tại sao không? Chẳng lẽ chúng chưa từng tìm cách xâm nhập kể từ khi những cánh cổng được dựng lên sao?”

“Có rất ít tên ác quỷ thực hiện điều đó mà lại sống sót rời khỏi Avalon. Bọn anh đã nghi ngờ từ nhiều, nhiều năm rồi rằng những tên còn sống sót đó biết lò mò cánh cổng nằm ở đâu - và có thể đã truyền lại thông tin đó cho bọn hậu duệ - nhưng đến tận bây giờ, chúng vẫn chưa thể xác định được chính xác vị trí này.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tìm được?”

“Nếu chúng tìm thấy, bọn anh sẽ giết chúng. Đó là lý do vì sao bọn anh canh gác ở đây. Nhưng đó không phải là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Nếu chúng mua lại được khu đất này, chúng có thể đưa một đội quân những con người tới đây với lý do phục vụ cho một dự án xây dựng tượng tượng nào đó nhằm phá hủy nơi này còn nhanh hơn việc bọn anh có thể giết chúng mà không gây thêm sự chú ý nào của con người. Những cánh cổng đều rất vững chắc, nhưng chúng không phải là bất khả chiến bại. Chỉ một vài cái xe ủi và một ít thuốc nổ là *có thể* phá hủy chúng rồi. Và nó ít nhất sẽ lộ ra lối vào cho bất cứ kẻ nào có ý muốn tìm nó.”

“Anh đã nói rằng chúng làm cho bố em bị ốm?”

Tamani nhìn cô một lúc lâu, đôi mắt anh ánh lên vẻ giận dữ. “Anh tin là chúng đã làm vậy. Anh còn tin rằng chính là do loại *độc tố* này...”

Shar hắng giọng và hướng vào Laurel. “Tamani thích nói nhiều, nhưng chắc cô cũng thấy rằng thời gian chúng ta có lại quá ít.”

Tamani mím môi và liếc nhìn lên bầu trời. “Anh *đã* để mất thời gian,” anh nói. “Bọn anh cần phải đi. Bọn anh muốn bắt chúng khi mặt trời ló rạng.”

“Vì sao?”

“Ác quỷ là những sinh vật của bóng đêm, mặt trời mọc là lúc chúng bắt đầu đi ngủ. Chúng sẽ mệt mỏi và đuối sức nếu bị bắt vào thời điểm cuối ngày của chúng.”

Laurel gật đầu. Cô vươn người một lần nữa và đôi chân cô ngập ngừng, thận trọng với trọng lượng cơ thể sẽ dồn lên chúng. Thật ngạc nhiên, hai bàn chân cô hầu như cảm thấy bình thường. Cô không hề thấy mệt mỏi hay đau đớn, và cơ thể cô như được tái sinh. “Sao anh làm được điều đó?”

Tamani mỉm cười và chỉ vào ngọn đèn. “Em đã nói là em muốn được thấy phép màu mà.”

Laurel nhìn chăm chăm vào khối cầu nhỏ bé bằng đồng. “Nó đã làm thế nào vậy?”

“Nó hoạt động giống như một thứ ánh nắng nhân tạo. Nó giúp cơ thể em phục hồi như thể em đang ở dưới trời đầy nắng vậy. Nhưng không thể sử dụng nó quá thường xuyên được vì các tế bào của em sẽ phát hiện ra sự khác biệt, tuy vậy nó rất hữu ích trong những trường hợp khẩn cấp. Còn nữa,” anh nói và lại lục tìm trong chiếc túi của mình, “có thể em sẽ cần thứ này đây.” Anh lôi ra một đôi giày da đánh cùng loại với đôi mà anh đang đi dưới chân.

Trong khi Laurel buộc dây giày, Shar bước tới và đặt tay lên vai Tamani. “Chúc anh may mắn. Tôi đã gọi thêm tiếp viện; họ sẽ sớm đến đây thôi.”

“Hy vọng là anh sẽ không cần tới họ,” Tamani trả lời.

“Nếu đó thực sự là bọn ác quỷ và chúng biết nhiều như những gì anh nghi ngại, tôi nghĩ rằng khu đầm lầy này sẽ trở thành nhà của rất nhiều lính canh nữa đây.”

“Chẳng phải thế sao? Cứ nhìn lại những chuyện vừa xảy ra mấy tuần qua xem!” Tamani mỉa mai nói.

“Anh có chắc là không cần ai đi cùng không?”

“Tốt hơn hết chúng ta nên chia nhỏ ra.” Tamani cười. “Hơn nữa, chúng chỉ có bốn tên, và một tên mới chỉ là loại cấp thấp. Chẳng qua là anh ghen tị vì tôi không cho anh đi cùng thôi.”

“Có lẽ một chút. Nhưng thực sự, Tam, một tên trong số chúng thuộc hàng cao tay đấy. Đừng đánh giá thấp hắn ta. Tôi không muốn đến đó để tìm kiếm những mảnh thịt vụn của anh đâu.”

“Anh sẽ không phải làm việc đó, tôi hứa.”

Shar im lặng một lúc, rồi anh gật đầu. “Con mắt của Hecate sẽ luôn dõi theo anh.”

“Và cả anh nữa,” Tamani nhẹ nhàng nói rồi quay gót bước đi.

Khi họ rảo bước thật nhanh xuôi con đường mòn, Laurel kinh ngạc vì cảm thấy vô cùng thoải mái. Sau những nỗ lực để cứu David và cứu chính mình thoát khỏi dòng sông đó, cô đã kiệt sức hơn bất cứ lần mệt mỏi nào trước đây. Nhưng lúc này cô thấy mình tràn đầy sinh lực hơn bao giờ hết và cái siết tay nhẹ của Tamani khiến cô chỉ muốn bước nhảy chân sáo suốt quãng đường.

Nhưng cô thoáng nhìn khuôn mặt lo âu của Tamani và quyết định kìm nén cơn bốc đồng cá nhân đó lại.

Một lúc sau chiếc ô tô đã xuất hiện trong tầm nhìn của họ. “Anh đã sẵn sàng chưa?” Laurel hỏi.

“Tiêu diệt bọn ác quỷ á? Rồi! Còn để gặp David? Hoàn toàn chưa!”

Về phần mình, David xử lý cuộc gặp mặt khá suôn sẻ, đặc biệt nếu xét đến việc cậu bị lay cho đến khi tỉnh giấc bởi một gã trai lạ hoắc, chẳng làm gì khác ngoài việc trừng trừng nhìn cậu trong khi Laurel thì lúng búng giới thiệu hai người. Cậu tiếp nhận ý niệm về bọn ác quỷ dễ dàng hơn Laurel còn Laurel thì cứ băn khoăn không rõ cậu đã tỉnh ngủ hẳn chưa - hay là vẫn bị sốc. Nhưng dù sao thì cậu cũng đã sẵn sàng với vai trò là tài xế.

Tamani ngồi vào hàng ghế sau và để cửa ngỏ, ánh mắt anh đề nghị Laurel ngồi bên cạnh mình. Cô liếc nhìn David - quần áo cậu nát nhàu và lem bầm vì cuộc phiêu lưu của họ trên dòng sông còn chỗ cằm cô tát cậu giờ đã trở nên bầm tím. Cô mỉm cười lấy làm tiếc rồi nhẹ nhàng sập cánh cửa sau và ngồi vào ghế trước. Nhưng Tamani chẳng hề dễ dàng chấp nhận thua cuộc. Khi David đánh xe lên phía đường cao tốc, Tamani ngả người về phía trước rồi vòng tay qua phần gối tựa đầu để tay mình có thể tựa trên vai Laurel.

Dù là David có nhìn thấy trong ánh sáng mờ mờ, thì cậu cũng không nói gì.

Laurel nhìn đồng hồ. Gần bốn giờ sáng. Cô thở dài. “Mẹ mình sẽ phát hoảng lên mất. Còn mẹ cậu thì sao?” Cô hỏi David.

“Hy vọng là không. Mình đã nói với mẹ là sẽ ở với cậu qua đêm và mẹ nói ừ thôi ngay cả khi mình có lỡ một buổi học. Nhưng mình sẽ gọi cho bà ngay khi có thể và báo cho bà biết là đang ở với cậu.”

“Nếu mẹ cậu mà biết...” tiếng cô nhỏ dần rồi ngừng lại.

“Kế hoạch bây giờ thế nào?” David hỏi, thay đổi câu chuyện.

Tamani trả lời: “Cậu đưa tôi đến chỗ ngôi nhà, tôi sẽ xử lý bọn ác quỷ, rồi cậu đưa tôi trở lại. Khá đơn giản.”

“Hãy cho tôi biết thêm về bọn ác quỷ,” David nói. “Bọn chúng là thứ đáng sợ nhất mà tôi từng thấy.” Cậu rùng mình. “Khi chúng ném bọn tôi xuống sông, tên... tên đó đã nhắc bồng tôi lên như thể tôi chẳng hề nặng chút nào. Tôi đâu phải một gã *nhỏ con* đến thế.”

“À, cao lớn hơn tôi, để tôi nói cho cậu nghe.” Tamani quay sang Laurel và tông giọng trịch thượng của anh biến mất nhanh như lúc nó xuất hiện. “Bọn ác quỷ, thế nào nhỉ, chúng gần như là một sai lầm của tiến hóa. Chúng là loài động vật, giống như cậu, David ạ - thậm chí là loại tiến hóa nhất. Nhưng chúng không giống con người lắm. Khỏe hơn con người, như cậu đã biết đấy - và khả năng làm lành vết thương cũng nhanh hơn. Giống như sự tiến hóa muốn tạo ra một giống người siêu phàm, nhưng nó đã làm lẫn lộn đôi chút.”

“Chỉ là vì chúng xấu xí à?” David hỏi.

“Xấu xí chỉ là một hệ quả. Vấn đề là ở chỗ chúng không phù hợp.”

“Không phù hợp, ý anh là sao?” Laurel hỏi.

“Chúng thiếu cấu trúc cân đối. Cấu trúc cân đối cũng là điểm khác biệt của loài tiên. Con người là loài động vật hầu như mang tính cân đối - giống như việc các loài động vật có thể tồn tại với những tế bào hỗn độn của chúng. Có hai mắt, hai tay, hai chân. Tất cả đều có cùng độ dài và tỉ lệ - dù nhiều hay ít. Thực sự ấn tượng, nếu xét ra.”

“Xét về cái gì mới được chứ?” David nóng vội hỏi.

“Xét về phương diện là các tế bào của cậu rất không đồng đều. Cậu không thể phủ nhận điều đó; trừ phi cậu chẳng hề thông minh như Laurel vẫn nói với tôi.” Lời chú thích được thể hiện bằng một tông giọng trầm nóng nảy nhưng bề ngoài như thể đang xoa dịu David. “Laurel và tôi,” vừa nói anh vừa vuốt ve cổ của Laurel, “chúng tôi hoàn toàn cân đối. Nếu cậu có bề chúng tôi làm đôi, thì mỗi phần đều phù hợp với nhau một cách chính xác. Chính vì vậy mà Laurel trông rất giống một trong số những cô người mẫu thời trang của các cậu. Rất cân đối.”

“Và bọn quỷ ác thì không?” Laurel hỏi, cố gắng chuyển đề tài khỏi mình.

Tamani lắc đầu. “Không hề. Em có nhớ em đã nói với anh rằng mắt của Barnes thì cụp xuống còn mũi của hắn ta thì vẹo không? Đó là phản ứng tự nhiên ở em trước những thứ mất cân đối. Mặc dù đó là điểm không dễ phát hiện ở hắn. Điều đó không hề bình thường. Anh đã thấy bọn trẻ con ác quỷ chẳng hề ra bất cứ hình thù gì đến mức những mẹ mệ xấu xí của chúng cũng chẳng buồn nuôi nấng chúng. Những cái chân lại mọc ra đằng đầu, cổ thì lệch sang hai bên vai. Một cảnh tượng khủng khiếp. Từ ngày xưa ngày xưa, loài tiên đã cố gắng nhận chúng về. Nhưng khi đến cả sự tiến hóa còn phải đầu hàng, thì cái chết là điều không thể tránh khỏi. Và còn hơn cả những gì chỉ mang tính thể chất, em càng dần dần bao nhiêu, em càng kém cân đối bấy nhiêu.”

“Vậy tại sao bọn quỷ ác không bị tuyệt chủng?” David hỏi.

“Thật không may là, những thành công chúng có được cũng ngang bằng với những thất bại. Những tên quỷ ác như Barnes là những tên có thể ẩn lẩn trong thế giới loài người. Một số có thể đạt tới mức độ kiểm soát còn hơn cả con người. Chúng tôi không biết số này là bao nhiêu tên, nhưng chúng có thể ở khắp mọi nơi.”

“Làm thế nào mà các anh phân biệt được chúng với con người?”

“Đúng là nó không dễ dàng chút nào. Đôi khi gần như không thể - dù là một người lính gác. Đơn giản là bọn ác quỷ không chịu phản ứng với phép thuật của chúng tôi.”

“Không một phép thuật nào sao?” Laurel hỏi.

“Phép thuật của tiên Mùa Xuân - trong bất cứ trường hợp nào. Đây cũng là một sự hồ thẹn nữa. Điều này khiến cho nhiệm vụ của anh hôm nay nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Có một vài dấu hiệu để phân biệt bọn ác quỷ với con người, nhưng rất nhiều các đặc điểm khác có thể bị che giấu.”

“Là những đặc điểm nào?” Laurel hỏi.

“Thông thường, bọn ác quỷ sống dưới mặt đất bởi ánh nắng mặt trời quá khắc nghiệt với da của chúng. Nhờ những phát minh hiện đại như kem xit hoặc kem bôi chống nắng mà chúng đã khá hơn, nhưng dù vậy da chúng vẫn rất khó mà bình thường được.

Laurel nhớ lại làn da nứt rạn và những sợi lông rụng đầy cổ áo của Barnes mà nhăn mặt.

“Cùng với việc mất tính cân đối, mắt của chúng thường có màu khác biệt, nhưng chúng đã che giấu khá tốt bằng kính áp tròng. Cách duy nhất chắc chắn để nhận biết chúng là quan sát sức mạnh của chúng hoặc bắt gặp chúng đang ăn một tảng thịt lớn còn đầy máu.”

“Barnes đã bị hấp dẫn bởi vết máu trên cánh tay em,” Laurel nói.

“Em không chảy máu,” Tamani nói.

“À, đó không phải là máu của em, mà là máu của David.”

“Ồ trên tay *của em* sao?”

Laurel gật đầu. “Cậu ấy bị cửa vào cánh tay khi lao qua cửa sổ. Cũng là lúc em bị cửa vào lưng.”

“Một lượng máu nhiều không?”

“Nhiều đến mức phủ kín lòng bàn tay lão khi lão cố tóm chặt lấy em.”

Tamani nén cười. “Thảo nào chúng ném em xuống sông. Không một tên quỷ ác nào có tâm trí bình thường mà lại cố gắng làm một người tiên chết đuối cả. Hẳn ta đã không biết em là ai.”

“Sao hẳn lại biết được chứ?”

Tamani thở dài. “Thật không may, bọn quỷ ác rất dễ dàng phân biệt con người với loài tiên. Khứu giác của chúng rất nhạy cảm với mùi máu, trong khi loài tiên lại không hề có máu. Trừ phi em đang nở hoa, còn lại thì một tên quỷ ác sẽ dễ dàng nhận ra em chẳng có tí mùi nào. Việc gặp một sinh thể trông giống con người nhưng lại không có mùi của máu sẽ khiến hần cảnh giác ngay lập tức.”

“Máu của David đã ở trên người em, thế nên hắ đã nghĩ thấy mùi máu và chẳng nghĩ ngò gì cả.”

“Đó là cách giải thích duy nhất logic.”

“Thế còn lúc ở trong bệnh viện thì sao?”

“Bệnh viện là nơi đầy mùi máu đối với một tên quỷ ác. Thậm chí thuốc tẩy trùng cũng không làm bớt mùi đó đi chút nào. Hắ không thể phát hiện ra ngay khi có đến cả chục người tiên trong bệnh viện.”

“Còn khi ở nhà cậu,” David nói, “mình đã có mùi như là khói từ lửa trại.”

“Hắ đã tới nhà em?” Tamani hỏi, bàn tay đặt trên vai Laurel xiết chặt hơn một chút. “Em đã không nói cho anh chuyện đó.”

“Từ lâu lắm rồi. Em đã biết hắ là ai đâu.”

Tay Tamani nắm chặt lấy vai cô. “Em đã vô cùng, *vô cùng* may mắn. Nếu hắ biết em là ai, có lẽ bây giờ em đã chết rồi.”

Đầu óc Laurel bắt đầu quay cuồng và cô ngã đầu vào phần gối tựa - ngay cạnh má Tamani. Cô đã không điều chỉnh lại sự sơ suất đó.

Họ đã tới gần Brookings và Tamani bắt đầu chất vấn Laurel về thiết kế của ngôi nhà. “Sẽ dễ dàng hơn nếu em đi cùng anh,” cô phản đối sau khi đã mô tả mọi thứ về ngôi nhà mà cô có thể nghĩ ra. Không nhiều lắm - trời quá tối.

“Đừng hòng. Anh không mạo hiểm với tính mạng của em - em quá quan trọng.”

“Em không quan trọng đến thế,” Laurel lầm bầm, hơi trượt mình xuống ghế.

“Em đã được sắp đặt là người kế thừa mảnh đất này, Laurel. Đừng coi nhẹ việc đó.”

“Em có thể giúp mà - em sẽ hỗ trợ cho anh.”

“Anh không cần sự giúp đỡ của em!”

“Vì sao chứ?” Laurel cau kinh. “Vì em không phải là người lính gác nào đó đã được huấn luyện đặc biệt chứ gì?”

“Bởi vì việc này quá nguy hiểm,” Tamani cao giọng lại với cô. Anh ngồi lại chỗ của mình. “Đừng để anh phải mất em lần nữa,” anh nói khế.

Cô tì gối lên ghế và quay người lại nhìn anh. Khuôn mặt anh rõ nét trong ánh sáng dịu dàng của buổi

sớm mai. “Nếu em hứa là em sẽ đứng tránh xa khỏi tầm nhìn thì sao? Nếu có chuyện gì xảy ra với anh, bọn em cần được biết.”

Gương mặt anh không thay đổi.

“Em sẽ không cố đánh nhau hay làm bất cứ điều gì,” cô cam đoan.

Tamani ngáp ngừng rồi ngẫm nghĩ một lát. “Nếu anh nói không thì dù sao em cũng đi theo anh phải không?”

“Đương nhiên.”

Anh thở dài và đảo mắt. “Nghe anh này.” Anh ngả người về trước, cánh mũi anh gần như chạm vào mũi cô khi anh thì thầm, nhưng với một sự quyết liệt khiến Laurel phải thầm ước rằng mình đã không khơi mào mọi chuyện ngay từ đầu. “Nếu gặp rắc rối gì, em hãy để mặc anh. Em hãy lái xe quay trở lại ngay để gặp Shar và nói với anh ấy những gì đã xảy ra. Em hứa đi?”

Cô lắc đầu. “Em không thể bỏ mặc anh.”

“Anh muốn em phải nói, Laurel.”

“Dù gì thì chuyện đó sẽ chẳng thể xảy ra. Giống như anh đã nói với Shar, chẳng có gì phải lo lắng cả.”

“Đừng có đổi đề tài. Em hứa đi.”

Laurel cắn môi bần thần không biết tìm cách nào thoát khỏi tình huống này. Nhưng Tamani sẽ không để yên. “Tốt thôi,” cô lầm bầm.

“Vậy em có thể đi.”

“Còn tôi thì sao?” David lên tiếng hỏi.

“Cậu thì không được.”

“Tại sao?” David gặng hỏi, tay nắm chặt vô-lăng. “Tôi có thể còn giúp được nhiều hơn Laurel - không có ý xúc phạm nhé,” cậu thêm vào cùng với một nụ cười.

“À, tôi nghĩ là cậu có thể đi cùng,” Tamani nói, mỉm cười một cách tinh quái, “nếu cậu muốn mình là mồi nhử.”

“Tamani!” Laurel phản đối.

“Rõ ràng mà. Cậu ta không chỉ là con người, cậu ta còn mang những vết thương hở. Lão Barnes đó hẳn

sẽ đánh hơi thấy cậu ta từ hàng trăm mét. Có khi còn xa hơn thế ấy chứ. Cậu ta sẽ là mối nhử hoặc cậu ta sẽ không đi cùng.” Tamani lại ngả người về trước và khẽ thụi vào vai David theo cách mà bất cứ ai cũng sẽ nghĩ là một cử chỉ thân thiện, nhưng Laurel thì hiểu hơn hết. “Không, anh bạn ạ. Tôi đề nghị cậu hãy đảm nhiệm vai trò lái chiếc xe chạy trốn thì hơn.”

David không thể tranh cãi. Trừ phi cậu khẳng khẳng muốn mình là mối nhử.

Họ vượt qua cột mốc 101 phía trên khu Alder vừa lúc trời chuyển sang hồng. Khi họ tới Maple và bắt đầu trở lại con đường cũ đêm qua, Laurel mỗi lúc càng thấy lo sợ. Đêm qua cô đã rất tự tin và ngạo mạn, bởi cô biết rằng mình đúng và quyết tâm tìm ra câu trả lời. Giờ đây thì cô là người biết trước tiên cái mà mình sắp đối mặt và sự tự tin của cô đang giảm xuống nhanh chóng.

“Tamani?” Cô lên tiếng hỏi, mặc dù biết rằng bây giờ không phải lúc. “Làm thế nào mà một loài thực vật lại có thể đánh bại được một tên ác quỷ vô cùng khỏe?”

Chỉ một lần này Tamani không cười. Khuôn mặt anh lạnh lùng và đôi mắt anh rũ xuống. “Sự kín đáo,” anh nhẹ nhàng trả lời. “Kín đáo và tốc độ. Đó là lợi thế duy nhất mà anh có.”

Laurel không hề thích giọng nói đó.

Chiếc Civic của David lăn bánh từ từ vào con phố cụt Sea Cliff. “Chính là ngôi nhà cuối phố ấy,” Laurel chỉ tay nói.

“VẬY HÃY DỪNG XE Ở ĐÂY,” Tamani nói.

David tấp chiếc xe vào lề đường và cả ba ngồi quan sát ngôi nhà rộng lớn. Trong ánh nắng sớm, họ có thể nhận thấy ngôi nhà từng được sơn màu ghi xám. Laurel quan sát những họa tiết đã vỡ uốn lượn trên mái hiên nhà và những khung cửa sổ được trang trí cầu kỳ, cố gắng tưởng tượng một trăm năm trước hẳn ngôi nhà phải lộng lẫy lắm. Nó thuộc về những tên quý ác đã bao lâu rồi nhỉ? Cô rùng mình khi tự hỏi liệu chúng đã mua ngôi nhà hay đơn giản đã giết gia đình đó rồi chiếm đoạt nó. Vào thời điểm này, câu trả lời thứ hai dường như hợp lý hơn.

Tamani lôi ra một sợi dây lưng từ chiếc túi của mình và kiểm tra những cái bao nhỏ của nó. Anh đưa cho cô một chiếc đai da có đeo một con dao nhỏ. “Để đề phòng thôi,” anh nói.

Con dao nặng trĩch trong tay cô và cô chỉ biết chăm chăm nhìn nó một lúc lâu.

“Đeo nó quanh eo lưng đi,” Tamani thúc giục.

Laurel lườm anh một cái, nhưng rồi cũng đeo chiếc đai quanh thắt lưng mình và cài móc.

“Sẵn sàng chưa?” Tamani hỏi. Gương mặt anh lúc này thật nghiêm nghị. Những lọn tóc trước trán đổ bóng dài trông như những đường kẻ sọc cắt ngang đôi mắt. Đôi lông mày nhíu lại tập trung và một nếp nhăn khê gợn trên vầng trán, chúng gợi nhắc đến bức hình quảng cáo với một nam người mẫu đang trầm tư mặc tưởng.

“Sẵn sàng,” cô khẽ trả lời.

Tamani bước ra khỏi xe và đóng cửa rất nhẹ nhàng. Laurel tháo khóa dây an toàn và nhận thấy bàn tay David đặt trên vai mình. Ánh mắt cậu ném cái nhìn về phía Tamani trong giây lát trong khi cô ngẩng lên nhìn cậu. “Đừng đi,” cậu khẽ nói một cách dứt khoát.

Cô siết chặt bàn tay cậu. “Mình phải đi. Mình không thể để anh ấy đi một mình.”

David bạnh quai hàm và rồi cũng gật đầu. “Nhớ quay lại với mình nhé,” cậu yêu cầu.

Laurel không thể nào nói được câu gì, nhưng cô gật đầu và đẩy cửa mở. Tamani cúi xuống thò đầu vào và nhìn David. “Mười phút nữa cậu hãy đi thẳng và tạt xe sang gần hơn một chút nhé. Nếu đến lúc ấy

mà không một ai trong căn nhà biết đến sự có mặt của bọn tôi, đó là vì bọn tôi đã chết rồi.”

David nuốt nước bọt.

“Hãy canh chừng thật cẩn thận. Nếu một trong số chúng tiến đến gần cậu, hãy lái xe đi ngay - nếu chúng mà tóm được cậu thì bọn tôi cũng bó tay đây. Hãy lái xe đến khu rừng và báo cho Shar.”

Laurel không hề thích cái đoạn đó.

Tamani ngần ngại. “Tôi xin lỗi vì không thể để cậu làm gì nhiều hơn thế,” anh nói với giọng chân thành. “Tôi thực sự xin lỗi.” Anh đóng cửa, cầm tay Laurel rồi đi về phía ngôi nhà mà không nhìn lại.

Laurel ngoái đầu và nhìn David rất lâu cho đến khi rẽ ngoặt.

Họ đi men theo ngôi nhà, theo con đường David và Laurel đã đi đêm hôm trước. Laurel cảm thấy ngột thở khi trở lại con đường cũ, rón rén tiến lại gần hơn những sinh vật đã cố giết hại cô. *Có ai lại sẵn lòng bước về phía cái chết của mình chứ?* Trong một thoáng Laurel thầm tự hỏi mình. Nhưng cái nhìn của cô vẫn dính chặt vào lưng Tamani. Phong thái tự tin của anh - ngay cả khi nép mình vào tường - đã tiếp thêm cho cô can đảm. *Mình ở đây là vì anh ấy*, cô nhắc đi nhắc lại trong đầu cho đến khi ý nghĩ đó nghe có vẻ thỏa đáng.

Khi họ đến gần ô cửa sổ đã vỡ, Tamani giữ cô đứng im dựa vào bức vách đã tróc mảng. Anh liếc mắt qua khung cửa sổ tối tả mà bọn quỷ đã chẳng màng bịt lại, rồi lục lọi một trong những cái túi trên dây lưng của mình. Anh lôi ra một thứ trông như chiếc ống hút nhỏ màu nâu và luồn cái gì đó bé xíu vào bên trong. Anh chùng một bên gối xuống và ngả người cách xa hẳn tường, rồi thổi vào chiếc ống. Laurel nghe thấy tiếng gì đó vụt đi trong không khí.

Rồi Tamani gập người, cúi đầu nấp nhanh dưới bậc cửa đã vỡ và chạy về phía đằng sau nhà. Laurel theo sau anh, cũng cúi gập người lại. “Anh đã làm gì thế?” Cô thì thầm.

Nhưng Tamani chỉ đặt một ngón tay lên môi rồi rón rén đi tiếp. Một lát sau Laurel nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm khe khẽ. Cách đó vài bước Tamani đã dừng lại và quan sát kỹ quanh khúc ngoặt xem có động tĩnh gì hay không. Anh ngược nhìn hàng rào mắt cáo đã cũ kỹ và một nụ cười hơi nhếch trên môi. Anh quay lại phía cô, chỉ vào chỗ bên cạnh mình và ra dấu: “Ở đây.”

Laurel muốn cãi lại, nhưng khi cô trông thấy những mảng đứt gãy và những lỗ hổng trên hàng rào thì cô quyết định rằng có thêm trọng lượng của mình sẽ rất *không* ổn chút nào. Tamani lặng lẽ trèo lên hàng rào - một việc mà Laurel không nghĩ là có thể với cái giàn gỗ ọp ẹp kia - và trông anh giống như một con khỉ nhanh nhẹn đang trèo cây hơn là bất cứ thứ gì có chút ít liên quan tới con người.

Laurel thu mình ngay góc ngoặt của ngôi nhà và liếc trộm ra từ đó. Mặt Sẹo và tên đồng bọn đang nằm ườn trên cái trường kỷ dơ dáy dưới cái hiên nhà cũng bản thủ không kém. Giọng chúng nhỏ tới mức Laurel chẳng thể nghe thấy gì, nhưng chắc là chúng đang bàn tán chuyện đêm qua.

Mặt Sẹo ngáp dài còn gã quỷ khổng lồ kia thì trông như ngủ gật đến nơi. Laurel nghe thấy tiếng động nho nhỏ khi Tamani trèo qua mái nhà, nhưng hình như hai tên quỷ quá mệt mỏi hoặc không để ý vì thậm chí chẳng tên nào buồn ngược lên.

Dù đang mong ngóng Tamani, nhưng Laurel đã phải kìm vội một tiếng kêu kinh ngạc khi anh bay người từ trên mái nhà xuống và nhún mình tiếp đất một cách duyên dáng ngay trước mặt bọn quỷ to lớn đó. Hai bàn tay anh phóng ra nhanh như chớp cộp đầu hai tên vào nhau đánh thịch. Chúng gục ngay xuống mặt nệm trường kỷ và không nhúc nhích.

Laurel bước tới một bước và đập phải một chiếc lá khô.

“Chờ đã,” Tamani nói khẽ. “Để anh kết thúc trước đã. Em không muốn thấy việc này đâu.”

Một sự căm dỗ quá mức. Anh còn không nhìn về phía cô, nên cô đã không chịu thụt đầu lại đằng sau khúc quanh mà nhìn chăm chú một cách thích thú, bắn khoăn không biết anh sẽ làm gì.

Tamani tì gối lên vai Mặt Sẹo và hai tay kẹp lấy mặt hắn. Ngay khi Laurel nhận ra điều gì sẽ xảy đến thì đã quá muộn. Cô không tài nào nhắm mắt lại được nữa khi Tamani vặn cổ tên ác quỷ và một tiếng kêu rắc rợn người đập vào tai cô. Tamani dựa Mặt Sẹo trở lại nệm ghế và khi anh hướng sang tên quỷ kia, cô không thể ngừng nhìn vào khuôn mặt mềm rũ đó - không còn chút sinh khí, và lần đầu tiên, không làm hại đến cả một con nai.

Khi Tamani nhắc đầu gối lên vai tên còn lại, Laurel vội vàng thụt người về phía sau khúc quanh và nhét ngón tay vào hai tai. Chẳng ích gì. Tiếng vặn cổ tên Tóc Đỏ vẫn tìm đường vào tận bên trong tai cô và tâm trí cô lấp đầy những gì mà mắt cô không nhìn thấy. Cô giật nảy người khi ngón tay nhẹ nhàng của Tamani chạm lên vai mình.

“Đi thôi, chúng ta phải tiếp tục công việc.” Tamani che chở Laurel dưới cánh tay mình, tránh xa khỏi hai tên quỷ đã chết, nhưng cô vẫn đưa mắt lên nhìn qua người anh hai hình hài tưởng như chỉ đang nằm ngủ.

“Anh buộc phải làm như vậy sao?” Cô khẽ nói, cố gắng nhớ lại hai tên đó đã tìm cách giết cô và David như thế nào. Nhưng chúng trông thật vô hại dưới ánh sáng nhạt nhòa của buổi sớm với khuôn mặt đã bị biến dạng thô thảm và lặng lẽ.

“Phải. Một trong những nguyên tắc của người lính gác là không bao giờ để cho một tên quỷ ác nguy hiểm còn sống. Nó là nhiệm vụ mà anh đã thề phải thực hiện. Anh đã nói với em rồi, lẽ ra em không nên đi cùng.”

Chỉ trong chốc lát anh đã tóm lấy thứ gì đó ở dây lưng của mình và xịt vào các bản lề của cửa hậu. Khi anh đẩy cánh cửa mở, nó im lặng chuyển động. Laurel nhớ là còn Bess và ngáp ngừng theo sau Tamani. Nhưng mục ta đang nằm rũ rượi trên sàn nhà. Tamani cúi xuống bên cạnh và rút ra một mũi tên

nhỏ xíu ở cổ mụ. Laurel nhớ đến cái ống nhỏ màu nâu và hiểu ra anh đã làm gì.

“Mụ ta đã chết chưa vậy?” Laurel thì thầm.

Tamani lắc đầu. “Chỉ ngu thôi. Những mũi tên gây chết người lớn hơn nhiều và không phóng đi nhanh được. Mụ ta hẳn sẽ kêu rên âm ỉ và sẽ làm hỏng hết mọi chuyện mất.” Anh lại đưa tay chạm tới chiếc thắt lưng rồi thở dài khi vặn nắp cái lọ nhỏ. “Đây là những kẻ mà anh luôn thấy tiếc cho chúng. Những kẻ quá ngu xuẩn để hiểu việc chúng đang làm là gì. Chúng chẳng đáng trách gì hơn một con sư tử hay một con hổ sẵn tìm con mồi của mình, ít nhất cũng là ngay từ lúc bắt đầu. Nhưng một khi chúng đã được dạy dỗ để trở thành những kẻ căm ghét loài tiên đầy thú tính, luôn tuân theo mọi mệnh lệnh của chủ nhân mình, thì chúng sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.” Anh kéo một bên mí mắt của Bess xuống và nhỏ vào đó hai giọt chất lỏng màu vàng. “Mụ ta sẽ chết trong vài phút nữa,” anh nói rồi cất chiếc lọ trở lại túi của mình.

Anh quay sang Laurel và ghé sát mặt cô để có thể thì thầm vào tai cô. “Anh không biết tên còn lại ở đâu. Nếu chúng ta có thể tìm hấn và bắt hấn một cách bất ngờ thì mọi chuyện sẽ dễ dàng. Vậy nên kể từ lúc này, khi đi theo anh, em không được nói một lời nào nữa nhé. Đồng ý chứ?”

Laurel gật đầu và hy vọng mình có thể bước đi nhẹ nhàng giống như anh. Trong đời chưa bao giờ cô cảm thấy mình vụng về - cô luôn luôn khéo léo hơn các bạn cùng trang lứa - nhưng so với Tamani, rõ ràng là cô luôn sơ sẩy. Quan sát đôi chân của Tamani và bước theo đúng dấu chân anh, cô cố gắng đi lên cầu thang nhẹ nhàng hơn.

Họ đã đi qua ba ô cửa mà chẳng thấy gì bên trong ngoại trừ đồ đạc được phủ khăn và những đám bụi bốc lên mù mịt. Tamani liếc nhìn quanh ô cửa thứ tư và ngay lập tức chạm tay tới thắt lưng mình. Laurel có thể nhìn thấy bóng Barnes đổ dài trên sàn nhà bởi ánh nắng hắt vào từ ô cửa sổ phía đông, và dù là cái bóng đổ nghiêng thì cũng không thể nhầm lẫn vào đâu được. Tamani lại rút chiếc ống dài ra và rướn lên. Anh lấy hơi và nhắm mục tiêu thật cẩn thận. Bằng một luồng hơi nhỏ, mũi tên bay vút đi.

Laurel không rời mắt khỏi cái bóng. Một cú giật người khế và một tiếng kêu rất nhỏ vang lên. Những giây trôi qua dài như vô tận, rồi đầu cái bóng đổ gục xuống mặt bàn. Tamani chỉ vào chỗ Laurel đang khom mình sát tường và lại thì thầm thì dặn cô ở đó.

Lần này thì cô nghe lời.

Tamani rón rén bước tới và né mình một vài giây đằng sau gã quỷ khổng lồ đang bất động. Cô quan sát những cái bóng và thấy hai cánh tay anh giơ lên phía trên đầu tên quỷ ác. Biết cái gì sẽ xảy ra, cô nhắm nghiền mắt lại và đưa hai tay bịt kín tai. Âm thanh mà cô nghe thấy sau đó không phải là tiếng kêu rắc như lúc nãy, mà là một tiếng thịch lớn nện vào bức tường ngay sau lưng cô.

“Mày nghĩ mấy cái mảnh khỏe vớ vẩn của bầy tiên chúng mày có hiệu quả với tao à?”

Mắt Laurel mở choàng. Cô lao người tới chỗ Tamani vừa đứng vài giây trước đó. Cô không thấy Barnes, nhưng Tamani thì co quắp trên sàn nhà sát mé bức tường, lắc lắc đầu còn mắt thì trừng trừng nhìn Barnes. Cái bóng dài nhảy bổ về phía Tamani và cô toan hét lên cảnh báo, nhưng Tamani đã né được trước khi Barnes đâm sầm vào bức tường, làm vỡ vụn cả mảng vữa trát. Tamani lao người tiếp tục tránh né trong khi Laurel mỗi lúc lại cố nép sát vào tường hơn. Cả ngôi nhà lúc này đang rung chuyển vì Barnes nhào tới Tamani hết lần này đến lần khác còn Tamani thì cứ tiếp tục vượt khỏi tầm với của hắn. Laurel nhìn những cái bóng của họ nhảy múa và nín thở, sợ hãi từng chuyển động, từng âm thanh có thể khiến cô bị lộ.

Với một tiếng chửi thề và một cú đánh trời giáng bằng hai cánh tay dài ngoẵng của mình, Barnes đã tóm được ngực Tamani và ném anh vào bức tường phía Nam, trực diện với lối cửa chỗ Laurel nép mình. Những vết rạn theo hình mạng nhện chằng chịt xuất hiện trên mảng vữa trát ngay chỗ Tamani đập người vào và trượt xuống sàn nhà. Laurel thềm động viên anh đứng dậy và né người đi, nhưng đầu Tamani đã gục sang bên và anh thở khó nhọc.

“Thế tốt hơn rồi đây,” Barnes nói.

Laurel thụt đầu lại, nhưng điều đó không quan trọng vì lưng Barnes đang quay về phía cô khi gã đứng sừng sững trước mặt Tamani ở giữa căn phòng. Hắn ngả người về trước và chăm chú nhìn Tamani trước khi phá lên cười chói tai. “Nhìn mày xem. Mày chỉ là một thằng nhóc con. Một tên nhãi ranh! Liệu mày đã đủ tuổi trở thành lính gác chưa vậy?”

“Tao đủ trưởng thành!!!” Tamani thét lên, trừng trừng nhìn gã quỷ bằng đôi mắt cứng rắn, gần như đã bị bầm tím.

“Và bọn chúng gửi *mày* đến để xử lý tao? Bọn tiên chúng mày lúc nào cũng thật ngu ngốc!!!”

Tamani tung một chân lên nhưng lần này anh đã quá chậm. Barnes bắt được bắp chân anh dễ dàng. Tên ác quỷ xoay người, nhắc bổng anh lên khỏi mặt đất rồi tung tròn anh trước khi ném anh bật lại tường mạnh đến nỗi bức tường nứt toác thêm vài vết nữa.

“Mày muốn được mạnh tay, tao sẽ mạnh tay!” Barnes nói. “Nói thật với mày, tao cũng thích mạnh tay lắm đây!”

Mắt Laurel mở to kinh hoàng khi Barnes lôi ra một khẩu súng lục từ thắt lưng, chĩa vào Tamani, và bóp cò.

Một tiếng thét đinh tai nhức óc dội vào tâm trí Laurel khi căn phòng vang lên tiếng súng nổ, nhưng không hiểu sao chỉ có một tiếng rên khẽ bật ra khỏi môi cô. Khi mùi thuốc súng khét lẹt bốc lên, cô ý thức được rằng mình phải kiềm chế tiếng kêu la. Laurel mở to mắt và nhìn về phía Tamani. Khuôn mặt anh nhăn nhó vì đau đớn, hai hàm răng nghiến chặt. Anh ôm chặt cẳng chân và những ngón tay ướt đẫm nhựa cây trong khi anh trừng mắt nhìn lão quỷ.

Barnes lại giương khẩu súng lên và lần này Tamani không thể kìm nén tiếng thét đau đớn đến tột độ khi một viên đạn xé nát bắp đùi còn lại của anh. Cả cơ thể Laurel run rẩy vì tiếng thét ấy dường như đã xâm lấn từng tế bào vốn có tổ chức và cân đối trong cơ thể cô, ném chúng vào trong hỗn loạn. Cô lần lên một bước và Tamani đưa mắt yêu cầu cô hãy ở nguyên đó. Rất nhanh sau khi ánh mắt anh liếc về phía cô, lập tức nó trở lại phía Barnes. Một vệt mồ hôi lấp lánh trên trán Tamani khi Barnes đặt khẩu súng lên bàn tạo ra một tiếng cạch lớn và bước tới.

“Giờ thì chẳng chạy đi đâu được nữa, phải không chú mày?”

Sự căm hờn bùng cháy trong mắt Tamani khi anh nhìn chằm chằm vào cái khối thịt khổng lồ kia.

“Mày ở đây vào đúng ngày mà tao định xuống phố và ký kết nốt những giấy tờ mua khu đất đang nắm giữ cánh cổng quý báu của chúng mày. Tao không ngu đến mức cho rằng đó chỉ là sự tình cờ. Làm thế nào mà mày biết được điều đó?”

Tamani mím chặt môi lại.

Barnes đá mạnh vào bàn chân Tamani và một tiếng gầm gừ khe khẽ vượt khỏi sự kiểm soát khó khăn của hắn. “Sao mày biết được hả thằng nhãi???” Barnes hét lên.

Tamani vẫn nín thinh còn Laurel thì không biết cô có thể chịu đựng việc đứng nhìn thế này trong bao lâu nữa. Hai mắt Tamani nhắm chặt lại và khi mở mắt ra, anh nhìn thẳng về phía Laurel trong giây lát.

Cô hiểu anh muốn gì. Anh muốn cô giữ lời hứa. Thậm chí anh muốn cô quay lưng lại với anh mà một mình đi xuống cầu thang, quay trở lại khu rừng tìm Shar.

Cô đã hứa.

Nhưng cô biết mình không thể làm được điều đó. Cô không thể bỏ mặc anh! Trong giây lát cô nhận ra rằng cô thà chết cùng anh chứ không thể để anh chết một mình.

Vào thời điểm quyết định từ bỏ lời hứa của mình, ánh mắt cô sáng lên khi nhìn thấy khẩu súng.

Barnes đã để nó trên bàn và đang không chú ý gì tới nó. Đưa mắt về phía cô, Tamani kịp hiểu cái nhìn chăm chú của cô. Anh lắc đầu rất khẽ đủ để cô trông thấy. Rồi anh lại nhăn nhó và rên lên khi Barnes tiếp tục đá vào cẳng chân mình.

“Bằng cách nào hả???”

Barnes khom mình ngay trước Tamani. Laurel biết rằng đây là cơ hội tốt nhất mà cô có được. Cô rón rén bước tới, cố gắng bắt chước những sai chân khéo léo của Tamani mà cô đã quan sát cả buổi sáng nay.

“Mười giây nữa là tao sẽ bẻ gãy từng chi của mày đây!”

Hai bàn tay cô nắm lấy cái vật bằng thép lạnh lẽo và cô cố gắng nhớ lại tất cả những gì bố đã dạy cô về súng ống từ vài năm trước. Đây là loại súng ngắn có nòng lớn hơi vuông - loại trông gần giống một khẩu súng nước màu đen. Cô tìm chốt an toàn hay búa gỗ nhưng chẳng thấy cái nào. Cô nhắm mắt lại một lát, dồn hết sức lực hy vọng rằng khẩu súng này là một trong những loại tự động.

“Mày có thêm một cơ hội nữa để trả lời tao, thằng tiên kia!!! Một, hai...”

“Ba,” Laurel kết thúc thay hấn trong khi chĩa súng vào đầu hấn.

Barnes bắt động.

“Đứng lên,” Laurel ra lệnh trong khi đứng cách xa một sai tay.

Chậm rãi, Barnes đứng lên rồi từ từ xoay người về phía cô.

“Sát vào tường,” cô nói. “Tránh xa anh ấy ra.”

Barnes cười phá lên. “Mày thực sự nghĩ là mày sẽ bắn tao à? Một con nhãi ranh như mày ư?”

Laurel ngần ngại khi cô siết cò súng, gần như òa khóc khi một tiếng nổ vang lên và những nỗ lực của cô cuối cùng cũng đưa được viên đạn bắn vào tường. Cô chĩa khẩu súng trở lại Barnes.

“Được rồi,” hấn nói và lùi lại vài bước, xoay hấn người đối diện với cô. Đôi mắt gã mở to khi nhận ra khuôn mặt cô. “Là mày à? Tao đã nghĩ là mày bị giết rồi cơ đấy.”

“Lần tới hãy nghĩ kỹ hơn nhé,” Laurel nói, tự hào rằng giọng mình không hề run rẩy như đôi chân của mình.

“Có phải bọn tay chân của tao đã quên... Khoan đã, không.” Hấn đánh hơi trong không khí một cách nghi hoặc. “Mày... Tao không...” Giọng hấn nhỏ đi khi quay sang Tamani và mỉm cười nham hiểm.

“Giờ thì tao hiểu rồi. Bọn tiên chúng mày phải viện đến trò thể thân. Lũ thể thân!” Hắc nhìn xuống Tamani, giọng gần trở lại: “Khi nào thì mày mới hiểu được rằng loài khổng lồ chúng tao luôn bắt kịp với những ý tưởng hay nhất?”

Laurel nổ một phát súng khác vào tường và Barnes nhảy bật lên. “Chúng ta đang nói chuyện!” Cô nói.

Cả hai đứng đó trong bế tắc. Barnes dường như khá chắc chắn rằng cô sẽ không bắn hắc, và đúng là Laurel biết chắc mình không thể. Nhưng cô không thể để Barnes biết được điều này.

Đáng tiếc thay, cách duy nhất để dập tắt những nghi ngờ đó của hắc lại chính là việc phải bắn hắc. Những ngón tay cô ướt đầm mồ hôi trên cò súng khi cô nâng nòng súng lên che lấp khuôn mặt hắc, chắn ngang nó trước tầm nhìn của cô.

Đó là những gì cô có thể làm cho đến lúc này.

“Hãy nhớ những gì anh đã nói với em, Laurel!” Tamani nói rất khẽ. “Hắc đã ra lệnh giết em, hắc đã đầu độc bố em, hắc còn lừa gạt mẹ em nữa. Hắc sẽ lại làm như vậy nếu em tha cho hắc.”

“Thôi đi, mày tán dương tao quá đáng rồi đấy,” Barnes nói kèm theo điệu cười nhạo báng.

Những hơi thở mạnh dồn dập trong lồng ngực Laurel khi cô cố bắt những ngón tay của mình co lại. Nhưng hai cánh tay cô đã thấp xuống vài tấc và một nụ cười nhếch lên trên khóe mép Barnes.

“Tao biết là mày không thể làm được điều đó,” hắc giễu cợt. Hắc thu mình lại và lao về phía Laurel.

Tất cả những gì Laurel nhìn thấy là đôi mắt đỏ ngầu khát máu và hai bàn tay xòe đầy nanh vuốt của hắc. Cô thậm chí còn không cảm thấy khẩu súng đang ở trong tay mình khi những ngón tay cô siết cò và tiếng súng nổ chói bên tai cô. Cơ thể đồ sộ của Barnes giật mạnh về phía sau khi viên đạn bay vút qua không trung và xuyên qua vai hắc. Laurel hét lên và đánh rơi khẩu súng.

Tamani rên lên khi nhoài người về phía trước và hai tay anh chộp lấy khẩu súng. Barnes rống lên đau đớn, nhưng mắt hắc lại phát hiện ra Laurel.

“Để cô ấy yên, Barnes!” Tamani hét lên trong khi giương súng.

Barnes nhìn thấy khẩu súng đang nhắm vào đầu hắc. Khi Tamani kéo cò thì tên ác quỷ đã nhảy tới ô cửa sổ và lao xuyên qua nó, rơi xuống đất. Phát đạn của Tamani găm vào tường một cách vô hại. Laurel chạy tới bên bậu cửa đã vỡ và kịp nhìn thấy bộ dạng cuối cùng của Barnes - cái cơ thể bê bết máu của hắc đang bỏ chạy về phía dòng sông rồi khuất sau quả đồi.

Tamani buông khẩu súng rơi cách trên sàn. Laurel khuyu gối và lao mình vào vòng tay anh. Anh rên rỉ bên tai cô, nhưng khi cô cố gỡ ra, anh lại giữ cô thật chặt bên ngực mình. “Đừng bao giờ, *đừng bao giờ* dọa anh như thế một lần nào nữa nghe chưa!”

“Em ư?” Laurel phản đối. “Em đâu phải là người bị bắn chứ!” Hai cánh tay cô vòng qua cổ anh và toàn thân run rẩy.

Bất thành linh cô ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng chân bước lên cầu thang. Tamani hơi đẩy cô qua một bên và tóm lấy khẩu súng, chĩa về phía cửa.

Khuôn mặt trắng bệch của David xuất hiện trên đỉnh cầu thang. Tamani thở phào và để mặc khẩu súng rơi trên sàn - hai cánh tay anh rũ xuống.

“Mình nghe thấy tiếng súng và nhìn thấy Barnes bỏ chạy,” cậu nói, giọng run run. “Hai người ổn cả chứ?”

“Ôi mắt Hecate, không ai trong số hai người biết nghe lời hay sao!!!” Tamani lầm bầm.

“Hình như là không,” Laurel tỉnh khô nói.

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây thế?” David hỏi, mắt mở to nhìn quanh căn phòng đã tanh bành.

“Chúng ta sẽ nói chuyện trên xe. Nhanh lên David, Tamani cần giúp đỡ.” Mỗi người bọn họ ghé vai dưới một cánh tay và cố nâng Tamani lên khỏi sàn nhà. Tamani nghiêng rằng chịu đau, nhưng mỗi một tiếng rên không thành lời vượt khỏi đôi môi anh đều khiến Laurel đau lòng. Khi họ diu anh được nửa quãng đường về phía cửa, Laurel dừng lại. “Khoan đã,” cô nói rồi dồn toàn bộ trọng lượng của Tamani sang David. Cô vội vàng tiến tới chiếc bàn và liếc vào đồng giấy tờ. Trang trên cùng đã lấm tẩm vết máu bắn lên. *Máu quỷ khổng lồ*, Laurel nhăn mặt nghĩ. Nhưng cô hít vào và buộc mình dù thế nào cũng phải bới tìm giữa đám giấy tờ đó. Bất cứ cái gì liên quan tới mẹ cô và địa chỉ khu đất, cô đều vợ lấy mang theo. Rất may, đó chỉ là một chồng nhỏ.

“Đi thôi,” cô nói rồi lại ghé vai vào dưới cánh tay của Tamani.

Họ im lặng khi đi qua những cái xác của bọn quỷ. Mặt trời lúc này đã ló rạng ở phương đông và Laurel hy vọng không ai trông thấy họ đang diu một thân người đầy máu me tiến về chiếc xe của mình. Rồi cô tự hỏi liệu có ai ngoài David đã nghe thấy tiếng súng nổ hay không. Nhìn những căn nhà đồ nát xiêu vẹo khác dọc con phố ấy, cô không chắc là có vấn đề gì hay không. Khu phố này như thể một vùng ngoại ô nơi mà súng nổ đã trở thành chuyện quá đỗi bình thường.

David đặt Tamani trên băng ghế sau và cố làm cho anh thấy thoải mái, nhưng Tamani gạt tay cậu ra. “Chỉ cần đưa tôi về chỗ Shar. Nhanh đi.”

David giữ cửa cho Laurel nhưng cô lắc đầu, rồi không hề nhìn cậu, cô trượt vào băng ghế sau với Tamani.

Laurel đặt lưng và đầu Tamani thật thoải mái trong lòng mình còn anh nín lấy cô như một đứa trẻ và

rên rỉ mỗi khi David lái xe qua một chỗ nào đó mấp mô. Khuôn mặt anh tái nhợt còn mái tóc đen thì mượt mồ hôi. Cô cố gắng làm cho anh mở mắt, nhưng anh khước từ. Khi hơi thở của anh ngày càng trở nên rời rạc, Laurel ngược nhìn lên David đang quan sát cô trong gương chiếu hậu. “Ta không thể đi nhanh hơn nữa được sao?” Cô nài xin.

David mím môi và lắc đầu. “Mình không thể phóng nhanh, Laurel. Quá nguy hiểm. Cậu nghĩ một tay cảnh sát sẽ nói gì nếu anh ta chặn chúng ta lại và phát hiện ra Tamani?” Ánh mắt cậu bắt gặp ánh nhìn của cô trong gương chiếu hậu. “Mình sẽ lái nhanh hết mức mà mình có thể... Mình hứa.”

Nước mắt ứa tràn đôi mắt Laurel, nhưng cô gạt đầu, cố không để ý tới cái núm tay của Tamani trên cánh tay mình đang lơ lửng dần.

Con đường hầu như vắng ngắt, nhưng Laurel nín thở suốt dọc đường qua thành phố Crescent rồi đến Klamath khi họ vượt lên sát một vài chiếc xe khác. Thậm chí một gã đàn ông còn nhìn sang cô chằm chằm và cô tự hỏi liệu có phải đôi kính râm của hắn đang che đi một đôi mắt không cân xứng hay không. Ngay khi cô cảm thấy chắc chắn hắn ta chính là một tên quỷ được cử đến để truy sát họ, thì gã đó quay đi và rẽ xuống một con đường khác.

Cuối cùng thì lối mòn dẫn tới khu rừng cũng hiện ra trước mắt và David rẽ ra khỏi làn đường. Lối vào không lát đá gồ ghề, nhưng Tamani đã không còn phản ứng nữa mỗi khi chiếc xe xóc nảy lên. Khi David lái tới cuối con đường và rẽ vào khu đất, hơi thở Laurel như tắc nghẽn lại trong cổ họng.

“Làm ơn nhanh lên, David!” Laurel khẽ van nài.

David chạy vòng qua bên kia chiếc xe và giúp Laurel đỡ Tamani ra ngoài. Họ diu anh đi qua ngôi nhà và xuôi theo lối mòn lúc-này-đã-quen-thuộc. Ngay sau khi họ bước qua hàng cây, Laurel bắt đầu gọi to, giọng nghẹn ngào nức nở: “Shar! Shar! Giúp chúng tôi với!!!”

Gần như tức thì, từ sau một cái cây Shar đã xuất hiện trên lối mòn. Nếu anh có sừng sốt thì điều đó đã không hề thể hiện ra trên khuôn mặt. “Tôi sẽ đưa anh ấy đi,” anh điềm tĩnh nói. Anh nhắc Tamani khỏi David và Laurel rồi nâng trên vai mình một cách nhẹ nhàng. “Cậu không thể đi xa hơn nữa,” Shar nói với David. “Không phải hôm nay.”

Lông mày David nhíu lại và cậu nhìn Laurel. Laurel vòng tay ôm lấy cậu. “Mình xin lỗi,” cô thì thầm và quay trở xuống con đường mòn.

David nắm lấy tay cô. “Cậu sẽ trở lại, phải không?” Cậu hỏi.

Laurel gạt đầu. “Mình hứa.” Rồi cô kéo tay lại và vội vã theo sau cái dáng vẻ mềm rũ của Tamani trên lối mòn.

Ngay sau khi David đã ở ngoài tầm nhìn, những người tiên khác mới bước lên con đường, cùng ghé vai đỡ Tamani. Một cuộc diễu hành của những chàng trai đẹp đến không thể tin được, một số họ còn

trùm lên mình lớp áo nguy trang xanh biếc. Mỗi một người tiên xuất hiện lại khiến cho Laurel cảm thấy yên lòng hơn. Giờ thì Tamani không còn đơn độc nữa - loài tiên sẽ tìm cách làm cho mọi việc lại trở nên tốt đẹp. Cô phải tin điều đó. Họ dẫn cô xuống một lối mòn quanh co hoàn toàn xa lạ và dừng lại trước một thân cây cổ thụ, ngay cả trong tiết trời cuối thu lạnh lẽo này, cũng không hề thay lá.

Một vài người tiên thay nhau đặt lòng bàn tay mình vào một hốc nhỏ không sâu lắm trên thân cây. Cuối cùng, Shar nâng cánh tay mềm rũ của Tamani lên và đặt tay anh lên đó. Mất một lúc, không có ai cử động và không có chuyện gì xảy ra. Rồi cái cây bắt đầu lắc lư và Laurel thở hắt hắt kinh ngạc khi gốc cây xuất hiện một khe nứt. Nó mở rộng dần, phần thân cây tách ra và tạo thành một cổng vòm đồ sộ. Không gian lung linh huyền ảo rồi đột nhiên chói lòa. Một luồng sáng lấp lánh chiếu tới khiến Laurel chớp mắt liên tục. Chỉ trong giây lát khi cô nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, cả khoảng không gian mờ ảo đã trở thành một cánh cổng dát vàng viền những đóa hoa màu trắng rực rỡ và gần hàng triệu viên đá quý sáng lấp lánh.

“Cánh cổng dẫn tới Avalon đây sao?” Laurel thì thào nói với Shar.

Shar gần như chỉ liếc mắt nhìn cô. “Chặn cô ấy lại, Jamison đang đến.”

Những mũi giáo đan chéo ngay phía trước cô và Laurel nhận ra mình vừa bước vài bước lên phía trước. Trong cô trào lên thôi thúc mạnh mẽ phải đẩy lùi những mũi giáo kia và chạy về phía những cánh cổng đang tỏa sáng, nhưng cô đã buộc đôi chân mình phải đứng yên tại chỗ. Cánh cổng lúc này đang chuyển động, từ từ mở ra theo hình vòng cung trong khi những người tiên khác rút lui và để lại một khoảng trống. Laurel không thể thấy được gì nhiều khi cô căng người đẩy những ngọn giáo, nhưng cô đã nhìn thấy một cái cây có màu xanh lục bảo, một khoảng trời xanh biếc cùng những tia nắng sáng lấp lánh như kim cương. Mùi thơm của đất mới đầm lại quện lấy cô, cùng với một mùi hương nồng nàn, quyến rũ mà cô không thể nào nhận ra được. Một người đàn ông tóc bạc phơ khoác chiếc áo choàng dài màu bạc mềm mại đang đứng chờ phía bên kia cánh cổng lấp lánh. Laurel không thể dừng cái nhìn chăm chú khi ông bước tới bên Tamani. Ông đưa một ngón tay lướt dọc khuôn mặt Tamani và quay lại nhìn một vài người tiên khác đang mang đến một chiếc cang.

“Nhanh đưa cậu ấy đi,” ông nói trong khi ra hiệu cho họ tiến lên phía trước. “Cậu ấy đang yếu dần.”

Tamani được chuyển sang chiếc cang êm ái màu trắng rồi được đưa vào khoảng sáng lấp lánh tỏa ra từ cánh cổng, còn Laurel bất lực đứng nhìn theo. Cô phải tin rằng anh lúc này đã ổn, rằng cô sẽ gặp lại anh. Rõ ràng không ai bước vào một thế giới có quá nhiều những điều kỳ diệu thế này mà không được chữa lành vết thương cả.

Khi cô ngược nhìn lên, ánh mắt của vị tiên già đang hướng về phía cô. “Ta nghĩ đây chính là cô ấy,” ông nói. Giọng nói của ông thật quá dịu êm dịu và du dương ở nơi xứ sở thần tiên này. Ông bước về phía cô như thể đang lướt đi trên không khí, và khuôn mặt mà cô nhìn thấy là một khuôn mặt đẹp tuyệt vời. Dường như từ ông tỏa ra một thứ ánh sáng ấm áp dịu dàng và đôi mắt ông màu xanh dương hiền hậu với những nếp nhăn xung quanh khóe mắt, những nếp nhăn cân đối đến mức chính xác, thậm chí tạo những nếp hoàn hảo giống như một tấm rèm cửa đang treo. Ông mỉm cười dịu dàng với cô và mọi đau

đổn trong suốt hai mươi tư giờ qua dường như tan biến.

“Con đã rất can đảm,” Jamison nói bằng giọng thần tiên êm ái. “Chúng ta không nghĩ rằng chúng ta sẽ cần con sớm đến vậy. Nhưng mọi chuyện không bao giờ hoàn toàn như kế hoạch đã định, phải không con?”

Cô lắc lắc đầu và nhìn lại qua cánh cổng, nơi cô chỉ còn có thể trông thấy đỉnh đầu Tamani thấp thoáng. “Anh ấy sẽ... sẽ bình phục chứ ạ?”

“Đừng lo lắng. Tamani luôn mạnh mẽ hơn mọi người vẫn nghĩ. Đặc biệt là vì con. Chúng ta sẽ chăm sóc cậu ấy chu đáo.” Ông đặt một bàn tay lên vai cô và đưa tay ra hiệu xuống phía lối mòn xa lạ đó. “Con sẽ đi cùng ta chứ?”

Ánh mắt cô như khóa lại trên cánh cổng dẫn vào Avalon, nhưng cô đáp lại theo bản năng. “Tất nhiên ạ.”

Họ lặng lẽ bước đi được một lát thì Jamison dừng lại và mời cô ngồi lên một khúc gỗ mới được ngả. Ông cũng ngồi lên đó và sát gần cô, vai họ gần như chạm vào nhau. “Hãy kể cho ta nghe về những tên quỷ khổng lồ,” ông nói. “Hẳn là con đã gặp nhiều nguy hiểm lắm phải không?”

Laurel gật đầu và kể lại cho ông nghe việc Tamani đã vô cùng thận trọng và can đảm thế nào. Đôi mắt Jamison ánh lên sự khâm phục khi cô kể đến đoạn Tamani đã cự tuyệt trả lời ngay cả khi đã bị bắt. Cô không hề nghĩ tới việc sẽ kể với ông về mình, nhưng rồi cô cũng nói đến đoạn cô cầm lấy khẩu súng như thế nào và không thể buộc mình bắn vào tên quỷ dữ đó cho đến khi tính mạng của cô phụ thuộc vào điều này ra sao. Và cả việc mọi chuyện sau đó xảy ra gần như là một tai nạn.

“Vậy là hẳn đã chạy thoát?” Giọng nói của ông không hề phán xét.

Laurel gật đầu.

“Đó không phải lỗi của con, con biết đấy. Tamani là một người lính gác đã được huấn luyện và cậu ấy luôn rất coi trọng nhiệm vụ của mình. Nhưng con, con được sinh ra là để hàn gắn, không phải để hủy diệt. Ta nghĩ ta hẳn sẽ thất vọng nếu con đã giết một ai đó, cho dù đó là một tên ác quỷ.”

“Nhưng bây giờ thì hẳn đã biết. Hẳn đã biết cháu là ai.”

Jamison gật đầu. “Và hẳn biết nơi con ở. Con phải cảnh giác. Vì bản thân con và vì cả bố mẹ con. Ta chỉ định con là người bảo hộ cho họ. Chỉ có con mới biết những bí mật có thể giúp họ sống sót.”

Laurel nghĩ tới bố mình đang nằm trong bệnh viện, thậm chí lúc này có lẽ ông đang nín giữ những hơi thở cuối cùng. “Bố cháu sắp chết rồi và chỉ một vài ngày nữa sẽ chẳng còn ai ngoài mẹ và cháu. Cháu không thể là người như ông mong muốn,” cô thừa nhận bằng giọng nói run rẩy. Cô gục mặt vào hai bàn tay và sự tuyệt vọng như choán ngợp lấy cô.

Vị tiên già liền ôm cô vào lòng, tựa khuôn mặt cô lên vạt áo choàng mềm mại như những sợi lông tơ. “Con phải nhớ con là một trong số chúng ta,” ông khẽ nói bên tai cô. “Chúng ta ở đây là để giúp đỡ con bằng bất cứ cách nào có thể. Sự trợ giúp của chúng ta chính là quyền lợi của con - là những gì con được kế thừa.” Jamison đưa tay vào chiếc áo choàng thụng của mình và lấy ra một chiếc lọ nhỏ lấp lánh chứa một thứ chất lỏng màu xanh đen. “Để phòng những thời điểm khó khăn,” ông nói. “Đây là một thứ thuốc tiên rất hiếm mà loài tiên Mùa Thu đã pha chế từ nhiều năm trước. Hiện thời chúng ta làm ra rất ít loại thuốc có thể cứu giúp được con người, nhưng lúc này con cần nó, và có thể sẽ lại cần đến nó trong tương lai. Chỉ cần nhỏ hai giọt vào miệng là đủ.”

Đôi tay Laurel run rẩy khi cô cầm lấy chiếc lọ nhỏ. Jamison đặt nó vào tay cô rồi đặt lòng bàn tay mình lên đó. “Hãy giữ nó cẩn thận,” ông căn dặn. “Ta không biết chúng ta còn tiên Mùa Thu nào khác đủ mạnh để tạo ra loại thuốc thể này nữa hay không. Nhưng hiện giờ thì vẫn chưa có.”

Laurel gật đầu.

“Chúng ta cũng muốn được giúp con theo một cách khác nữa. Nhưng,” ông nói, trở một ngón tay dài vào không khí, “nó là một lời đề nghị có điều kiện.”

“Bất cứ điều gì ông muốn,” Laurel thành thật nói. “Cháu sẽ thực hiện.”

“Nó không phải là điều kiện dành cho con. Đây,” ông nói trong khi mở lòng bàn tay để lộ một thứ trông gần như một mẫu tinh thể thô lớn bằng quả bóng gôn. “Ta muốn con đưa vật này cho mẹ con.” Ông đặt viên đá vào tay Laurel và cô há hốc miệng kinh ngạc nhìn viên đá quý.

“Đây là một viên kim cương phải không ạ?”

“Đúng rồi, con của ta. Một viên có độ lớn đủ cho bất cứ nhu cầu nào của con. Đây là lời đề nghị giúp đỡ của chúng ta. Con biết là con đã được trao cho cặp bố mẹ loài người vì một lý do duy nhất là giành quyền sở hữu khu đất sau khi họ qua đời.” Laurel gật đầu trong khi ông tiếp tục. “Tình hình hiện nay đã khiến cho mục đích này trở nên vô cùng quan trọng, và chúng ta phải chắc chắn quyền sở hữu mảnh đất phải được chuyển giao sớm hơn. Viên đá quý này là để trao lại cho bố mẹ con nếu họ đồng ý chuyển mảnh đất thành tài sản ủy thác mang tên con ngay sau khi sức khỏe của bố con cho phép. Bằng cách nào và nói điều gì với họ là quyết định ở con.” Giọng ông kiên định. “Nhưng con *phải* sở hữu mảnh đất này, Laurel. Và dĩ nhiên chúng ta sẵn sàng trả một cái giá xứng đáng để điều đó trở thành hiện thực.”

Laurel gật đầu và cất viên đá vào túi. “Cháu chắc chắn bố mẹ cháu sẽ đồng ý ạ.”

“Ta tin con sẽ làm được,” Jamison nói. “Con cần khẩn trương, Laurel. Thời gian của bố con lúc này chỉ còn tính bằng giờ, chứ không còn là ngày nữa.”

“Cảm ơn ông,” Laurel khẽ nói và quay bước đi.

“À, Laurel?”

“Dạ?”

“Ta hy vọng sẽ sớm gặp lại con. Sẽ sớm thôi,” ông nói thêm. Đôi mắt ông lấp lánh khi đôi môi già nua nở nụ cười dịu dàng đầy ý nhị.

Quãng đường nối giữa Brookings và Orick dường như dài hơn rất nhiều so với lúc cô ôm Tamani đang lả đi trong vòng tay mình. Nhưng một mình với David - với hai bên túi là hai kho báu quý giá nhất đời cô - mỗi dặm trôi qua chậm chạp hơn bao giờ hết. Những lời của vị tiên già vẫn văng vẳng trong đầu cô. *Thời gian của bố con lúc này chỉ còn tính bằng giờ, chứ không còn là ngày nữa.* Ông đã nói là giờ, số nhiều, nhưng điều đó có nghĩa là gì? Và bao lâu nữa thì sẽ là quá muộn? Laurel hết lấy chiếc lọ ra khỏi túi và nắm chặt nó trong tay, rồi lại cất nó vào túi, không biết nên để ở đâu mới là lựa chọn an toàn nhất. Cuối cùng thì cô đã để nó trong túi - không có lý do gì khác hơn là để tránh việc David sẽ hỏi những điều mà cô không thể trả lời.

Cho đến lúc này thì cậu vẫn chưa hỏi gì. Khi cô luống cuống chạy ra khỏi khu rừng, cậu đã ôm chặt lấy cô rồi sau đó lặng lẽ mở cửa xe cho cô và hỏi: “Đến bệnh viện phải không?” Kể từ lúc ấy cậu không hề nói một lời nào. Cô biết ơn sự im lặng đó của cậu. Cô vẫn chưa quyết định được điều gì có thể nói với cậu còn điều gì thì không. Vài tuần trước cô đã hứa sẽ kể với cậu mọi điều mà Tamani nói trừ trường hợp đó là bí mật của loài tiên. Nhưng thực tế là cô không nghĩ mình sẽ phải giữ bí mật về những tình tiết như thế này.

Bây giờ cô đã biết vị trí của cánh cổng vào mà bất cứ tên quỷ nào cũng sẽ giết cô hoặc những người thân yêu của cô để giành lấy bí mật đó. Có lẽ việc kể với David sẽ chỉ khiến cho cậu gặp nhiều nguy hiểm hơn mà thôi.

Và vì vậy chẳng có gì là khả dĩ để nói vào lúc này cả.

Cuối cùng thì cậu cũng rẽ vào khu vực đỗ xe của bệnh viện và ngược nhìn tòa nhà cao lớn màu ghi xám. “Cậu có muốn mình vào cùng không?”

Laurel lắc đầu. “Cả hai đưa mình đều nhếch nhác. Ít nhất nếu chỉ có mình mình thì sẽ không thu hút nhiều sự chú ý lắm.” *Mà cũng chưa chắc*, cô nói thêm trong suy nghĩ của mình.

“Vậy thì mình sẽ ở ngoài này và gọi cho mẹ.” Cậu ngập ngừng rồi đặt tay lên bàn tay cô. “Mình phải quay về thành phố Crescent trong vài giờ nữa - mẹ mình sắp nhận nuôi mấy con mèo con nên mình gọi cho bà cũng là vì thế. Bà đã nhắn cho mình khoảng hai mươi tin rồi. Nhưng nếu cậu cần bất cứ gì...” Giọng cậu bỗng nhiên đứt quãng và cậu nhún vai. “Cậu biết phải tìm mình ở đâu rồi.”

“Mình sẽ xuống ngay để chào tạm biệt cậu. Nhưng bây giờ mình phải đi xem bố thế nào đã.”

“Họ đã cho cậu thứ gì đó để cứu bố, phải vậy không?”

Mắt Laurel ngấn lệ. “Với điều kiện là chưa quá muộn.”

“Vậy thì đi đi, mình sẽ đợi cậu.”

Laurel nghiêng người vào để ôm cậu trước khi đẩy cửa xe và hối hả chạy về phía lối vào của bệnh viện.

Cô cố gắng hết sức có thể để tránh mọi ánh nhìn. Chiếc áo ba lỗ đã bị trát đầy bùn bên bờ sông Chetco, mà cô lại quên không lấy lại chiếc áo khoác gió từ David để che đi. Thêm vào đó, tóc cô lúc này hẳn là rối bù, chiếc quần jean thì rách toạc ở đầu gối bên phải, và dưới chân cô là đôi giày da đánh có dáng vẻ kỳ cục.

Ít nhất thì dòng sông cũng đã gột sạch vết máu của David trên áo cô, và cô không phải mang một bộ mặt đầy những vết bầm tím như cậu. *Dù sao thì cũng không phải những gì có thể nhìn thấy được*, cô nghĩ trong khi chạm vào điểm đặc biệt nhạy cảm trên má mình.

Laurel đã đến được phòng của bố mà không thực sự bị ai để ý - mặc dù cô đã nhận được vài cái nhìn dò xét. Cô hít thở thật sâu trước khi gõ cửa rồi đẩy vào. Cô len lén nhìn quanh tấm rèm và thấy mẹ đang ngủ, đầu ngả lên đùi của bố. Căn phòng ngập tràn những âm thanh quen thuộc: tiếng bíp bíp từ cái máy theo dõi nhịp tim của bố, tiếng khí ô-xy phụt ra từ cái ống thở gắn trên mũi ông, tiếng bơm khí của máy đo huyết áp trên cánh tay ông. Thay cho sự mệt mỏi với tất cả những gì họ đã trải qua trong suốt ba tuần qua, những âm thanh đó lúc này lại mang đến ngay tức thì một cảm giác an lòng. Bố cô vẫn còn sống, cho dù là rất yếu.

Mắt mẹ cô hấp háy mở. “Laurel? Laurel!” Bà loạng choạng chạy tới bên con gái và giơ tay ôm choàng lấy cô. “Con đã ở đâu thế? Mẹ đã phát hoảng lên khi đêm qua con không về. Mẹ đã nghĩ... Mẹ thậm chí còn chẳng biết mình đã nghĩ gì nữa. Cả triệu ý nghĩ kinh hoàng đến cùng một lúc.” Bà khẽ lắc hai vai Laurel. “Nếu mẹ không quá vui mừng khi thấy con thế này, mẹ hẳn đã cấm cửa con trong vòng một tháng đấy!” Bà lùi lại và nhìn cô. “Chuyện gì đã xảy ra với con thế? Trông con khủng khiếp quá.”

Laurel nhào vào vòng tay âu yếm của mẹ - sự âu yếm mà cô đã tưởng rằng không bao giờ còn được cảm thấy lần nào nữa khi cô bị mắc kẹt dưới đáy sông Chetco tối đen. “Đêm qua dài quá mẹ ạ,” cô nói, giọng nghẹn ngào, còn nước mắt chỉ chực trào ra.

Mẹ kéo cô vào lòng, còn Laurel nhìn qua vai bà và quan sát xem bố thế nào. Ông đã nằm trên giường bệnh lâu đến mức nếu ông có tỉnh dậy và ra khỏi chiếc giường đó thì thật là một chuyện kỳ quặc. Laurel rời khỏi mẹ. “Con có thứ này dành cho bố.” Cô cười thành tiếng. “Con cũng có thứ này dành cho mẹ nữa. Không bao giờ đi chơi mà lại không mang quà về, phải không mẹ?” Mẹ cô nhìn cô ngạc nhiên trong khi Laurel tủm tỉm cười.

Cô bước vòng sang bên kia giường bố và kéo chiếc ghế lại gần phía đầu ông. “Mẹ đừng để ai vào nhé,” cô nói với mẹ trong khi lấy chiếc lọ nhỏ ra khỏi túi.

“Laurel, cái gì...?”

“Không sao đâu mẹ. Nó sẽ làm cho bố khỏe hơn.” Cô mở nắp và rút một ít chất lỏng quý giá đổ sang một chiếc ống nhỏ giọt. Cẩn trọng, cô cúi xuống người bố và nhỏ hai giọt thuốc tiên màu xanh dương lấp lánh vào miệng ông. Sau đó, nhìn khuôn mặt tái nhợt của ông, cô nhỏ thêm một giọt nữa. Chỉ là cho chắc. Cô ngước lên nhìn mẹ. “Bố sẽ khỏe lại bây giờ thôi.”

Mẹ Laurel bắt đầu há hốc miệng nhìn cô. “Con đã lấy thứ đó ở đâu vậy?”

Laurel nhìn mẹ cười gượng gạo. “Mẹ không hỏi về món quà của mình sao,” cô nói, lảng tránh câu hỏi của mẹ.

Mẹ cô ngồi thụp xuống chiếc ghế bành bên cạnh giường trong khi Laurel đẩy chiếc ghế vòng qua để đến ngồi bên bà. Cô ngáp ngừng trong giây lát, không biết nên bắt đầu từ đâu. Mình có thể bắt đầu câu chuyện dài này từ đâu được chứ? Cô liếc nhìn đồng hồ và lấy giọng. “Ông Barnes sáng nay sẽ không đến.” Mẹ cô nhào người về trước để nói điều gì đó, nhưng Laurel tiếp tục, chen ngang lời bà. “Ông ta sẽ không bao giờ đến nữa, mẹ ạ. Con hy vọng mẹ sẽ không bao giờ gặp lại ông ta nữa. Ông ta không phải như mẹ nghĩ đâu.”

Khuôn mặt bà trở nên trắng bệch. “Nhưng... nhưng còn mảnh đất, còn tiền, mẹ không biết làm thế nào...” Giọng bà lạc đi và nước mắt lăn dài trên má.

Laurel nhào tới đặt tay lên cánh tay bà. “Sẽ ổn thôi mà mẹ. Mọi việc sẽ ổn thôi.”

“Nhưng Laurel, chúng ta đã nói về việc này rồi. Chẳng còn cách nào khác cả!”

Laurel lấy viên kim cương từ trong túi ra và cầm nó trong lòng bàn tay. “Vẫn còn cách khác nữa mẹ à.”

Đôi mắt mẹ cô hết nhìn viên kim cương rồi nhìn lên khuôn mặt Laurel. “Con lấy nó ở đâu thế, Laurel?” Bà nghiêm nghị hỏi, ánh mắt không rời viên đá thô nhám lấp lánh.

“Con được yêu cầu chuyển đến mẹ một lời đề nghị.”

“Laurel, con đang làm mẹ sợ,” mẹ cô nói, giọng bà run run.

“Không, không. Mẹ đừng sợ. Mọi chuyện đều ổn cả. Có...” cô ngáp ngừng, “một người... muốn mảnh đất vẫn thuộc về gia đình mình. Cụ thể là, họ muốn con sở hữu nó. Họ sẵn sàng để mẹ giữ viên kim cương này, đổi lại, họ muốn mẹ ký kết giấy tờ chuyển mảnh đất thành tài sản ủy thác mang tên con.”

Mẹ cô im lặng nhìn cô chăm chú một hồi lâu. “Tên con?”

Laurel gật đầu.

“Đổi lại bằng thứ này?” Bà nói, ra hiệu chỉ viên đá.

“Đúng vậy.”

“Và cứu bố con?”

“Vâng.”

“Mẹ không hiểu.”

Laurel nhìn xuống viên kim cương. Cả quãng đường từ Orick về Brookings cô vẫn không thể quyết định được sẽ nói điều gì với mẹ. Và bây giờ thời điểm đó đã đến, cô vẫn chưa cảm thấy chắc chắn. “Mẹ! Con... con không giống mẹ.”

“Không giống mẹ, ý con là sao?”

Laurel đứng lên và đi ra cửa. Cô đóng cửa lại, thầm ước nó có một cái khóa. Cô bước chậm rãi về phía mẹ. “Có bao giờ mẹ tự hỏi vì sao con quá khác biệt không?”

“Con không khác biệt. Mà con tuyệt vời... con xinh đẹp. Mẹ không hiểu sao đột nhiên con lại nghi ngại về điều đó.”

“Con ăn rất buồn cười.”

“Nhưng con luôn khỏe mạnh. Và...”

“Con không có mạch.”

“Sao kia?”

“Con không chảy máu.”

“Laurel, chuyện này thật nực...”

“Không, không hề. Lần cuối cùng con đứt tay là khi nào ạ? Lần cuối cùng mẹ nhìn thấy con chảy máu là khi nào?” Giọng cô lúc này lớn hơn.

“Mẹ... mẹ...” mẹ cô nhìn quanh, đột nhiên lúng túng. “Mẹ không nhớ nữa,” bà nói một cách yếu ớt.

Và rồi mọi điều, *mọi điều* về cuộc sống của cô bỗng nhiên trở nên sáng tỏ. “Mẹ không nhớ,” Laurel nhẹ nhàng nói. “Dĩ nhiên là mẹ không nhớ.” Họ đã không để cho mẹ cô nhớ hàng tá lần bà chắc hẳn từng nghi ngờ có điều gì đó không ổn. Và hàng trăm lần có cái gì đó chỉ là hơi kỳ quặc. Laurel đột nhiên cảm thấy mình yếu đuối. “Mẹ, con xin lỗi.”

“Laurel, mẹ không hiểu một lời nào con nói kể từ lúc con bước vào căn phòng này.”

“Sarah?” Một giọng nói khàn khàn và yếu ớt cất lên khiến cả hai mẹ con quay lại.

“Mark! Mark, anh đã tỉnh!” Mẹ cô òa lên, quên hết mọi lúng túng vừa rồi. Mỗi người đứng một bên giường của bố cô, nắm chặt bàn tay ông và ông từ từ hấp háy mắt.

Mắt ông dần dần nhìn rõ hơn. Ông đảo mắt khắp căn phòng, nhận ra hàng vạn những thiết bị y tế đang kêu bíp bíp và ù ù xung quanh mình. “Tôi đang ở nơi quỷ quái nào thế này?” Ông hỏi bằng một giọng gay gắt.

Khi Laurel quay trở ra bãi đỗ xe với một trong những chiếc áo sạch sẽ của mẹ, David đang ngồi đợi trên mui sau chiếc xe của mình. “Mọi việc ổn cả chứ?” Cậu khẽ hỏi.

Laurel mỉm cười. “Ừ. Hoặc là sẽ ổn thôi.”

“Bố cậu đã tỉnh chưa?”

Laurel mỉm cười dịu dàng và gật đầu. “Bố mình vẫn chưa tỉnh táo lắm vì họ đã cho ông dùng quá nhiều morphine và thuốc an thần, nhưng ngay khi thuốc giảm bớt tác dụng, ông sẽ có thể xuất viện được.” Cô trèo lên thùng xe ngồi bên cậu còn cậu quàng tay ôm lấy cô. Cô ngả đầu lên vai David. “Mẹ cậu phản ứng thế nào?” Cô hỏi.

David cười. “Khá ổn, nếu tính đến việc mình đã nói dối hoàn toàn. Mình nói với bà là mình đã để quên điện thoại trong xe suốt cả đêm và bọn mình ngủ ở trong phòng của bố cậu.” Cậu nhìn xuống chiếc điện thoại nhỏ bé trong tay. “Thì một nửa điều đó là sự thật mà.”

Laurel tròn mắt.

“Mẹ lên lớp cho mình một hồi rồi nói với mình rằng mình thật vô trách nhiệm, nhưng bà không phạt mình phải tránh xa chiếc xe hay bất cứ gì khác. Mình nghĩ là nhờ có cậu. Bà biết là mình đang giúp cậu.”

“Ừ,” Laurel thở dài nói. Mẹ David sẽ chẳng bao giờ biết một nửa sự thật còn lại.

“Dù vậy, mình không biết là bà sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy cái này,” David nói tiếp, chỉ tay vào vết bầm lớn trên mặt mình. “Cả cái này nữa,” cậu nhìn vào vết thương sâu và dài trên cánh tay mình. “Cứ coi như mình chẳng hề biết gì về việc đã xảy ra trên dòng sông đó, nhưng chắc mình nên vào trong kia để tiêm phòng uốn ván, hoặc khâu vết thương chẳng hạn.” Cậu cười rầu rĩ. “Có khi mình phải tính cả đến việc phải giải thích về chuyện này nữa.”

Laurel nhìn chăm chăm một lúc vào vết thương dài đang há miệng và đỏ tấy của David trước khi đưa ra quyết định. Nếu David không xứng đáng với điều này, thì còn ai chứ? Cô lấy chiếc lọ đựng thuốc tiên ra khỏi túi và cẩn thận mở nắp.

“Cậu làm gì thế?” David hỏi.

“Suyt,” Laurel thì thầm, quay mặt cậu lại để cô có thể với tới bên má cậu. Cô chấm nhẹ một giọt chất lỏng lên ngón tay mình và thoa đều khắp vết bầm tím. “Có thể nó sẽ xốt đấy,” cô nói trước trong khi nhỏ một giọt nữa vào vết thương dài trên tay cậu.

Ngay khi cô cất chiếc lọ vào túi, vết thâm tím đã gần như biến mất, còn David thì há hốc miệng nhìn vào vết cắt đang chuyển dần từ màu đỏ tấy sang hồng ngay trước mắt mình. Chỉ vài phút sau đã chẳng còn lấy một vết sẹo.

“Đó có phải thứ cậu đã dùng cho bố cậu không?” Cậu hỏi, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào vết thương đang dần biến mất.

Laurel gật đầu.

David cười toe toét. “Bố cậu sẽ đi lại được ngay thôi. Thật tốt quá,” cậu nói giả bộ khiêu khích. “Mình sắp phát ngáy cái cách mà cậu coi mình như nô lệ trong cái hiệu sách đó rồi. Cậu biết đấy, mình cũng có quyền con người chứ,” nói rồi cậu cười phá lên trong khi Laurel đánh vào vai cậu. Cậu nắm lấy cổ tay cô cho đến khi cô buông tay ra và cả hai cùng im lặng ngại ngùng. “Bao giờ thì cậu sẽ trở lại?” David hỏi.

Laurel nhún vai. “Chắc bố mình không ở đây lâu quá đâu. Có thể tuần này họ sẽ cho phép bố mình ra viện.”

“Cậu có chắc là cái đó chữa trị được mọi thứ không?”

“Mình chắc.”

David cười tươi, nhìn xuống cánh tay nhăn nhui của mình. “Bản thân mình cũng thấy khá chắc.” Cậu ngáp ngừng trong giây lát. “Cậu đã nói gì với mẹ cậu thế?”

Laurel thở dài. “Mình đã bắt đầu kể với mẹ sự thật, nhưng sau đó thì bố mình tỉnh lại. Mình sẽ phải nói với bà điều gì đó, dù mình chưa chắc chắn phải nói điều gì.”

“Mình nghĩ tốt nhất là nói sự thật. Không hẳn là về mọi chuyện. Cậu có thể kể sơ qua về bọn quỷ và làm thế nào mà bố mẹ cậu lại gặp một con quỷ giết người ở trong nhà mình.”

Laurel gật đầu.

“Nhưng họ nên biết sự thật về cậu. Cậu không cần phải lẩn trốn trong chính ngôi nhà của mình nữa.”

Những ngón tay của họ đan vào nhau và David siết chặt bàn tay cô. “Loài tiên, quỷ ác, còn gì khác nữa ngoài kia mà mình chưa bao giờ tin chứ? Thuộc tiên, có vẻ như là thế. Nhân đây, cảm ơn cậu.”

“Điều đó công bằng mà,” Laurel đáp. “Mình đã bắt cậu phải chịu đựng quá nhiều. Và mình không chỉ nói đến tai họa ác quỷ thôi đâu.”

“Mình biết mình sẽ mắc phải chuyện gì khi chấp nhận tham gia.” Cậu nhún vai. “Mình đoán là mình không biết hết mọi chuyện, nhưng mình biết rằng cậu khác biệt. Ngay từ lần đầu gặp cậu mình đã biết là có cái gì đó... có gì đó thật đặc biệt ở cậu.” Cậu lướt một ngón tay trên má cô. “Và mình đã đúng.”

“Đặc biệt á?” Laurel trêu chọc. “Thế là đặc biệt à?”

“Đúng,” David khẳng định. “Vô cùng đặc biệt đấy.” Cậu ngừng lại và nắm lấy bàn tay cô, bao bọc nó trong đôi bàn tay của mình. Cậu lặng im ngắm nhìn cô một lát, rồi đưa tay lên má cô và kéo cô lại gần hơn một chút. Laurel không phản ứng gì khi đôi môi cậu khẽ lướt trên môi mình, dịu dàng như nụ hôn của cơn gió nhẹ. Cậu lùi lại và nhìn cô.

Laurel không nói gì, cô cũng không ngả vào cậu. Nếu cậu sắp sửa liên đới tới tất cả những gì đang biến đổi cuộc đời cô, thì đó là sự lựa chọn của cậu. Cô biết mình mong muốn điều gì, nhưng đó không còn là chuyện của riêng cô nữa.

Sau một chút ngập ngừng, David lại ôm cô sát vào ngực mình và hôn cô lần nữa, lần này lâu hơn. Laurel gần như thở phào nhẹ nhõm khi hai cánh tay cô vòng qua thắt lưng cậu. Đôi môi của cậu thật êm ái, ấm áp và dịu dàng; cũng giống như chính con người lúc nào cũng ấm áp và dịu dàng của cậu.

Khi nụ hôn của họ kết thúc, cậu đứng trước mặt cô, nắm chặt tay cô trong tay mình. Chẳng ai nói điều gì. Chẳng có điều gì cần phải nói. Laurel mỉm cười và lướt ngón tay mình trên khuôn mặt cậu rồi sau đó trượt khỏi thùng xe.

David đã yên vị trên ghế lái, ánh mắt cậu vẫn không rời Laurel. Cô vẫy tay khi nhìn theo chiếc xe của cậu lùi ra khỏi điểm đỗ và nhẹ nhàng lăn bánh xuống phố, quay lại đường 101, trở về với cuộc sống đời thường.

“Con có chắc là không muốn mẹ đi cùng không?” Mẹ Laurel hỏi khi rẽ sang con đường dẫn vào khu rừng vừa dài vừa mập mờ.

“Họ có thể sẽ không lộ diện nếu mẹ đi cùng con,” Laurel nói. “Con sẽ an toàn mà.” Cô mỉm cười với hàng cây san sát. “Con không nghĩ là có nơi nào trên trái đất này lại an toàn với con hơn thế.” Cô đã mất ba ngày qua để thuyết phục bố mẹ rằng mình là một tiên nữ, và mất gần hết buổi sáng hôm nay để đảm bảo với họ rằng quyền lợi tốt nhất của họ chính là chấp nhận lời đề nghị của loài tiên. Dù bố mẹ cô vẫn tỏ ra hoài nghi, nhưng sự phản đối của họ đối với việc sắp đặt này dường như không đáng kể so với thực tế là loài tiên đã cứu sống bố cô và việc định giá ban đầu đối với viên kim cương thô đã lên tới gần tám trăm nghìn đô-la.

Laurel ngả người và ôm mẹ. “Con sẽ trở lại, phải vậy không?” Sarah hỏi.

Nhớ đến việc David cũng đã đặt một câu hỏi tương tự, Laurel mỉm cười. “Vâng, thưa mẹ, con sẽ trở lại.”

Cô bước ra khỏi xe và ulla vào làn không khí khô lạnh. Bầu trời u ám với những đám mây xám dày đặc chỉ chực như muốn mưa, nhưng Laurel phủ nhận điều đó giống như một điềm báo. “Chỉ là tiết trời mùa đông thôi,” cô khẽ lầm bầm. Mặc dù vậy, cô vẫn ôm chặt chiếc túi đựng đôi giày da đánh mềm mại trước ngực mình như thể nó sẽ bảo vệ cô trước những tin tức xấu có lẽ đang chờ đợi cô trong khu rừng kia.

Dù thế nào thì cũng *không thể* là tin xấu được. Không thể! Laurel bước vào những tán cây rậm rạp và đi xuống lối mòn dẫn tới dòng sông. Cô biết rằng những lính gác đang vây quanh mình, nhưng cô không dám gọi to - cô còn không dám chắc mình có thể tìm được giọng nói để làm được điều đó hay không, cho dù cô có lấy hết can đảm đi chăng nữa.

Khi tới bên dòng nước đang cuộn chảy, cô đặt chiếc túi lên tảng đá mà cô đã ngồi khi lần đầu tiên gặp Tamani. Lúc này cô lại ngồi trên đó, chờ đợi. Chỉ chờ đợi.

“Laurel!”

Cô nhận ra giọng nói đó ở bất cứ đâu; nó đã ám ảnh cô trong những giấc mơ suốt bốn ngày qua. Không. Trong suốt hai tháng qua mới đúng! Cô quay người lại và lao mình vào vòng tay Tamani, niềm vui sướng như những con sóng ào ạt xô lấy cô trong khi nước mắt cô ướt đầm áo anh.

“Anh nên bị bắn thương xuyên hơn mới phải,” anh nói khi vòng tay ôm chặt lấy cô.

“Đừng có để mình bị bắt lần nào nữa,” Laurel ra lệnh, kê má mình sát vào ngực Tamani. Áo anh lúc nào cũng thật mềm mại. Ngay lúc này đây cô không hề muốn rời ra khỏi chất vải mịn màng đó chút nào. Hai bàn tay anh luồn vào mái tóc cô, làm rạo rức hai bờ vai cô, lau đi một giọt nước mắt còn đọng lại bên thái dương cô. Mỗi lời thì thầm êm ái được tuôn ra từ miệng anh luôn khiến cô vô cùng dễ chịu, giống như một thứ bùa mê vậy. Với cô, chẳng có gì là quan trọng khi Tamani chỉ có rất ít phép màu - anh *chính là* phép màu!

Rốt cuộc cũng đến lúc cô buông anh ra, cô cười thật tươi rồi lau khô nước mắt. “Em hạnh phúc khi được gặp anh, thực sự hạnh phúc. Anh đã khỏe chưa? Mới chỉ có bốn ngày mà.”

Tamani nhún vai. “Anh vẫn còn đau một chút, và theo đúng nghĩa thì anh ở đây để phục hồi sức khỏe, không phải làm nhiệm vụ. Nhưng anh biết là em sẽ đến. Và anh muốn mình ở đây khi nào em đến.” Anh ngả về trước và cài một lọn tóc ra sau tai cô.

“E-e-em mang cái này trả lại,” Laurel lấp bắp nói trong khi nhắc chiếc túi đựng đôi giày da đánh lên. Sự thân mật của anh luôn khiến cô run rẩy.

Tamani lắc đầu. “Anh làm đôi giày đó để tặng em mà.”

“Một thứ gì khác để nhắc nhớ đến anh sao?” Laurel hỏi, tay chạm vào chiếc nhẫn nhỏ xíu cô đang mang trên cổ.

“Em không bao giờ có thể có quá nhiều kỷ vật đâu.” Ánh mắt Tamani nhìn quanh khoảng rừng thưa nhỏ hẹp. Anh hắng giọng. “Trước tiên là việc quan trọng, anh được giao nhiệm vụ hỏi em về lời đề nghị của chúng ta đã được tiếp nhận thế nào.”

“Khá tốt,” Laurel đáp, bắt chước y hệt giọng điệu nghiêm chỉnh của anh. “Các giấy tờ sẽ được ký kết ngay khi có thể.” Cô đảo mắt. “Chắc bố mẹ sẽ dành nó làm quà Giáng Sinh cho em.”

Tamani cười, rồi kéo cô lại gần hơn chút nữa. “Đi khỏi đây thôi,” anh nói. “Những cái cây đều có mắt cả đấy.”

“Em đâu có nghĩ đó là những cái cây,” Laurel châm chọc.

Tamani cười khúc khích. “Có lẽ không phải thật. Lối này.”

Anh nắm tay cô xuôi theo con đường mòn quanh co dường như dài vô tận.

“Bố em khỏe chứ?” Tamani hỏi khi siết chặt bàn tay cô.

Laurel mỉm cười. “Họ sẽ cho bố em xuất viện chiều nay. Ông định trở lại làm việc ngay từ sáng tinh mơ ngày mai.” Cô nghiêm túc. “Chính vì vậy mà em tới đây. Cả nhà em sẽ trở về Crescent trong vài giờ tới. Em...” Cô nhìn xuống dưới chân mình. “Em không biết khi nào sẽ trở lại nữa.”

Tamani quay lại nhìn cô, đôi mắt anh như lòng giếng sâu thăm ẳm chứa điều gì đó mà cô không hoàn toàn nhận biết được. “Vậy em đến đây là để chào tạm biệt anh?”

Anh nói nghe sao thật cay nghiệt. Cô gật đầu. “Lúc này thì là vậy.”

Tamani khua những chiếc lá úa tàn trên mặt đất bằng bàn chân trần của mình. “Điều đó có nghĩa là gì? Em sẽ chọn David phải không?”

Cô không đến đây để nói về David. “Em ước gì mọi chuyện có thể khác, Tamani. Nhưng ngay lúc này em không thể sống trong thế giới của anh được. Em phải sống trong thế giới của mình. Theo anh thì em phải làm gì, đề nghị mẹ hoặc David thỉnh thoảng lái xe đưa em tới đây để em có thể gặp người yêu của mình hay sao?”

Tamani quay đi và bước tới một vài bước, nhưng Laurel đi theo anh.

“Hay là em nên viết thư cho anh, hay gọi điện thoại cho anh? Em không có sự lựa chọn nào ở đây cả.”

“Em có thể ở lại,” anh nói, giọng trầm lắng tới mức cô chỉ đủ nghe thấy tiếng anh.

“Ở lại?”

“Em có thể sống ở đây... với anh.” Anh tiếp tục trước khi cô có thể lên tiếng. “Em sẽ sớm sở hữu mảnh đất này. Và đã có một căn nhà ở đó. Em có thể ở lại mà!”

Những ý tưởng đẹp đẽ về cuộc sống cùng với Tamani quay cuồng trong tâm trí Laurel, nhưng cô buộc phải gạt chúng sang bên. “Không, Tam. Em không thể.”

“Trước đây em đã từng sống ở nơi này. Và mọi thứ đều đã tốt đẹp đấy thôi!”

“Tốt đẹp? Làm sao mà mọi thứ đều tốt đẹp được chứ? Em luôn bị theo dõi, còn các anh thì cho bố mẹ em uống những thứ thuốc tiên tủy não như thể chúng chỉ là nước lã vậy!”

Tamani nhìn xuống đất. “Em đã khám phá ra điều đó?”

“Đó là cách giải thích logic duy nhất.”

“Anh cũng không thích làm như vậy, cho dù là cách đó có hiệu quả.”

Cô hít một hơi thật sâu. “Họ... Đã khi nào họ làm cho *em* quên chưa? Ý em là sau khi em đến đây ấy?”

Anh không nhìn vào mắt cô. “Đôi khi.”

“Đã bao giờ anh làm điều đó chưa?” Cô ngập ngừng nói.

Đôi mắt Tamani mở to nhìn cô, rồi anh lắc đầu. “Anh không thể.” Anh ngả người lại gần hơn, giọng nói của anh trầm đến mức cô khó khăn lắm mới nghe thấy. “Có một lần, lẽ ra anh nên làm vậy. Nhưng anh đã không thể.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh cào tay vào cổ. “Anh không thích khi em không nhớ thế này.”

“Em xin lỗi.”

Anh nhún vai. “Hồi ấy em còn rất nhỏ. Anh là một lính gác mới - anh ra ngoài có lẽ mới được một tuần - anh đã rất cầu thả và còn để em trông thấy anh nữa.”

“Em đã thấy anh?”

“Đúng, theo tuổi con người lúc đó em chừng 10 tuổi. Anh chỉ biết đặt ngón tay lên môi mình để giữ cho em yên lặng và lẩn thật nhanh trở lại phía sau một cái cây. Em đã tìm anh suốt một hay hai phút gì đấy, nhưng qua một giờ là em dường như đã quên mất chuyện này.”

Laurel đứng im lặng một hồi lâu. “Em... em có nhớ việc đó. Chỉ mơ hồ thôi. Đó là anh à?”

Niềm vui ánh lên trong đôi mắt Tamani. “Em có nhớ sao?”

Laurel tránh nhìn vào mắt anh. “Một chút thôi,” cô khẽ nói, rồi cố lấy lại giọng. “Còn bố mẹ em? Anh có bao giờ bỏ bùa mê họ không?”

Tamani thờ dãi. “Có một vài lần. Anh buộc phải làm thế,” anh nói thêm trước khi Laurel có thể tranh luận. “Đó là công việc của anh. Nhưng chỉ hai hoặc ba lần thôi. Vào thời điểm anh đến đây, em đã cẩn thận hơn rất nhiều. Bọn anh không phải điều trị cho em mỗi tuần một lần khi em bị trầy xước vì nghịch ngợm nữa. Và mỗi khi bố mẹ em ở quá gần bên, anh cố giao nhiệm vụ ấy cho một người khác.” Anh nhún vai. “Anh luôn cho rằng đó là một kế hoạch tệt hại ngay từ khi bắt đầu.”

Laurel im lặng trong giây lát. “Cảm ơn anh.”

“Đừng giận anh. Sẽ không còn như thế nữa nếu bây giờ em ở lại. Em đã biết mọi việc. Thậm chí bố mẹ em cũng biết. Bọn anh sẽ không phải làm điều đó nữa.”

Cô lắc đầu. “Em phải ở bên bố mẹ. Họ đang ở trong tình thế nguy hiểm hơn bao giờ hết. Em đã được giao trách nhiệm bảo vệ họ. Em không thể quay lưng lại với họ vào lúc này. Họ là những con người - và có thể điều đó dường như nhẹ nhàng hơn đối với anh. Nhưng em yêu quý họ và em không thể để họ bị sát hại bởi tên ác quỷ đầu tiên vô tình phát giác ra mùi của họ. Em sẽ không làm vậy!”

“Vậy tại sao em còn ở đây?” Anh chưa chát hỏi.

Cô ngừng lại trong giây lát, cố gắng kiềm chế những cảm xúc của mình. “Anh có biết em ao ước được ở lại đây nhiều đến chừng nào không? Em yêu khu rừng này; em yêu...” Cô ngập ngừng. “Em yêu mỗi giây phút được ở bên anh. Được nghe về Avalon, được cảm thấy phép màu của nó trong từng thân cây. Mỗi lần rời bước em đều tự hỏi mình tại sao không ở lại.”

“Vậy tại sao em lại ra đi?” Lúc này anh lớn giọng. “Ở lại đi!” Anh nói khi nắm chặt tay cô trong đôi tay mình. “Ở lại với anh. Anh sẽ đưa em tới Avalon. *Avalon*, Laurel ạ. Em có thể tới đó. Chúng ta sẽ cùng tới đó.”

“Đừng nói nữa! Tamani, em không thể. Ngay lúc này em không thể là một phần trong thế giới của anh được.”

“Thế giới của em.”

Laurel gật đầu một cách yếu đuối. “Thế giới của em,” cô thỏa hiệp. “Gia đình em đang phụ thuộc rất nhiều vào em. Em phải sống cuộc sống con người của mình.”

“Với David,” Tamani nói.

Laurel lắc đầu tuyệt vọng. “Vâng, nếu anh cần phải biết. David quan trọng đối với em. Nhưng em đã nói với anh rồi, đây không phải là việc chọn lựa giữa anh và David. Em sẽ không cố để định đoạt ai là tình yêu đích thực của đời mình. Mọi việc không phải như vậy.”

“Có thể không đối với em.”

Giọng anh rất khẽ - chỉ vừa đủ nghe - nhưng sự dữ dội nhằm vào cô như thể một đòn đánh hữu hình.

“Anh phải làm gì đây Laurel? Anh đã làm mọi điều mà anh có thể nghĩ tới. Anh đã bị bắn để bảo vệ em. Hãy nói với anh còn điều gì khác nữa mà anh phải làm và anh sẽ làm. Dù là bất cứ điều gì đi nữa, chỉ cần em ở lại.”

Cô ép mình nhìn vào đôi mắt anh - hai hồ nước sâu thẳm áp đầy thứ tình cảm mà cô chưa bao giờ có thể hiểu được. Miệng cô trở nên khô khốc khi cô cố gắng tìm lại giọng nói của mình. “Tại sao anh lại yêu em nhiều đến thế, Tamani?” Đó là điều mà cô đã mong mỏi từ nhiều tuần nay để được hỏi anh. “Anh thậm chí chỉ vừa mới biết em thôi mà?”

Trên đầu họ bầu trời đang nổi sấm. “Sẽ thế nào... sẽ thế nào nếu không phải như thế?”

Họ đang đứng bên bờ vực, cô có thể cảm thấy điều đó, và cô không chắc rằng mình có đủ sức mạnh để nhảy qua hay không. “Chẳng lẽ điều đó không phải là sự thật ư?” Cô thì thầm.

Đôi mắt cháy bỏng đó vẫn thiêu đốt ánh nhìn của Laurel. “Sẽ thế nào nếu anh nói với em rằng cuộc đời chúng ta đã được gắn chặt với nhau từ rất lâu rồi?” Anh luồn ngón tay mình qua những ngón tay cô, nâng lên hai đôi bàn tay cùng nắm chặt.

Laurel nhìn vào đôi bàn tay của họ. “Em không hiểu.”

“Anh đã nói với em rằng khi em lên bảy tuổi em đã đến ở với con người, nhưng trong thế giới loài tiên, về mặt trí tuệ em đã trưởng thành hơn tuổi đó rất nhiều, em còn nhớ không? Em đã có một cuộc sống, Laurel. Em đã có bạn bè.” Anh ngừng lại và Laurel nhận thấy anh đang cố gắng kiểm soát những cảm xúc của mình. “Chúng mình đã biết nhau.” Giọng nói của Tamani gần như chỉ thì thầm. “Anh biết em, Laurel, và em biết anh. Chúng mình mới chỉ là bạn, nhưng là những người bạn tốt. Anh... anh đã đề nghị em dừng đi, nhưng em nói với anh rằng đó là nhiệm vụ của mình. Chính từ *em* mà anh đã học được bài học về nhiệm vụ và trách nhiệm.” Anh nhìn xuống rồi nâng bàn tay cô lên ngang ngực mình. “Em nói rằng em sẽ cố nhớ anh, nhưng họ đã làm cho em phải quên. Khi lần đầu tiên em nhìn anh mà không hề nhận ra anh, con tim anh như chết lặng.”

Đôi mắt Laurel đọng đầy nước mắt.

“Anh đã nói dối - ý anh là về chiếc nhẫn,” Tamani nói, giọng anh dịu dàng và thành thật. “Anh đã không trao nó cho em một cách ngẫu nhiên. Đây là chiếc nhẫn của em. Em đã đưa nó cho anh cất giữ để khi nào thích hợp sẽ trả nó lại cho em. Em đã nghĩ - em đã hy vọng - rằng nó có thể giúp em nhớ lại cuộc sống của mình trước khi em đến nơi này.” Anh nhún vai. “Cố nhiên nó đã không giúp được gì, nhưng anh đã hứa với em rằng anh sẽ thử.”

Những giọt mưa buốt lạnh rơi xuống cánh tay Laurel khi cô đứng đó im lặng.

“Chưa bao giờ anh từ bỏ hy vọng về em, Laurel. Anh đã thề rằng sẽ tìm được cách trở lại cuộc sống của em. Anh đã trở thành một người lính gác ở độ tuổi trẻ nhất mà họ cho phép và thỉnh cầu mọi sự trợ giúp để được nhận nhiệm vụ tại lối vào này. Jamison đã giúp anh. Anh mắc nợ ông còn nhiều hơn bất cứ điều gì anh có thể đền đáp.” Anh nâng đôi bàn tay cô lên và khẽ đặt một nụ hôn lên đó. “Anh đã dối theo em từ biết bao nhiêu năm nay. Nhìn em từ một cô gái bé bỏng lớn lên thành một nàng tiên trưởng thành xinh đẹp. Chúng ta đã là bạn từ khi còn nhỏ và anh đã ở bên em hầu như mỗi ngày trong suốt năm năm qua. Liệu rằng có quá vô lý không khi anh đã yêu em?”

Cô lặng im; chẳng có điều gì để nói cả.

Anh cười rất khẽ. “Em vẫn thường đến đây và ngồi bên dòng suối chơi đàn ghi-ta và hát. Anh ngồi trên cây và chỉ biết lắng nghe em. Đó là điều mà anh thích nhất. Em hát hay vô cùng.”

Mái tóc của anh lúc này đã thành những lọn tóc quăn ướt mềm, rủ xuống ngang trán. Laurel đưa mắt nhìn theo thân hình của anh; chiếc quần ống túm màu đen mềm mại được thắt dây ngang gối, chiếc áo xanh lục ôm sát khuôn ngực và gương mặt cân đối đó hoàn hảo hơn bất cứ gì mà một chàng trai con

người có thể mơ ước. “Anh đã chờ đợi em lâu đến thế sao?” Cô thì thầm hỏi.

Tamani gật đầu. “Và anh sẽ còn chờ đợi lâu hơn nữa. Một ngày nào đó em sẽ tới Avalon, và lúc ấy, anh sẽ cho em thấy những gì mình có để dành tặng em trong thế giới của anh; thế giới của chúng ta. Em sẽ chọn anh. Em sẽ về *nhà* cùng anh.” Anh nâng niu khuôn mặt cô trong đôi bàn tay mình.

Nước mắt cay xè đôi mắt Laurel. “Anh đâu biết được điều đó, Tamani.”

Anh mím môi bồn chồn trong giây lát trước khi khuôn mặt thoáng một nụ cười gượng ép. “Ừ,” giọng anh khàn đặc. “Anh không biết.” Đôi tay anh áp vào má cô, trước đó giây lát còn lạnh tựa như đá, lúc này như đã ấm trở lại bởi sự nồng nàn trong đôi mắt anh khi những ngón tay cái của anh lần theo xương gò má cô. “Nhưng anh phải tin; anh phải hy vọng.”

Laurel muốn nói với anh rằng hãy thực tế hơn và đừng hy vọng vào những gì có thể chẳng bao giờ xảy đến. Nhưng cô không thể khiến cho những ngôn từ đó bật ra khỏi cuống họng mình. Thậm chí trong tâm trí cô chúng nghe sao thật giả dối.

“Và anh sẽ đợi, Laurel ạ. Anh sẽ đợi lâu tới chừng nào anh cần phải đợi. Anh chưa bao giờ từ bỏ hy vọng về em.” Anh đặt đôi môi của mình lên vàng trán cô. “Và sẽ không bao giờ.”

Anh kéo cô lại gần hơn và ôm lấy cô trong khi cả hai người không ai nói điều gì. Trong một khoảnh khắc trọn vẹn, bên ngoài không gian bé nhỏ trên con đường rừng ấy chẳng một ai khác trên thế gian này tồn tại. “Ta đi thôi,” Tamani nói khi siết chặt lấy cô thêm một lần nữa. “Mẹ em sẽ lo lắng đấy.”

Họ bước đi tay trong tay trên con đường mòn quanh co cho đến khi Laurel bắt đầu nhận ra mình đang ở đâu. “Anh sẽ để em lại đây,” anh nói, khi cách xa hàng cây chừng vài trăm mét.

Laurel gật đầu. “Sẽ không phải là mãi mãi đâu,” cô hứa hẹn.

“Anh biết.”

Cô nâng sợi dây bạc mảnh mai đang mang chiếc nhẫn bé nhỏ lên và ngắm nghía - ý nghĩa của nó lúc này lớn biết chừng nào. “Em sẽ nghĩ đến anh, như em đã hứa.”

“Còn anh sẽ nghĩ đến em, như anh vẫn làm thế mỗi ngày,” Tamani nói. “Tạm biệt em, Laurel.”

Anh quay bước trở lại lối mòn ngoằn ngoèo và ánh mắt Laurel dõi theo lưng anh. Mỗi bước anh đi dường như mang theo một phần trái tim cô đi mất. Chiếc áo màu xanh lục sấp mặt hút sau một thân cây và Laurel nhắm nghiền mắt lại.

Khi cô mở mắt ra, anh đã không còn đó nữa.

Và phép màu của khu rừng như thể cũng bỏ đi theo anh. Cuộc sống mà cô cảm thấy chung quanh mình -

cả vô vàn điều kỳ diệu âm thầm rí qua cánh công, và cây cối xung quanh cô bỗng trở nên hoang vu tàn úa.

“Đợi đã,” Laurel thì thào. Cô rảo bước theo lối anh đi và đôi bàn chân cô bắt đầu guồng chạy. “Không!!!” Tiếng kêu xé giọng thoát ra từ cuống họng cô khi cô đẩy bật những cành cây chắn ngang lối đi. “Tamani, đợi đã!” Cô chạy vòng qua một khúc quanh nữa và ánh mắt đau đớn kiếm tìm anh. “Tamani, làm ơn đi anh!” Hai bàn chân cô hối hả chạy về phía trước, chẳng còn thấy bóng dáng của chiếc áo màu xanh đầu nữa.

Rồi anh xuất hiện, quay nghiêng người về phía cô với vẻ dè dặt hiện rõ trên gương mặt. Cô không dừng lại, thậm chí không chậm lại bước chân của mình. Khi đuổi kịp anh, cô túm lấy vạt áo trước của anh bằng cả hai nắm tay, kéo anh lại phía mình, ép môi lên môi anh. Bao khao khát nồng nhiệt cuộn chảy trong Laurel khi cô kéo khuôn mặt anh sát lại gần hơn, chặt hơn. Đôi tay anh quấn lấy cô và cơ thể họ gắn kết với nhau bằng một sự hòa hợp mà cô chẳng hề bận tâm thắc mắc. Đôi môi cô choáng ngợp bởi sự ngọt ngào của môi anh, còn Tamani ôm siết cô vào mình - tưởng như bằng cách đó anh có thể lôi cuốn cô vào tận bên trong anh, biến cô thành một phần của anh.

Và trong giây lát, cô đã cảm thấy mình là một phần của anh. Như thể nụ hôn của họ đã lấp đầy khoảng cách giữa hai thế giới, dù chỉ trong một khoảnh khắc lung linh ngắn ngủi.

Hơi thở nhẹ nhõm mang theo gánh nặng của biết bao năm tháng trút khỏi Tamani khi khuôn mặt họ rời nhau. “Cảm ơn em,” Tamani thì thầm, khẽ đến mức gần như không thể nghe thấy.

“Em...” Laurel nghĩ đến David đang ở nhà mong ngóng cô trở lại. Tại sao cô khi ở bên người này lại chỉ nghĩ đến người kia? Điều đó không công bằng, khi lúc nào cũng cảm thấy giằng xé thế này. Không phải đối với cô, hay David, hay Tamani. Cô ngược lên, buộc mình phải nhìn vào đôi mắt anh. “Em không biết điều gì sẽ xảy ra. Nhưng bố mẹ em đang gặp nguy hiểm. Họ cần em, Tam.” Laurel cảm thấy nước mắt đang lăn dài trên má. “Em phải bảo vệ họ.”

“Anh hiểu. Lẽ ra anh không nên hỏi.”

“Nếu không phải là vì họ, em...” *Em sẽ thế nào chứ?* Cô nghĩ.

Cô không biết câu trả lời.

“Cô bé tiên đã trao cho anh chiếc nhẫn của mình; em không nhớ cô ấy, Tam ạ. Em không nhớ anh. Nhưng... phần nào đó trong em thì có. Có điều gì đó sâu thẳm trong em vẫn hướng về anh kể từ đó đến giờ.” Cô hơi cúi đầu. “Và bây giờ lúc nào em cũng nghĩ về anh.”

Tamani nở một nụ cười sâu muộn lạ lùng. “Cảm ơn em vì tia hy vọng mong manh đó, dù chỉ thoáng qua.”

“Luôn có hy vọng, Tamani ạ.”

“Lúc này thì có.”

Cô gật đầu, bắt những ngón tay mình phải buông rời tà áo Tamani, rồi quay trở lại theo lối mà cô đã đến.

HẾT TẬP 1

